322

COLECTIA ROMANTIC

Jan Scarbrough

322

DUPĂ FURTUNĂ

editura alcris

DUPĂ FURTUNĂ

Jan Scarbrough

JAN SCARBROUGH

După furtună

ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit
pentru prima dată în limba engleză sub titlul:
STORM OVER LAINIE.

© by Jan Scarbrough, 1997.
Traducere și adaptare în limba română de
MIHNEA COLUMBEANU.

Toate drepturile asupra acestui roman în limba
română aparțin Editurii ALCRIS.

ISBN 973-9405-60-6

Colecția „ROMANTIC"

Capitolul 1

Afară, cerul era de un albastru spălăcit, ca și cum l-ar fi decolorat soarele arzător. Copacii înșirați pe marginea străzii aveau coroane bogate de frunze verzi, dese. Peluzele din vecinătate, cu iarbă tunsă și arbuști îngrijiți impecabil, contrastau cu cochiliile lucitoare de scoici care colorau trotuarele și aleile. În spatele fațadelor lucitoare, de lemn și cărămidă, locuiau cei mai stabili, înstăriți și cultivați membri ai lumii bune din Denver, Colorado.

Lainie MacLeod privea prin voalul alb al perdelelor subțiri, cu brațele încrucișate pe piept și mâinile frecându-i coatele, într-un gest de nervozitate. O păpădie galbenă o privea de pe gazonul din față, unde stătea de una singură. Când ochii ei căprui o observară pe intrusă, Lainie oftă obosită. Aveau nevoie de un grădinar cu jumătate de normă, își spuse ea abătută, știind că nu avea cum să întindă bugetul ca să ajungă și pentru așa ceva. Cumva, tre-

buia să-și găsească timp pentru a îngriji singură grădina, la fel cum făcuse cu atâtea alte lucruri.

De fapt, nici nu era nevoie de prefăcătoria că veniturile din acea casă se apropiau, măcar, de valoarea celorlalte din cartier. Lainie nu se îndoia că vecinii îi cunoșteau prea bine situația financiară. Oricât de discret încerca să se miște, n-aveau cum să nu fi observat ieșirile continue de obiecte valoroase din casă. Numai mândria ei refuza să permită ca înfățișarea exterioară a locuinței în care crescuse să arate în ce stare ajunseseră.

Pe alee coti o mașină sport decapotabilă, lucioasă, condusă de o femeie care, după ce opri, își trecu mâinile prin părul castaniu mătăsos și sări afară. Lainie zâmbi în timp ce pornea spre ușa din față, ridicând privirea în susul scării, spre camera mamei sale. Numai asta-i mai lipsea, ca soneria s-o trezească după ce abia atipise.

Ar fi însemnat un șir întreg de explicații pentru a motiva vizita Annei Driscoll, iar Lainie nu era pregătită să i-o explice. Mama ei nu-i aprobase niciodată prietenia cu Ann, insistând că aceasta nu manifesta buna creștere și cultura pe care i le pretinsese întotdeauna lui Lainie. Nu avea nici o importanță că părinții lui Ann erau bogați, nici că Ann se măritase cu un bărbat bine. Doamna Simmons considera că Ann avea o perspectivă boemă asupra vieții și o trata ca atare. Însă propria hotărâre a lui Lainie păstrase intactă prietenia lor.

Lainie o considera pe Ann singura ei prietenă adevărată, singura care-i stătuse alături în orice criză.

Prin urmare, când îi deschise ușa, o salută cu o căldură sinceră. Ca de obicei, răspunsul lui Ann fu la fel de cordial ca întotdeauna, cu emoțiile reflectate în ochii ei albaștri și grăitori care-i oglindeau starea sufletească, indiferent dacă era fericită, tristă, cochetă sau furioasă. Și totuși, în pofida bucuriei de a-și revedea cea mai bună prietenă, Lainie rămânea rezervată, cu ochii îndreptându-i-se spre ușa din capătul scării.

În timp ce se retrăgeau spre bucătăria din fundul casei, ochii lui Ann o studiară pe Lainie cu îngrijorare. Pentru o străină, ar fi părut o femeie încântătoare, dar Ann, care o cunoștea de peste zece ani, îi observa imediat semnele de încordare. Cearcănele vinete de sub ochi, care-i accentuau genele incredibil de negre și forma migdalată a ochilor verzi-căprui, dezvăluiau nopți în șir de somn întrerupt. Fusta bej cu alb îi era largă pe talie, iar bluza de pânză albă, cu mâneci scurte și corsaj decoltat, îi accentua proeminența claviculelor. Ambele trădau pierderea în greutate care-i secase lui Lainie energia. Până și părul brunet, care cândva fusese atât de îngrijit încât lucea ca satinul, era acum mat. Lainie nu mai avea timp să și-l întrețină, așa că și-l strânsese la spate, cu o agrafă. Pieptănătura severă îi scotea și mai mult în evidență pometii obrajilor.

Ann, însă, mai știa că degeaba și-ar fi exprimat îngrijorarea, așa că-și alungă neliniștea și, cu un zâmbet, primi paharul înalt cu punci oferit de Lainie.

– Ce face mama ta? Doctorul a trecut pe-aici în dimineața asta?

Îi văzu umbra fugară trecând peste fruntea netedă, înainte de a răspunde cu o bună dispoziție forțată:

– Da. A părut foarte mulțumit de ea, ceea ce a iritat-o considerabil.

Lainie oftă adânc, așezându-se la masa rotundă.

– Se plânge așa de des de dureri, încât uneori ne e și greu să ne dăm seama cât de gravă îi e starea. Iar bietul doctor Henderson jură că mama citește cărțile de medicină ale tatei, numai pentru a găsi noi simptome pe care să i le diagnosticheze el.

– Dar pentru diseară e pregătit totul?

– I-am menționat, îi înfruntă Lainie privirea întrebătoare, cu nehotărârea citindu-i-se în ochi. Consideră că, atâta vreme cât cu mama poate sta cineva competent, totul va fi în regulă.

– Cine ar putea fi mai competent decât o soră autorizată? ridică din umeri Ann.

– Numai că mie nu-mi prea convine, bătu Lainie cu degetul în marginea paharului, nervoasă. Mama e așa de stânjenită în compania străinilor. Cred că ar fi mai bine s-o amânăm pe altă dată.

– Ascultă, de-o lună-ncoace nu facem altceva decât să vorbim despre concertul ăsta. Totul e stabilit. Adam a cumpărat și bilete, și tot. Nu poți să bați în retragere tocmai acum!

Din ochii lui Ann săreau scântei albastre, iar Lainie îi evită privirea. Preferă să-și frece fruntea, cu cotul rezemat de masă.

– Și eu abia aștept concertul, recunoscu ea, dar nu pot să nu-mi fac griji pentru mama.

– Ar trebui să-ncepi să-ți mai faci griji și pentru tine, măcar o dată, replică Ann tăios. Cea mai mare greșeală pe care ai făcut-o a fost să te întorci aici, la Denver, când s-a îmbolnăvit mama ta. Ar fi trebuit s-o internezi într-un sanatoriu, nu să te dai cu capul de pereți încercând s-o îngrijești tu singură. În șapte luni de când te-ai întors, de câte ori ai ieșit din casa asta? Și nu mă refer la drumurile până la farmacie sau la supermarket.

– Nu știu. De câteva ori, răspunse Lainie, fără tragere de inimă.

– Am să-ți spun eu exact: de trei ori! O dată ca să iei cina cu noi, o dată ca să vii cu mine la cumpărături și o dată la cinema.

Își stăpâni furia crescândă, aplecându-se înainte, rugătoare:

– Lainie, dacă nu-ți găsești puțin timp și pentru tine, ai să faci o cădere nervoasă.

– Nu fi melodramatică!

– Nu-s deloc melodramatică. Uită-te numai în oglindă și descoperă că nu ești Florence Nightingale. Nu ești indispensabilă. Îți poate îngriji și altcineva mama, la fel de adecvat ca tine.

– Of, Ann! se arcui într-un surâs gura generoasă a lui Lainie. Numai de-aș putea fi și eu la fel de rațională ca tine, poate că nu m-aș mai simți atât de vinovată.

– Mama ta e cea care te face să te simți vinovată. Îți stăpânește viața, la fel cum a făcut întotdeauna. Știa

trei ani pe care ai fost nevoită să-i petreci în Colorado Springs au silit-o să-și schimbe tactica și să folosească șantajul emoțional ca să-ți lege cordonul ombilical la loc.

– N-am avut încotro, replică Lainie, ridicând mândră bărbia. Din proprietatea tatei nu mai rămăseseră bani, iar mama își lăsase asigurarea să expire. N-o fi ea genul de mamă care... care mi-ar conveni mie, dar n-aș umili-o niciodată silind-o să accepte mila altcuiva.

– Și cât timp au să-ți ajungă banii? întrebă încet Ann.

– Nu contează.

Lainie nu se putea îndura să-i spună prietenei sale că banii i se terminaseră cu o lună în urmă, iar facturile continuau să se adune. Micul venit pe care-l primea mama ei, adunat cu cecul lunar al lui Lainie de la Rad, erau singurele surse care le asigurau mâncarea pe masă și un acoperiș deasupra capului.

– Bine, nu contează și nici nu mă privește.

Buzele Annei se tuguiară strâns. Se aplecă peste masă spre Lainie.

– Dar diseară trebuie să vii la concert. Șansele ca, în viitorul apropiat, Curt Voight să mai vină la Denver sunt extrem de mici. N-am să te las să-l pierzi chiar dacă va trebui să te târăsc până acolo cu forța!

Voight era un pianist superb, pe care Lainie îl admira de ani de zile. Știa că ar fi fost cea mai mare prostie să refuze ocazia de a-l vedea în carne și oase. În ultimii

câțiva ani, existaseră puține ocazii de a participa la asemenea evenimente exclusive, mai ales de când Rad... Scutură din cap scurt, viguros, alungându-și amintirea nedorită.

– Am să vin, spuse ea încet, în timp ce Ann se întreba oare ce-i provocase licărirea de durere din ochii verzi-căprui.

Sora, doamna Forsythe, sosi la ora șase seara, pentru a o putea asista pe Lainie la servitul cinei și a-i da doamnei Simmons posibilitatea de a se adapta la absența fiicei sale din seara aceea. Lainie se abținuse s-o informeze mai devreme, știind că mama ei n-ar fi fost în favoarea ideii. Și avea perfectă dreptate.

– O, Lainie dragă, te rog, nu mă lăsa singură, se agăță strâns doamna Simmons de mâna ei, în timp ce Lainie se așeza pe pat. Trăsăturile sale feminine, elegante, erau crispate cu îndărătnicie.

– Nu vei avea nici o problemă, mamă, o liniști Lainie, privind spre ochii înțelegători ai surorii. Doamna Forsythe e o soră foarte pricepută. Are experiență la îngrijitul persoanelor aflate în starea ta.

– Dar tu ești fiica mea, începu să tremure isteric bărbia albă a femeii. Dacă mi se întâmplă ceva? Dacă mor? Vreau să fii aici, cu mine.

– Nu vi se va întâmpla nimic, interveni doamna Forsythe, pe un ton liniștitor. Și, la câtă energie dovediți, cred că e foarte improbabil să muriți în seara asta.

Imediat, doamna Simmons schimbă tactica, prăvălindu-se moleșită pe pernă. Genele îi fluturară spre Lainie, pentru a dovedi cât de puțină putere avea.

– Doamna Forsythe știe unde să mă găsească. Pot fi acasă în câteva minute, dacă e necesar, dar îți promit oricum că după concert vin direct acasă.

– N-ai să pierzi iar vremea cu fata aia nesuferită?

– Nu, mamă, voi veni direct acasă.

Femeia închise încet ochii, parcă pentru a-i arăta lui Lainie că făcea sacrificiul suprem, permițându-i s-o părăsească în ceasul morții. Nici măcar ridurile vârstei nu-i puteau șterge resturile frumuseții din tinerețe, și nici talentul ei de juca rolul femeii neajutorate. Lainie știa că acea bruscă manifestare de emoție ar fi trebuit s-o facă să se simtă vinovată că pleca. Reușì admirabil, dar n-o determină să se răzgândească.

O mână o atinse pe umăr, făcând-o să se întoarcă.

– Poate-ar fi mai bine s-o lăsați cu mine, șopti sora.

Lainie dădu din cap, retrăgându-se încet din cameră. Mama ei se prefăcea că adormise, dar Lainie nu se lăsă păcălită. Nu era decât încă un șiretlic, pentru a o sili să revină la pat înainte de plecare, astfel încât doamna Simmons să mai aibă o șansă de a o convinge să nu se ducă.

Lainie înfruntă sentimentul de vinovăție care o asalta, refuzând să cedeze șantajului la care mama ei se pricepea atât de bine. Singura problemă era că nu avea altă armă decât autocompătimirea, care nu-i prea putea întări dorința deja pe ducă de a asista la concert.

Acel concert fusese singurul lucru pe care-l așteptase cu nerăbdare timp de aproape cinci ani, iar acum se îndoia că avea să-i facă măcar plăcere.

Când își dădu seama de acest lucru, buzele i se răsfrânseră cu amărăciune. Ce mărturisire dureroasă, pentru vârsta de douăzeci și șase de ani. Cândva, fusese crema înaltei societăți din Denver, cea mai căutată fată din tot statul. Iar acum, ce se alesese de capul ei? O izolată? Silită să-și îngrijească mama în timp ce-i treceau anii? Cât de egoist și cinic părea un asemenea gând, ca și cum puțin i-ar fi păsat de gravitatea bolii mamei sale. Și totuși, îi păsa, conchise Lainie cu tristețe. Nu avea nimic împotrivă s-o îngrijească. Numai că, uneori, o deprima atât de mult. Știa că n-avea să mai cunoască niciodată fericirea dragostei.

Cândva, Lainie o acuzase pe mama ei pentru asta, dar acum lua vina asupra ei. Propria ei neștiință și lipsă de experiență o convinseseră să-și asculte mama, la fel cum o ascultase și în trecut. Lainie își privi imaginea reflectată în oglindă, în timp ce-și pieptăna indiferentă părul lung și des. Își amintea bine vara când împlinise șaptesprezece ani, iar mama ei începuse s-o remarce. Cuvintele îi răsunau în minte limpezi ca și cum abia în ajun ar fi fost rostite:

– Ce păcat că nu mi-ai moștenit frumusețea.

Doamna Simmons o studia cu o indiferență regală.

– Cu frumusețea răzbești în lumea asta, Lainie. Așa că să nu te temi niciodată să te tocmești pentru ea, s-o folosești pentru a obține ceea ce vrei.

Lainie își privise mama măruntă și finuță, exprimând încredere și autoritate, cu toată statura ei scundă.

– Nu voi fi niciodată la fel de frumoasă ca tine, oftase ea cu nostalgie, privindu-și propriile trăsături nu prea armonioase și constituția înaltă.

– Ba da, replicase mama ei. Dar frumusețea ta nu va fi una desăvârșită, feminină, ci frapantă, de doamnă. În primul rând, ai părul bogat, castaniu, podoaba ta cea mai de preț. Îl vei purta lung, ordonase ea, și ți-l vom pieptăna înapoi din jurul feței. Ai obrajii mult prea proeminenți ca să-i poți ascunde, așa că îi vei scoate în evidență.

Și continuase tot așa, mama ei abordând fiecare trăsătură și instruind-o cum să și le arate cât mai avantajos. Avea buze generoase, deci trebuia să fie întotdeauna lucitoare și apetisante. Forma migdalată a ochilor urma să fie accentuată, ca să nu se asemene cu ochii rotunzi și inocenți ai prietenelor sale. Verdele din irișii căprui urma să fie și el accentuat, ca să devină mai vizibil. Garderoba lui Lainie avea să constea numai din rochiile cele mai simple dar perfect croite, nimic care să distragă atenția dinspre fața ei.

Rezultatul fusese acela că Lainie era cea mai orbitor și frapant de frumoasă fată din grupul ei. Ajunsese mai populară decât în visele ei cele mai avântate, invidiată de toate celelalte fete care nu se mai puteau îndura să fie prietene cu o asemenea concurentă. Toate, cu excepția lui Ann, care nu făcea decât să-i admire

înfățișarea, fără a o vedea pe Lainie ca pe o amenințare la adresa propriei sale fericiri din viitor.

Lainie nu cunoștea decât două persoane care o plăcuseră vreodată pentru ceea ce era ea însăși. Ann era una dintre ele. Degetele îi trecură peste fotografia de pe scrin, în timp ce contempla ochii albaștri și veseli care-i zâmbeau. Iar celălalt fusese tatăl ei, cu ochii lui surâzători și părul cărunt, la fel de des și bogat ca al ei. Fusese un chirurg incomparabil de talentat, pe care li-l răpise o prăbușire de avion, cu aproape doi ani în urmă. Nu-i dorise decât fericire, fără a vrea niciodată să profite de pe urma succesului ei, așa cum făcuse mama sa. Îl admirase atât de mult pe Rad, iar apoi fusese așa de necăjit, când Lainie... Refuză din nou să permită revenirea acelor amintiri.

Intră grăbită în baia de lângă camera ei, silindu-se să se concentreze asupra serii care urma. Dar trecutul revenea încontinuu, cu o insistență incredibilă. Deși avea o garderobă bogată, toate rochiile păreau mai mari cu un număr, nici cauza slăbirii recente. Nu avea decât o singură rochie care să nu-i accentueze suplețea, iar aceasta era împinsă undeva în fundul debaralei. Cu mâini tremurătoare, scoase rochia de dantelă neagră. Întotdeauna fusese favorita lui Rad. Își făgăduise de nenumărate ori s-o dăruiască sau să-i dea foc, dar rochia rămăsese ascunsă, nevăzută, însă nici un moment uitată. O clipă, aproape o aruncă înapoi, înainte de a se dojeni că lăsa ca o asemenea asociație de idei s-o împiedice să poarte singura rochie care-i stătea bine.

Când Ann și soțul ei, după ce o luaseră pe Lainie de-acasă, ajunseră la concert și parcară mașina, era aproape ora de începere a spectacolului. Lui Lainie îi era imposibil să nu-și amintească ocaziile când mai fusese în acea sală. Amintirile îi provocau cunoscuta senzație de gol interior, în timp ce toți trei erau conduși spre fotolii. Abia după ce Voight apăru pe scenă, când începu a doua piesă, Lainie își putu izgoni amintirile, lăsându-se în voia muzicii.

Pauza sosi mult prea repede. Și totuși, muzica clasică îi ridicase lui Lainie moralul. Fața îi vibra de viață, cum Ann nu i-o mai văzuse de șapte ani. Pașii îi erau vioi, iar zâmbetul generos, în timp ce îi urma pe Ann și Adam în exodul spre hol. Lainie dădu din cap cu nepăsare când Ann se scuză pentru a telefona acasă să vadă ce făcea fiica ei de patru ani, Cherry. Perfecțiunea mulțumirii sale era atât de desăvârșită, încât în momentul când umărul cuiva o lovi cu putere, Lainie se întoarse spre vinovat cu o expresie de scuză. Un cap blond se înclină spre ea întrebător, iar pe chipul cu trăsături frumoase apăru treptat un zâmbet.

– Lainie, șopti el încet. Chiar tu ești!

– Lee! răspunse ea cu o voce la fel de șocată, lăsându-și mâna în strânsoarea blândă a mâinii lui. Nu ne-am mai văzut de-o viață!

– Ești mai frumoasă decât mi te aminteam.

Ochii lui albaștri o priveau admirativ.

– Unde te-ai ascuns? Ultima dată când am auzit de tine, erai în Colorado Springs.

– Nu m-am întors la Denver decât de scurt timp, zâmbi Lainie, studiindu-i trăsăturile puternice și calme. Nu putea să nu se întrebe câți din gașca lor mai erau la concert.

– Te-ai schimbat. Inspiri o liniște pe care nu mi-o amintesc la tine. Ce s-a întâmplat cu fetița aia obraznică?

– A crescut, sper, râse Lainie, în timp ce-și retrăgea ușor mâna dintr-a lui. Ia spune-mi, ce mai fac cei din vechea gașcă? Am citit în ziar că MaryBeth s-a măritat.

– Cei mai mulți dintre ei nu s-au maturizat, îi răspunse Lee Walters la prima întrebare. Iar MaryBeth s-a căsătorit, dar nici ea nu s-a maturizat.

Pe Lainie nici n-o interesa cu adevărat ce auzea. Era ocupată să-și clarifice impresiile despre bărbatul acela atrăgător. Nu se schimbase cu adevărat, de-a lungul anilor. Chipul lui viril și taciturn încă mai avea ceva care te ademenea să te simți în siguranță. Zâmbetul, discret și sincer, avea același farmec irezistibil dinainte. Lee fusese întotdeauna capabil de tot atâta veselie și haz ca restul grupului, deși într-un mod diferit.

Întrucât nu-i asculta atentă cuvintele, abia când Lee înălță capul și-i făcu semn cuiva din spatele ei Lainie își dădu seama că intenționa să mai cheme pe cineva.

– Sora mea, Carrie, mai deunăzi vorbea despre tine. Se va bucura să te vadă, îi zâmbi el, și începu să

vorbească mai departe, dar cuvintele îi pieriră pe buze, în timp ce se concentra asupra oamenilor din spatele lui Lainie.

Brusca lui tăcere îi stârni curiozitatea, făcând-o să se întoarcă, tocmai când sora lui striga veselă:

– Lee, ia uite pe cine-am găsit!

Lainie abia dacă-și dădu seama de tăcerea ce cuprinse micul grup, sau de privirile stânjenite dintre Lee, sora lui și însoțitorul acesteia. Numai cel de-al cincilea om îi atrăgea atenția, bărbatul înalt și brunet care o privea cu o răceală arogantă, în timp ce trăgea nonșalant din țigară. Sângele care-i fugise din obraji îi vâjâia sonor în urechi. Picioarele îi tremurau, în timp ce-și dorea zadarnic ca pardoseala să se deschidă sub ea, înghițind-o. Nimeni nu părea capabil să scoată o vorbă. Nimeni, cu excepția omului ai cărui ochi o măsurau pe Lainie cu atâta dispreț.

– Anii nu te-au tratat cu bunăvoință, mârâi el, observându-i cearcănele de sub ochii hăituiți și paloarea obrajilor. Ce păcat că ți-a fost răpită frumusețea atât de devreme!

Fața lui Lainie se învăpăie imediat de jenă și furie.

– Nici tu nu te-ai schimbat, Rad. Ești tot un porc de bărbat rece și fără scrupule!

Ochii căprui sclipiră amenințător spre ea, în timp ce celorlalți li se tăiase respirația la auzul neașteptatului atac. Lainie nu-i luă în seamă, cum nu-i luă nici Rad, pe când între privirile lor continuau să zboare scântei. Fumul țigării nu-i mai ascundea chipul, iar Lainie i-l studie sfidătoare. Nu era un chip frumos,

având trăsăturile parcă sculptate cu o daltă tocită, iar linia gurii era crudă. Expresia îi rămăsese neschimbată, dând cu adevărat impresia că era un chip cioplit în piatră. Și totuși, potența deplină a virilității sale masculine se vedea limpede, făcându-l pe Rad extrem de atrăgător.

– Ai aceeași limbă ascuțită dintotdeauna, medită el; tonul său apatic îi făcea împunsătura și mai dureroasă, dar Lainie nu avu timp să comenteze. Ce cauți aici?

Se înălță cât îi permitea statura ei de un metru și șaptezeci de centimetri, pe tocuri, stând rigidă în fața lui.

– Nu știam că e un concert privat, numai pentru plăcerea ta.

Avu o oarecare satisfacție când îi văzu nările dilatându-se cu furie la adresa replicii ei sarcastice.

– Știi foarte bine că n-am vrut să spun asta.

Glasul îi răsuna amenințător de încet.

– Părinții mei...

Lainie se opri, corectându-se:

– Mama mea locuiește aici, sau ai uitat?

– Am... am auzit despre moartea tatălui tău.

În glas nu i se simțea nici urmă de compasiune, iar gura îi stătea răsfrântă cinic.

– Și tatăl meu a murit recent.

Aceasta era o noutate pentru Lainie. Întotdeauna îl admirase pe tatăl lui Rad.

– Îmi pare rău, n-am știut.

Condoleanțele ei sincere erau impulsive și le regretă imediat.

– E o ironie faptul că n-au trăit decât ca să-și vadă nepoții, își strâmbă Rad gura cu dispreț la adresa ei. O dorință pe care tu n-ai vrut să le-o împlinești.

Modul tărăgănat, plin de răutate, în care vorbea, îi tăie lui Lainie respirația, încătușându-i pieptul în cercuri de oțel strânse.

– Ești incredibil de crud, nu-și putu ea stăpâni tremurul violent din voce.

– Fiindcă eu mi-am dorit un fiu, iar tu ți-ai dorit distracție? mârâi Rad.

Lainie întoarse capul, incapabilă să mai îndure pumnalul care i se răsucea în inimă. Carrie Walters porni spre ea, întinzând mâna s-o atingă pe brat.

– Nu știam că erai cu Lee, spuse ea încet, cu cea mai mare compasiune.

Zâmbind, Lainie dădu din cap, în timp ce continua să simtă ochii necruțători ai lui Rad în spatele ei.

– Nu face nimic, spuse, după ce-și regăsi vocea. Prietenii mei mă caută. Mai bine să mă întorc.

– Am auzit că mama ta e bolnavă, adăugă Carrie. Sper că se simte mai bine.

– O duce foarte bine.

Lainie ridică privirea spre bărbatul blond din fața ei, care o încuraja cu o expresie tăcută.

– Mă bucur că te-am revăzut, Lee.

Dar, înainte ca Lainie să poată pleca, o mână îi apucă brațul și din nou se pomeni privind chipul rece al lui Rad.

– De-asta te-ai întors? Am auzit că tatăl tău făcuse o mulțime de investiții proaste. Probabil praful s-a ales

de proprietatea lui. Sperai să faci rost de bani de la mine, ca s-o îngrijești pe mama ta?

Sarcasmul lui arogant o dezgusta pe Lainie. Ridică mâna și, din răsputeri, îi dădu o palmă.

– Mai curând m-aș vinde pe stradă, decât să-ți cer ție ceva!

Furia lui Rad izbucni în jurul ei ca un vulcan, iar strânsoarea puternică a mâinii lui o făcu să simtă din plin explozia. O cuprinse frica, dându-și seama cât de bine reușise să-l irite. Nu era pentru prima oară când îi întrezărea latura sălbatică, dar tot o însăpimânta.

– MacLeod! îi opri mâna lui Lee brațul. MacLeod, dă-i drumul.

Lainie îl văzu pe Rad încleștându-și fălcile, în timp ce și stăpânea încet furia. Pieptul i se ridica și cobora repede, pe când flăcările tenebroase din ochii lui se stingeau lent, revenind la inexpresivitatea dinainte. Încet, îi eliberă brațele, făcând un pas înapoi pentru a-și îndrepta cravata și a-și aranja haina costumului negru de seară. Inima ei continua să bată haotic, în timp ce Rad se îndepărta încet de grup. Privirea lui trufașă trecu de la unul la altul, provocându-i să-i reproșeze atitudinea, înainte de a pleca, netulburat și calm.

Cu coada ochiului, Lainie îl văzu pe Lee întorcându-se spre ea, cu expresia clară a cavalerului gata să-i apere cauza. Clătină încet din cap, văzând mila din ochii spectatorilor. Lacrimile reținute i se revărsară, în timp ce-și acoperea gura pentru a-și înăbuși suspinele.

Fugi la toaletă, fără ca nimeni s-o oprească. Cei câțiva care ar fi putut-o urma fură opriți de anunțul că pauza se sfârșise și se relua spectacolul. Numai femeia de serviciu văzu cât se chinuia.

În minte îi urlau din nou durerea și cuvintele ostile pe care le schimbaseră, smulgându-i din piept noi suspine sfâșietoare. Nici nu observă când în toaletă intră Ann, care o cuprinse în brațe. Abia când suspinele de durere scăzură la intensitatea unor sughițuri înfundate, Ann încercă să afle ce se întâmplase.

– Rad. E aici.

Lainie își întoarse ochii înroșiți spre fața neliniștită a prietenei sale.

– În timpul pauzei... o, Doamne...

O podidi un nou val de suspine, pe când Ann îi bătea ușurel brațul, încurajator.

– A fost așa de... de-a dreptul crud. Ce-a putut să-mi s-spună... Ann, nu... nu mai pot rămâne. Trebuie să mă duc acasă.

Degetele sale se agățau strâns de Ann. Îi era rușine de ieșirea ei copilărească, dar chinul zdrobitor din ultimele câteva minute îi risipise și bruma de mândrie pe-care o mai avea.

– O să iau un taxi.

Se îndreptă de spate, ștergându-și lacrimile, într-o încercare de a-și stăpâni emoțiile.

– Nu e nevoie să plecați și tu cu Adam.

– Nu fi ridicolă, zâmbi Ann. Adam poate să ia mașina și să ne aștepte afară, în cinci minute. Oricum, concertul nu era prea grozav.

– Ann...

Lainie nu-și găsea cuvintele pentru a-și exprima recunoștința.

– Șșș! Vin imediat.

Probabil că Ann îi explicase lui Adam situația, căci când reveniră s-o însoțească la mașină, soțul ei opri scuzele lui Lainie cu o privire înțelegătoare. Lainie îi surâse și ea bărbatului cu păr blond și cârlionțat și ochi albaștri scăpărători.

– Nu știu ce-am făcut ca să merit niște prieteni ca voi, oftă ea, rezemându-se epuizată de spătarul canapelei din față, între Ann și Adam.

– Probabil fiindcă te-ai măritat cu un om ca Rad MacLeod, replică Adam, ochii săi observând acum cu atenție severă farurile orbitoare ale mașinilor de pe contrasens.

– Am crezut că, după cinci ani de despărțire, uitasem toată nefericirea și dușmănia, continuă Lainie, cu brazde de durere adâncite pe frunte. Dar nici măcar n-am fost în stare să ne salutăm ca doi oameni civilizați.

– Presupun că Sondra a urmărit toată scena cu obișnuita ei satisfacție perversă, comentă amar Ann.

– Sondra?

În mintea lui Lainie se ivi o imagine vie a secretarei cu păr roșu-Tizian a lui Rad. Deveni rigidă, încercând să-și studieze prietena în penumbra din mașină.

– Era... era și ea acolo?

– Am văzut-o în foaier, când am telefonat acasă.

Lainie își dădea seama că lui Ann nu-i convenea să recunoască prezența Sondrei la concert, mai ales fiind atât de evident că ea nu știuse.

– Am bănuit că venise și Rad. N-am putut decât să sper că n-aveai să-i vezi.

– Săracu' Rad, râse Lainie, cu o înverșunare incredibilă. O merită.

Se lăsă o tăcere încordată, în timp ce impactul deplin al dezastruoasei seri se făcea simțit pentru toți trei. Lui Lainie i se părea firesc că stăteau izolați în interiorul întunecos al mașinii, lăsând afară lumea rece a firmelor de neon și a luminilor de pe stradă. Fu nevoită să facă un efort pentru a ieși din coconul ei de întuneric, când Adam opri în sfârșit mașina în fața casei.

– Sunt sigură că sora Forsythe n-ar avea nimic împotrivă să rămână peste noapte, propuse Ann cu blândețe, dacă... dacă nu te simți în sare să stai cu mama ta.

– Nu, răspunse Lainie, știind că oricum n-ar fi putut dormi. Nu va fi necesar.

– Ai vrea ca Ann să stea cu tine la noapte? sugeră Adam, cu generozitatea atât de caracteristică pentru amândoi.

– Prefer să fiu singură, clătină Lainie din cap.

Le mulțumi încă o dată pentru bunătate și înțelegere, înainte de a intra grăbită în casă, spre a o anunța pe soră că o așteptau afară, ca s-o ducă acasă.

Infuzia sedativă își făcuse datoria, iar mama ei dormea liniștită când Lainie se așeză în fotoliul din dormitor. Nu era necesar să-i stea alături, dar știa că patul din camera alăturată arăta prea singuratic ca să-l ocupe. În fotoliu, cel puțin, nu trebuia să se prefacă adormită. Ridică privirea spre tavan, lăsându-și memoria să-i readucă în minte toate amintirile pe care încercase să le uite.

Îl cunoscuse pe Rad MacLeod cu șase ani în urmă, la o întrunire improvizată, după o piesă de teatru. Rad venise acasă la prietena ei pentru a discuta afaceri cu părinții acesteia. Lainie își amintea cum ieșise din cameră, într-o rochie lungă vaporoasă, și se oprise brusc la vederea lui în antreu. Felul cum o privise, admirativ și senzual, îi tăiase respirația. Peste câteva minute, Lainie o încolțise pe Andrea, fiica gazdelor, reușise să afle cine anume era și că firma lui construia în Oklahoma o mare uzină pentru părinții ei, și o convinsese să-l invite la reuniune.

Totuși, puțin mai târziu, când Rad li se alăturase, Lainie fusese cam surprinsă. Se văzuse încă de la bun început că nu se potrivea în grupul vesel. Era atât de sigur pe sine, încât părea să le privească giumbușlucurile cu un amuzament superior. Cei din grup cu care Lainie avusese întâlniri romantice păreau dintr-o dată niște băiețași pe lângă acel specimen încrezător și viril. Lainie avusese surpriza de a-i descoperi în ochi o ironie deschisă la adresa încercărilor ei de flirt, ca și cum ar fi încercat un joc imatur.

– Nu-mi prea plac distracțiile de soiul ăsta, spusese Rad, examinându-i fața și silueta cu o privire critică, jenant de iscoditoare. Vreau să fie ceva între noi, iar tu vrei același lucru. Pot să te conduc acasă?

Pe Lainie o străbătuse un fior de teamă în timp ce-și privea mașina sport parcată pe alee, înainte de a renunța la orice precauție, permițându-i s-o însoțească.

Urmase o săptămână de întâlniri la cină, convorbiri telefonice și vizite în cluburi de noapte, plus prima îmbrățișare, care-i spulberase lui Lainie toate iluziile că se pricepea să sărute. Oasele i se înmuiaseră ca gelatina, iar atingerea arzătoare a lui Rad o pârjolise. Parcă s-ar fi dezbărat de toate principiile ei morale, devenind a lui la comandă. Știuse că dragostea lor, consumată în următoarele patru săptămâni, fusese complet sub controlul lui Rad.

Când nu erau împreună, se rușina de abandonul cu care-i cedase, alergând totuși să ajungă din nou în brațele lui. N-avea să uite niciodată acea noapte de extaz când, în sfârșit, el îi ceruse mâna. Stăteau în mașină, în fața casei ei, iar Lainie încerca să-și vină în fire, după ce Rad stabilise o distanță fermă între ei. Cunoscuse senzația frustrantă de a nu fi împlinită, iar ochii ei căprui îl priveau rugător. Ca de obicei, Rad arăta complet indiferent, cu excepția pulsului care-l dădea de gol, înduioșând-o pe Lainie, căci îi dezvăluia că și el o dorea.

– Va trebui să-mi devii fie soție, fie amantă, Lainie.

Ochii lui negurоși luciseră spre ea, prin întuneric.

– Și cred că te-aș prefera ca mamă a copiilor mei.

În acel moment n-o deranjase faptul că Rad nu-i declarase că o iubea, și-i răspunsese cu tot entuziasmul, ușurată de tensiunea care se acumulase săptămâni de-a rândul. Privind în urmă, Lainie știa că emoția ei păruse aproape să-l amuze, dar atunci fusese prea captivată de el ca să observe.

Reacțiile părinților ei fuseseră diferite. Tatăl său îi privise o singură dată expresia extaziată de fericire din ochi și-i dăduse binecuvântarea. Deși nici mama ei nu se împotrivise logodnei, ea își exprimase totuși unele îndoieli.

– Lainie dragă, spusese ea, făcând multă paradă de grijă părintească, abia ai împlinit douăzeci de ani, Rad MacLeod e cu unsprezece mai vârstnic decât tine. Nu e o diferență prea mare, știu, dar are mult mai multă experiență.

– Of, mamă, ce importanță poate să aibă asta? râsese veselă Lainie.

– E un om mânat de ambiție. S-a deprins să dea ordine, să controleze viețile celor care lucrează pentru firma lui. Faptul de a-i domina pe ceilalți îi e o a doua natură. Observă cum te manipulează deja, ca să te înscrii în planurile lui. Cine-a mai auzit ca o nuntă să aibă loc la doar două săptămâni după logodnă? Pur și simplu nu se face așa ceva.

– Asta te deranjează, mamă? Nici eu nu țin la o nuntă mare, cu toată lumea bună. Nu-l vreau decât pe Rad.

– Și o știe și el, replicase cu înverșunare doamna Simmons. I-ai permis deja să aibă ultimul cuvânt. În curând, îți va dicta ce prieteni să ai. Peste câteva luni, vei fi însărcinată.

– Evident, amândoi ne dorim copii.

Obrajii lui Lainie se înroșiseră cu sfială la gândul intimității care urma să apară între ei.

– Văd că nimic din ce spun nu contează pentru tine. Ești prea plină de emoțiile tale orbite ca să asculți de glasul rațiunii. Rad MacLeod e un individ posesiv și necruțător, care a ales o fată ca tine pentru a obține respectabilitatea pe care nu poate s-o câștige pe merit.

– Cum poți spune asta?

Lainie era copleșită de atacul mamei sale la adresa bărbatului cu care urma să se mărite.

– Mă iubește și mă vrea de soție. Părinții lui sunt bogați. Rad e considerat o partidă excelentă.

– Cum spui, te iubește, încuviințase doamna Simmons, dar cu o notă de cinism sec care o înspăimântase pe Lainie. Nu voi sta în calea măritișului tău, deși nu-l aprob. Dar să nu-l lași să stea între tine și prietenii tăi. Nu-l lăsa să te despartă de viața mondenă pe care ai cunoscut-o. Și, înainte de a aduce pe lume copii, Lainie Simmons, așteaptă până vei ști sigur cu ce fel de om te-ai măritat.

Oricât de mult încercase să-și alunge din minte avertismentele mamei sale, acestea continuau s-o sâcâie. Dacă, înainte, accepta orice declarație a lui Rad cu credința iubirii pe care i-o purta, acum Lainie se

pomenise analizându-i cuvintele, pentru a observa dacă nu cumva comentariile despre prietenii ei erau subtil denigratoare.

Ziua nunții sosise rapid, aducând cu sine încununarea tuturor viselor ei. Îi urmaseră două săptămâni idilice la cabana lui Rad din Munții Stâncoși. Fusese tandru, iubitor și blând, cum și-ar fi dorit orice mireasă. Și totuși, reușise să atâțe scânteile dorinței lui Lainie până se învăpăiaseră într-un foc arzător pe care numai el putea să-l astâmpere.

Nu peste mult, acele zile de explorare a vrăjii dragostei se sfârșiseră, iar tinerii căsătoriți reveniseră la Denver, unde Lainie descoperise cât de goale îi erau zilele, acum când Rad se afla la birou, iar ea stătea singură acasă. Încercase să fie mulțumită cu treburile noii locuințe, dar când o bucătăreasă gătea, o cameristă mătura și un grădinar întreținea iarba și florile, ea nu mai era decât o podoabă, frumoasă dar nu prea utilă. Un timp, serile cu Rad compensaseră singurătatea din timpul zilei. Lainie revenise treptat la relațiile de prietenie cu vechiul ei grup, petrecându-și după-amiezile la cumpărături cu o prietenă sau pe terenul de tenis cu alta. Pe Rad nu părea să-l deranjeze.

Desigur, în acea perioadă Lainie o cunoscuse pe Sondra, frumoasa secretară particulară, cu părul roșcat, a soțului ei. Simțise primele junghiuri sfâșietoare ale geloziei față de acea femeie care petrecea cu soțul ei mai multe ore decât ea. Și astfel, începuseră micile certuri.

Privind retrospectiv, Lainie își putea da seama că propria ei lipsă de maturitate începuse să le submineze căsnicia. O nemulțumeau exigențele muncii lui, îl ruga să-i acorde mai mult timp, începea să cheltuiască sume mari de bani pe haine, ca să-l atragă, însă Rad nu făcea decât s-o privească amuzat, dojenind-o uneori că era timpul să se maturizeze.

La patru luni după nuntă, urmase prima călătorie de afaceri, prima despărțire. Lainie îl consudese pe Rad la aeroport – unde o găsise pe Sondra.

– Biletele sunt la mine și am predat deja bagajele, sclipise-ră triumfător un moment ochii verzi ai secretarei către Lainie.

– Merge și ea cu tine? izbucnise Lainie, furioasă.

Nu fusese pregătită pentru reacția lui Rad. Cu aceeași iuteală mlădioasă care o surprinsese întotdeauna la un om atât de înalt, Rad o apucase de braț și o împinsese spre un colț retras. Revolta indignată de pe chipul lui o făcuse să se chircească în sinea ei de frică.

– N-am să-ți mai permit nici o scenă de gelozie infantilă în public.

Eforturile cu care își stăpânea nervii se simțeau limpede în asprimea rece a cuvintelor.

– N-am încredere în ea, replicase Lainie, refuzând să se lase intimidată.

– Cred că în mine nu ai încredere.

– Poate că nu am.

Un moment, bărbia îi tremurase, înainte de a-și arunca înapoi capul, cu dispreț.

– Sunt sigură că va fi o călătorie plăcută. Va avea grijă Sondra, nu mă îndoiesc. Mi-ai spus de mai multe

ori cât de competentă și indispensabilă este. Acum încep să-mi dau și eu seama de ce!

Și plecase cu pași mari, parțial așteptându-se ca Rad s-o ia la fugă după ea. El, însă, n-o făcuse. În noaptea aceea, Lainie îi luase lucrurile din dormitor, mutându-le în camera de oaspeți.

Fusese o greșeală pe care niciodată n-ar fi făcut-o dacă își cunoștea soțul mai bine. La întoarcere, Rad devenise mai distant. Nici chiar scuzele ei sincere, peste câteva zile, nu-i schimbaseră atitudinea. Pe Lainie, schimbarea din relațiile lor o durea și o deruta. Își căuta tot mai mult consolarea în compania vechilor ei prieteni, până ajunseseră în situația ca Rad să ajungă seara acasă înaintea ei. Iar hoinărelile lui Lainie provocau alte schimburi de replici violente. Însă în urechi îi răsunau cuvintele mamei sale și refuză să renunțe la oricare dintre prieteniile dinainte.

Iarna acelui an nu adusese numai zăpadă. Adusese în casa lor și o indiferență înghețată, care se făcea simțită de fiecare dată când Rad intra pe ușă. Certurile îngrozitoare luaseră sfârșit, dar Lainie descoperise o nouă durere în răceala care le luase locul. Urmase apoi seara când amândoi fuseseră invitați la un dineu foarte important, de una dintre prietenele lui Lainie. Rad venise acasă cu doar câteva minute înaintea orei când trebuia să plece.

– Ai uitat că în seara asta eram invitați? întrebase Lainie, întâmpinându-l în antreu.

– Bun venit acasă, mârâise Rad, trecând pe lângă ea, spre cabinet, unde-și turnase un pahar mare de tărie.

– Trebuie să ajungem acolo în zece minute.

Cinismul din privirea lui o iritase insuportabil de tare.

– Sună-i și spune-le că nu mai venim, replicase el, întorcându-i spatele.

– Nu pot să fac una ca asta!

– Am avut o zi grea. Petrecerea asta nenorocită nu-i chiar atât de importantă.

– A, sigur, o dau niște prieteni de-ai mei, e normal ca pentru tine să nu fie importantă, replicase sarcastic Lainie.

– Cicălelile tale continue mă calcă pe nervi, strânsese Rad din fălci, făcând-o pe Lainie să pălească, în ciuda aerului ei sfidător. Nu mă duc la nici o petrecere în seara asta, și gata!

– Ei bine, eu mă duc!

– În locul tău, m-aș mai gândi, spusese el rece, în timp ce Lainie se întorcea să iasă din cameră.

– Asta ce e, o amenințare? se răsucise ea în loc, brusc.

– Cred că e timpul să alegi între soț și prieteni.

– Asta-i soluția ta pentru salvarea căsniciei?

În acel moment îi reveniseră în minte cuvintele mamei sale.

– Sau crezi că mai eficient m-ar lega de casă lipăitul unor picioruțe de copil?

– Mai bine te-aș fi luat de amantă, nu de soție.

Lipsa completă de emoție din glasul lui Rad îi tăiase respirația. În acel moment, nu mai avusese nici o îndoială că dragostea pe care i-o purtase el se risipise. Ieșise din cameră, îndepărtându-se și mai mult de Rad, cu picioarele tremurându-i.

Capitolul 2

Ann apăru la ușă a doua zi după-amiază. Îngrijorarea care o urmărise din seara trecută se dovedi justificată, imediat ce-i văzu fața nedormită.

– Trebuia să mă lași să rămân cu tine aseară, îi reproșă ea, amărâtă.

– Oricum, am fi stat de vorbă jumătate din noapte, zâmbi vag Lainie, și nici așa n-aș fi dormit destul.

– Și în schimb, ai retrăit tot coșmarul, remarcă perspicace Ann. Încă nu l-ai uitat, așa-i?

– Cândva l-am iubit din toată inima, răspunse Lainie încet. Nu poți înăbuși complet amintirile fericite.

– Iar acum, că l-ai revăzut, nu-l mai iubești, nu?

– Nu...

Era un protest abia șoptit, cu o mică licărire de incertitudine în ochii lui Lainie. În seara trecută, Rad o luase prin surprindere. De-asta îi bătuse atât de nebunește inima.

– Nu s-a vorbit nimic despre o împăcare? întrebă Ann. Când v-ați despărțit, vreau să zic. Mi-ai spus că Rad a refuzat să divorțeze.

– Când ne-am căsătorit îl iubeam atât de mult, încât mi-am lăsat inima să-mi guverneze capul. Eram geloasă pe fiecare clipă pe care o petrecea departe de mine. Mă nemulțumea munca lui, asociații, tot ceea ce mă lăsa fără el. M-am comportat ca un copil, cheltuind bani ca să atrag atenția asupra mea, mergând intenționat la petreceri fără el, încercând să-i provoc gelozia. Mă întreb adesea dacă, în caz că eram mai matură și înțelegătoare, nu cumva s-ar fi putut ca azi să mai fim căsătoriți. Dacă nici acum n-aș ști ce carapace găunoasă a fost de la bun început căsnicia noastră.

– Ce vrei să spui?

Niciodată, în cele câteva situații când discutase cu Ann despre căsătoria ei, Lainie nu mai făcuse o asemenea declarație.

Își privi degetele prelungi și suple, după care și le înlănțui.

– Rad nu m-a iubit niciodată.

Un voal tremurător de lacrimi îi acoperi ochii, în timp ce înfrunta cu o demnitate calmă privirea lui Ann.

– Chiar el mi-a spus-o. Eram dezirabilă fizic și acceptabilă în societate, așa că am fost prima candidată când s-a hotărât să-și ia o soție.

– Ei, fir-ar al dracului să fie...! explodă scurt Ann, înainte de a se întoarce spre Lainie, nedumerită. Atunci, de ce nu ți-a acordat divorțul?

– Cred că a spus că plătise scump ca să se însoare cu mine și n-avea de gând să plătească și pentru a scăpa de mine.

Încerca să vorbească indiferent și cu nepăsare, dar durerea acelei amintiri era prea adâncă.

– Am început să strig la el, să-i spun că n-aveam nevoie de banii lui, că nu voiam decât să fiu din nou liberă, și dacă nu-mi acorda divorțul, urma să-l obțin prin proces.

Își lăsă capul într-o parte, amintindu-și de umilința finală pe care i-o impusese Rad. Mușcându-și buza, îi stăpâni tremurul, în timp ce Ann o aștepta în tăcere să continue.

– L-a chemat pe un inginer de-al lui, cerându-i să vină în camera unde eram. Îmi mai amintesc și acum tonul lui rece și calculat, când l-a întrebat dacă avusese vreo... vreo relație cu mine, în timpul căsniciei. Iar omul a spus că da, de mai multe ori.

Ann trase adânc aer în piept.

– După plecarea lui, Rad a râs, spunându-mi că alt gen de divorț nu voi obține. A spus că putea aduce tot felul de oameni care să declare același lucru. Mi-a propus să mă mulțumesc cu o despărțire în fapt, întrucât numai atât era dispus să-mi ofere.

– De ce nu mi-ai spus niciodată toate astea, Lainie? Acum îmi explic atâtea lucruri pe care înainte nu le-am înțeles, îi zâmbi Ann, cu compasiune. Când v-ați despărțit voi doi, eram uimită cât te schimbaseși. Părea că ți-ai pierdut toată încrederea în tine însăți, mă temeam că te îndrepți spre o cădere nervoasă.

– Dacă nu era tata, probabil c-aș fi făcut-o, recunoscu Lainie. Țin minte că într-o seară a venit în camera mea și m-a găsit plângând. M-a luat în brațe ca și cum aș fi fost încă un copil și a început să-mi șteargă lacrimile. N-am să uit niciodată ce mi-a spus: „După furtună apare curcubeul, așa că mai întâi trebuie să ții piept furtunii".

Aruncă o scurtă privire spre Ann.

– De-asta am plecat din Denver, ca să-mi iau viața de la început, așteptând până trecea furtuna. Credeam că trecuse.

– Până l-ai revăzut pe Rad.

– Exact. Aseară, m-am pomenit aruncată înapoi în toiul furtunii.

În cameră se auzi sunetul unui clopoțel, urmat de chemarea plângăreață a femeii din camera alăturată.

– Credeam că mama ta doarme, șopti Ann, în timp ce Lainie sărea în picioare.

– Dormea, se încruntă ea, făcându-i semn să rămână pe loc, în timp ce pornea grăbită spre ușa dintre camere, pe care o lăsase întredeschisă.

– Ce e, mamă? îi bătu ușurel Lainie mâna slabă, întinsă spre ea.

– Te-am auzit vorbind, în camera de alături, clipiră întrebător spre ea ochii albaștri și rotunzi. Vorbeai despre Rad. Lainie, nu te mai vezi cu el, nu-i așa?

– Nu, în nici un caz, o asigură Lainie. N-am făcut decât să-l întâlnesc întâmplător, aseară la concert.

– Nu care cumva... Nu cumva i-ai spus despre dificultățile noastre? N-ai pomenit nimic despre cum am sărăcit?

Mândria tânguitoare din vocea mamei sale îi frângea lui Lainie inima.

– N-aș suporta să afle.

Lainie își mușcă buza de jos, înainte de a zâmbi cu siguranță și hotărâre.

– Nu i-am cerut nimic, mamă, răspunse ea sincer.

– Bine, oftă doamna Simmons, retrăgându-și fără vlagă mâna, pentru a și-o rezema pe piept, peste plapuma de satin roz. Acum pot să mă odihnesc.

Altfel spus, o dădea afară, cu tot aerul regal afectat care-i era atât de caracteristic. Lainie se întreba adesea cât de mult din slăbiciunea mamei sale era teatru, și cât era real. I-ar fi fost foarte greu să spună, dar boala era autentică.

Peste două zile, Lainie își găsi în sfârșit timp să plivească de buruieni gazonul din fața casei. Mama ei își luase somniferul cu o oră în urmă și adormise imediat. Era o adevărată binecuvântare să fie afară, la soare, simțind cum căldura acestuia pătrundea prin bluza subțire de bumbac și pantalonii crem. Vara se apropia de sfârșit. Lainie știa că acele zile însorite aveau să fie alungate curând de suflarea rece a vânturilor de iarnă ce coborau dinspre Munții Stâncoși.

Transpirația de pe frunte i se prelingea pe față, dar efortul fizic o relaxa. Săpatul și smucitul, pentru a smulge buruienile îndărătnice, îi cereau concentrare. În ultimele câteva zile mintea îi lucrase din plin, frământându-se cu necazurile financiare și, în același timp, alungând amintirile persistente cu Rad. Lainie fusese sigură că și-l izgonise din gânduri, dar după exploziva întâlnire din seara concertului constatase că toată nefericirea și înverșunarea reveniseră.

În spatele ei se auziră niște pași apăsați, fosnind prin iarbă. Lainie, stând în genunchi, se întoarse ușor, punându-și mâna streașină la ochi pentru a-l identifica pe cel ce se apropia de ea.

– Ei, Lee, ce surpriză!

Se ridică în picioare, scoțându-și mănușa de bumbac pentru a-i întinde mâna.

– Nu știam că se găsesc modele de grădinărese așa de atrăgătoare, zâmbi Lee, cu ochii săi albaștri luminându-se la vederea expresiei mulțumite de pe fața lui Lainie.

– Nu vii în casă? îl invită ea, înroșindu-se sub intensitatea privirii lui. Mă tem că nu sunt îmbrăcată ca să primesc musafiri. Mă aranjez imediat.

– Arăți superb. Roșeața asta din obrajii tăi e deosebit de atrăgătoare.

Lee o întoarse spre casă, vârându-i ferm mâna sub propriul lui braț.

– Nu-mi mai puteam lua gândul de la tine, așa că m-am gândit să-ți fac o vizită.

– Lingușitorule! râse Lainie, privindu-i chipul cu trăsături regulate și părul blond-închis.

– Nu e nici o lingușeală, replică Lee; sinceritatea din ochii lui o făcu pe Lainie să ezite puțin. De ani de zile nu mi te pot alunga din minte. Înainte, am așteptat prea mult până să-ți spun ce simt pentru tine. De data asta, când te-am regăsit, mă voi arunca primul, până nu mi-o ia altul înainte.

Lainie se opri, privindu-l uimită.

– Nu prea le lași fetelor timp de gândire.

– Nici Rad MacLeod nu ți-a lăsat timp, replică Lee, privind-o cum pălea la față. Și te-ai măritat cu el.

– Nu mai sunt la fel de impetuoasă ca altădată. N-am să mai fac aceeași greșeală, spuse ea, retrăgându-și mâna de sub brațul lui.

– Mă bucur, surâse Lee, cu acel zâmbet calm și senin care-i dădea lui Lainie întotdeauna un sentiment de securitate. Fiindcă aș vrea să fii cât mai sigură de tine însăți, înainte de a te mărita cu mine.

– Mă iei prea repede! scuturâ ea din cap, ca pentru a se elibera din plasa ce era țesută în jurul ei. Nu ne-am mai văzut de cinci ani. Nu mă cunoști deloc, și nici eu pe tine.

– Atunci, îți propun să facem din nou cunoștință. Vrei să luăm cina împreună astă seară?

– Lee, mama mea e imobilizată la pat. N-o pot lăsa singură. Nici nu se poate pune problema să mă întâlnesc cu cineva, îi explică Lainie, ridicând mândră bărbia, în timp ce-i înfrunta privirea fermă.

– Ai avea ceva împotrivă dacă te-aș vizita aici, acasă? Nu mă las cu una cu două.

– Ce pot să spun? ridică ea din umeri, mirată. Ne cunoaștem de mult. Întotdeauna te-am considerat un prieten, iar acum, dintr-o dată, vrei să schimbi situația. Mă zăpăcești.

– Prietenii mei sunt binevenîți întotdeauna, replică Lainie.

– Și ce-ar fi să-i oferi acestui prieten ceva rece de băut?

La fel de rapid pe cât devenise serios, se înveselea acum din nou. O urmă pe Lainie în bucătărie, netulburat, și se relaxă la masă, fără a discuta subiecte mai serioase decât situațiile diverselor lor cunoștințe comune. Lainie avea sentimentul că discuția dinainte nici nu avusese loc. Numai că nu era adevărat. O cuprinsese o stare de jenă care-o împiedica să se poarte normal.

Constată că-și examina propriile sentimente. După căsătoria dezastruoasă cu Rad, nu știa dacă mai voia să se lege atât de strâns de cineva. Dar nu încăpea nici o îndoială că Lee era o companie plăcută, fiind totodată și un om de încredere. Întreaga situație i se părea oricum lipsită de haz și își reproșa că era atât de preocupată. La urma urmei, încă mai era căsătorită legal cu Rad.

Acum, când Lee își declarase intențiile, cel mai firesc lucru ar fi fost ca Lainie să aștepte să vadă ce se

întâmpla. Deși refuzase s-o recunoască, se simțea singură, numai cu mama ei invalidă și vizitele ocazionale ale lui Ann. Atâta vreme cât își păstra această atitudine nepăsătoare, ce rău era în a-l lăsa s-o viziteze de vreo două ori pe săptămână?

În seara următoare, Ann îi telefonă, iar Lainie pomeni despre vizita lui Lee și intenția lui de a trece în acea seară de vineri. Nu încerca să-i ceară sfatul dar era curioasă să vadă cum avea să reacționeze prietena ei față de noua situație. Ann o susținu din toată inima.

– Lee e exact omul de care ai nevoie, spuse ea cu fermitate. Un bărbat sigur, de nădejde, care n-o să te arunce de colo-colo ca pe-un yo-yo legat pe ață.

– Vorbești de parc-ar fi un pantofi vechi! chicoti Lainie. Nu cred că i-ar plăcea. E un bărbat foarte bine, de fapt, întotdeauna a fost.

– Da, dar inspiră un aer de siguranță, adică tocmai lucrul de care ai tu nevoie acum.

Spre surprinderea lui Lainie, în vocea lui Ann se simțea o hotărâre extrem de puternică.

– De ce spui asta?

– Am eu o presimțire.

Auzind-o, Lainie aproape că și-o putu imagina pe Ann ridicând din umeri.

– De fapt, te sunasem ca să te invit mâine să iei masa cu mine. Azi a venit mama la noi și a spus că ar vrea s-o viziteze pe mama ta, dar nu e sigură dacă este cazul sau nu. Așa că i-am propus s-o viziteze mâine la amiază.

– Mi-ar face mare plăcere să vin...

– Să n-aud nici un „dar", te rog. Mama mea a fost soră medicală, cu ani în urmă. N-o să intre în panică dacă mama ta trece printr-o pasă mai proastă. Și-n plus, cu ea alături, nici măcar n-o să-ți simtă lipsa.

– Am într-adevăr o rețetă pe care trebuie să i-o scot de la farmacie, recunoscu Lainie ezitant. Cred că aș putea-o lua cu aceeași ocazie.

– Poftim, vezi? Dacă dorești într-adevăr o scuză, întotdeauna se găsește una, râse Ann. Venim mâine pe la unsprezece și jumătate.

– Eu iau o salată „specialitatea casei", comandă Lainie, aruncând o privire peste listă, înainte de a-i zâmbi ospătarului. Cu brânză Camembert alături. Și, mai târziu, o cafea.

Așa cum se așteptase, Ann o invitase la unul dintre cele mai șic restaurante din oraș. Din tavan atârnau candelabre elegante, cu un belșug de ghirlande de flori perene, ca la Crăciun. Glasurile scăzute ale ocupanților salonului se amestecau cu clinchetele cristalurilor și ale tacâmurilor de argint. Fețele de masă albe se întindeau de-a lungul nesfârșitelor șiruri de mese, printre care scaunele erau tapițate cu catifea aurie.

– Crezi că mai discută tot despre boala mamei tale, sau au trecut la bolile copilăriei? îi zâmbi conspirativ Ann, după plecarea ospătarului.

– Mama mea are multe simptome. Probabil au ajuns pe la jumătatea lor, replică Lainie cu o lucire amuzată în ochi, pe când lua o sorbitură din apa plină cu cuburi de gheață. Cum de Adam nu te-a înhățat să iei prânzul cu el pe ziua de azi?

– Azi dimineață avea programată o ședință cu directorii firmei și era convins că urma să se prelungească până după pauza de masă. Așa că i-am lustruit servieta și m-am asigurat că nu-și luase niște pantaloni cu fundul lucios, înainte de a-mi trimite tânărul director de bărbat în groapa cu lei.

Imediat, Ann trecu de la chicotelile înăbușite la o curiozitate intensă.

– Și-acum, mai povestește-mi despre Lee.

Lainie relată iarăși vizita din ajun a lui Lee, înfruntând tendințele combinatoare ale lui Ann cu multă prezență de spirit. Se părea că, întotdeauna când îi pierea simțul umorului, Ann apărea prompt ca să i-l scoată iar la suprafață. Erau momente când prietena ei refuza să ia în serios orice situație, iar lui Lainie nu-i mai rămânea decât să facă același lucru. Și totuși, hohotele de râs reușeau să-i pună la punct celelalte îngrijorări. Cu Ann alături, acestea nu mai aveau ocazia să iasă la lumină.

Timpul trecea cu repeziciune. Aveau impresia că nici nu se așezaseră bine la masă, când terminară mâncarea, ajungând la cafea. Ann mai făcu un comentariu spiritual despre perspectivele lui Lee ca viitor iubit, smulgându-i lui Lainie hohote de râs.

– Mă faci să mă simt din nou ca o liceană. Mă pufnește râsul când vorbim de ultima cucerire.

– Asta-i ideea, replică Ann bine dispusă. Privirea i se abătu peste umărul lui lui Lainie, în timp ce ochii îi scăpărau dintr-o dată cu o scânteiere bătăioasă. La naiba, șopti ea, ăsta de ce-a mai trebuit să vină și el aici?

Lainie întoarse capul, cu umorul încă sclipind în ochii căprui, ca să vadă ce anume o înfuriase așa pe Ann. Și se pomeni privind drept în ochii negri ai lui Rad. Mușchii stomacului i se contractară, în timp ce-și înghițea hohotele de râs. Privirea lui avea o calitate electrizantă, care îi captură ochii chiar și când vru să se întoarcă la loc. Dacă nu i-ar fi văzut liniile sardonice ale feței, parcă-parcă ar fi crezut că-i zărise în ochi o lucire de plăcere. Dar așa ceva era ridicol. Rad n-avea cum să se bucure că o vedea. Aproape ajunsese în dreptul mesei lor, când Lainie îi observă și pe ceilalți oameni din grup, în frunte cu tânăra roșcată din urma lui, care nu încercă să-și ascundă ostilitatea din ochii verzi.

– Doamnă MacLeod! exclamă Sondra, cu o undă de sarcasm în vocea ei răgușit-senzuală. Ce surpriză, să vă revăd!

– Da, nu-i așa?

Lainie abia se putea stăpâni să nu se zbârlească de gelozie ca pe vremuri; observă mâna lui Rad, cea pe care purta verigheta de aur cu spirale complicate dăruită de ea, atingând brațul Sondrei.

– Du-te mai bine la masa noastră și spune-le lui Bob și Harry că vin și eu imediat, îi sugeră el.

Privirea complice pe care o schimbară îi strepezi lui Lainie dinții în gură. După ce Sondra plecă, însoțită de ceilalți doi bărbați, Lainie simți ochii lui Rad revenind asupra ei, ceea ce făcu s-o inunde un val de căldură.

– Voiai să-mi vorbești despre ceva anume? se străduí ea să-și păstreze calmul, atingând cu degetul piciorul paharului cu apă, ca să-și găsească o ocupație pentru mâinile prea nervoase.

– Mă îndoiesc că ai dori *tu* să discuți cu mine, indiferent despre ce anume.

Tonul lui ironic o sili să ridice privirea, împotriva voinței sale.

– După cinci ani, te văd acum de două ori în aceeași săptămână.

– Ar trebui s-o notezi în calendar, i-o întoarse cu înverșunare Lainie, și să speri că-ți va ajunge pentru încă cinci ani.

– Mă îndoiesc că alți cinci ani ți-ar neutraliza aciditatea limbii.

Liniile aspre din jurul gurii și al nasului său se crispară cinic.

– Între noi doi au existat dintotdeauna reacții chimice.

– Ți-am spus deja că nu vreau nimic de la tine, șuieră Lainie. Așa că, de ce nu mă lași în pace, și gata?

Își simțea măruntaiele strânse noduri-noduri. Nu știa cât avea să mai suporte fără a-și dezvălui

chinurile prin care trecea din cauza lui Rad. Abia dacă-i putea privi costumul gri, croit impecabil, fără a-și aminti pieptul lat și bronzat ascuns dedesubt, sau să-i vadă părul brunet și să nu se gândească la moliciunea lui, când îl mângâiase cu degetele.

– Nota, te rog, îi făcu ea semn chelnerului, cu o nervozitate abia disimulată.

– Nu te deranja din cauza mea, o ironiză Rad. Aș fi dezolat să știu că ți-am stricat prânzul.

– Fac pariu că n-ai fi, interveni Ann, punându-și pe masă șervetul împăturit, pentru a-l gratifica pe Rad din plin cu forța ochilor ei feroci.

– Oricum e timpul să mă întorc la mama, spuse Lainie, știind prea bine că prietena ei nu era genul care să-și stăpânească nervii și nedorind nici în ruptul capului o scenă penibilă în restaurant.

– Probabil că doamna Simmons se simte mai bine, de vreme ce conștiincioasa ei fiică i-a părăsit căpătâiul patului ca să savureze o masă în oraș.

Rad nu-și ascunse sarcasmul din glas, nici sclipirea dispreţuitoare a ochilor.

– Da, e mai bine, inspiră adânc Lainie, ca să nu-i răspundă pe același ton.

– Asta-i o minciună sfruntată! se ridică Ann de pe scaun, țeapănă de furie; o învrednici pe Lainie cu o scurtă privire de scuză, înainte de a se întoarce spre Rad, ca o fiară. Mama ei e bolnavă, foarte grav bolnavă. Nu mai e nici o speranță să-și revină vreodată.

Și mi-e silă de condescendența ta față de Lainie și prezența ei la patul de suferință al mamei sale, într-o asemenea situație! Lainie nu-i ca tine. Nu se eschivează de la datorie. A renunțat la slujbă și la toate celelalte ca să vină aici și să-i ușureze mamei sale ultimele zile. Nu-ți permit s-o insulți așa! Fără îndoială, are destule griji cu facturile spitalului, asistența medicală și toate treburile gospodărești obișnuite, fără să mai apari și tu în viața ei ca să i-o dai din nou peste cap!

– Ce înduioșător, să sari în apărarea ei.

Neclintit de izbucnirea lui Ann, Rad își întoarse din nou chipul sardonic spre Lainie.

– Cum reușești să inspiri atâta loialitate?

– Cred că e un talent pe care mi l-am descoperit recent. Cu tine nu l-am avut niciodată, nu-i așa, Rad? replică Lainie, cu o răceală calmă.

– Dacă ți-am fost vreodată necredincios, ceea ce n-ai de unde să știi, s-ar putea să se fi întâmplat numai fiindcă viața mea familială era nesatisfăcătoare. Vrei să spui acum că problema fidelității mele e cauza pentru care ne-am despărțit?

Își înălță arogant sprânceana dreaptă, în timp ce o privea amuzat.

– Cu siguranță, după cinci ani, poți veni cu o explicație mai originală?

– Cinci ani, șase luni și paisprezece zile, preciză frustrată Lainie și imediat vru să-și fi mușcat limba, când îi auzi râsul.

– Ai ținut evidența!

Expresia triumfătoare a lui Rad era și mai enervantă.

– Oricine își amintește întotdeauna de cât timp a scăpat de sub tiranie! se răsti ea, pentru a fi răsplătită cu o încordare a fălcilor.

– Mă bucur că ai și amintiri plăcute despre unele lucruri.

Apoi, Rad dădu scurt din cap spre Ann, și din nou către Lainie, spunând cu glasul încordat de furie:

– Nu vă mai reține. E clar că abia așteptați să plecați.

Lainie îl privi cum se îndepărta, cu un amestec de ușurare și tristețe. Certurile lor amarnic de dușmănoase o lăsau întotdeauna fără vlagă, și nici de data asta nu se întâmplase altfel. Și, la fel ca înainte, îi venea s-o ia la fugă după umerii lui lați care se îndepărtau, să-i atingă brațul și să-l oprească, pentru a-i cere iertare cu ochii și buzele și a simți din nou arsura mângâierilor lui. Dar vremea când putuse să facă așa ceva apusese de mult. Prin urmare, se ridică de pe scaun, alăturându-i-se lui Ann.

– Ei, poftim, praful s-a ales de masa noastră relaxantă, oftă prietena ei. Nici n-ai să vrei să mai ieși cu mine în lume, dacă ăsta apare întruna, ca o buruiană.

– Nici una din noi n-avea cum să știe că urma să vină aici, își ascunse Lainie valul de dor pe care-l simțea. Și-n plus, am fugit de el destul de mult timp și sunt prea obosită ca să mai continuu.

– Încă îl mai iubești?

Vocea înceată a lui Ann era plină de compasiune.

Lainie inspiră adânc, pregătindu-se să nege, dar când întâlni privirea deschisă a prietenei sale oftă:

– Nu sunt sigură. De nimic nu mai sunt sigură.

– Rad e un bărbat greu de uitat, murmură Ann, privind în urma lui.

În tăcere, Lainie îi dădu dreptate, rugându-se fierbinte ca, într-o bună zi, să-l poată uita, și pe el, și emoțiile pe care i le stârnise cândva.

A doua zi, știind că seara urma să vină Lee, Lainie se ocupă de casă, făcând curățenie în toate ungherele. Încerca să se convingă că era datorită lui Lee, nu din dorința de a-și umple timpul cu muncă, în locul gândurilor la Rad MacLeod. Din păcate, mama ei era excesiv de agitată, sunând încontinuu din clopoțelul de argint de pe noptieră, astfel încât îi era aproape imposibil să progreseze cu dereticatul. Lainie nici nu mai știa de câte ori lăsase jos cârpa de praf sau închisese aspiratorul, ca să urce scara în goană. Se făcuse deja jumătatea după-amiezii, iar ea încă nu terminase la parter. În ritmul ăsta, își spuse cu amărăciune, avea mare noroc dacă apuca să facă un duș și să se schimbe înainte de sosirea lui Lee.

Clopoțelul zornăi poruncitor. Ajunsese la jumătatea scării, când își dădu seama că suna tele-

fonul, nu mama ei. Cu un oftat scârbit, se întoarse și intră grăbită în cabinet.

– Casa Simmons, răspunse ea.

– Cu doamna MacLeod, vă rog, ceru un glas bărbătesc.

– La telefon.

O străbătu un fior de teamă, când încercă să identifice glasul, fără a reuși.

– Doamnă MacLeod, sunt Greg Thomas, avocatul care îl reprezintă pe soțul dumneavoastră.

Lainie inspiră adânc. Înaintase Rad acțiunea de divorț? Ideea o umplea de groază.

– Domnul MacLeod ar dori să mă întâlnesc cu dumneavoastră, ca să discutăm despre anumite schimbări pe care vrea să le facă.

– Ce fel de schimbări, domnule Thomas? întrebă încet Lainie.

Receptorul negru al telefonului din mâna ei părea greu ca plumbul. Îi era dificil să-l țină la ureche.

– În legătură cu pensia alimentară pe care o primiți de la soțul dumneavoastră în fiecare lună.

Lainie avu o senzație de greață la stomac. Știa că fusese de o grosolănie de neiertat cu Rad, aruncându-i toate acele cuvinte ostile și veninoase. Dar nici un moment nu visase că avea să-l înfurie atât de tare încât să retragă mica suma pe care i-o trimitea lunar. Acel cec era neînsemnat în sine, dar adăugat la pensia mamei sale, le ajuta să aibă din ce trăi.

– Mama mea e grav bolnavă în momentul de față. Mi-e aproape imposibil să ies din casă.

Vocea îi tremura, în pofida încercărilor de a părea calmă și controlată.

– Da, domnul MacLeod mi-a explicat. Cred că tocmai boala mamei dumneavoastră l-a determinat să vă mărească alocația.

În glasul avocatului se simțea o notă condescendentă.

– Să mi-o mărească? repetă Lainie, cu voce slabă.

– Da, soțul dumneavoastră știe că situația financiară vi s-a înrăutățit după despărțire și, desigur, vă e dificil să vă satisfaceți toate necesitățile, acum când sunteți nevoită să vă îngrijiți și mama. Cred că e un gest foarte mărinimos din partea lui.

Și Greg Thomas pomeni o sumă atât de mare față de puținul pe care-l primea, încât Lainie rămase năucită. Se așteptase la contrariu, pregătindu-se să lupte pentru nimicul acela. Între timp, avocatul continua să vorbească. Fu nevoită să se concentreze asupra cuvintelor lui.

– ...boală, veți avea de plătit facturile medicului și ale spitalului, precum și alte cheltuieli, cum ar fi medicamentele. Fără îndoială, toate acestea se acumulează. Domnul MacLeod a propus ca mărirea să fie retroactivă, ceea ce v-ar asigura o sumă foarte comodă pentru a vă ocupa de unele dintre cele mai mari datorii.

– De ce face asta?

– V-am explicat, doamnă MacLeod, răspunse răbdător Greg Thomas. A aflat despre boala mamei

dumneavoastră și își dă seama la ce efort vă supune resursele. Cel puțin, alt motiv nu a menționat. E un gest de caritate din partea lui. Și-acum, dacă am putea stabili o dată când să veniți la biroul meu, am câteva hârtii pe care să le semnați.

– Caritate, repetă Lainie cuvântul, cu amărăciune. E imposibil.

Vocea ei răsună puternic în receptor, intensificată de mândria rănită.

– Dar, doamnă MacLeod, nu mă îndoiesc că ați dori ca această mărire să fie pusă în aplicare cât de curând posibil.

– Aranjamentul nostru anterior era cât se poate de adecvat, replică ea. Acest brusc acces de conștiință din partea soțului meu ar fi foarte înduioșător, dacă nu era așa de nesuferit de arogant.

– Doamnă MacLeod!

Descumpănirea limpede din glasul avocatului o umplea de o satisfacție amuzată.

– M-am descurcat cinci ani de zile fără mila – sau caritatea lui, dacă așa preferați s-o numiți. Iar dacă dificultățile mele financiare îl umilesc prea mult, atunci poate ar fi mai bine să accepte divorțul, degrevându-se astfel de orice sentiment de responsabilitate la adresa mea, continuă ea, având grijă să-și agrementeze cuvintele cu cât mai mult sarcasm. Transmiteți-i acest mesaj domnului MacLeod.

Puse în furcă receptorul, cu gestul categoric al cuiva care-și taie propria beregată. Dumnezeu îi era martor câtă nevoie de bani avea.

Capitolul 3

– Cine-a fost la telefon, azi după-amiază? se interesă mama ei, când Lainie intră în cameră, aducând tava cu cina.

– După-amiază? repetă ea, ca să tragă de timp. A, cineva care oferea abonamente la reviste.

– Ești sigură?

Ochii albaștri ai doamnei Simmons clipiră rugător spre ea.

– Nu cumva a fost vreun creditor, și încerci să mă menajezi?

– Of, mamă, în nici un caz, zâmbi larg Lainie; un moment, se temuse că mama ei, cu instinctele ei atotștiutoare, intuise natura convorbirii. Om fi noi într-o situație cam dificilă cu banii, dar fii sigură că n-am ajuns în halul în care să ne sune creditorii la toate orele din zi și din noapte, sau să-și facă tabăra în fața casei noastre.

– Cum poți fi așa de indiferentă? întrebă doamna Simmons, frământând agitată pătura.

– Fiindcă ești tu așa de melodramatică.

Lainie o tachina cu o veselie deliberată, descoperind că era singura cale de a evita crizele lacrimogene în care mama ei deplângea ore întregi soarta care le răpise stilul de viață din trecut.

– Ți-am adus o supă delicioasă și o salată. Nu-ți mai bate capul cu plățile și mănâncă.

Desfăcu un șervet de pânză irlandeză și îl puse pe genunchii mamei sale, înainte de a-i adăuga încă o pernă la spate.

– Nu prea am poftă de mâncare. Azi mi s-au agravat mult durerile, gemu nervoasă doamna Simmons.

– Mănâncă atât cât poți, o liniști Lainie. Eu trebuie să fac un duș și să mă schimb, dar mă întorc repede să văd cum te-ai descurcat.

– Vine cineva la noi?

– Lee Walters va trece pentru scurt timp, astă seară.

– Nu ne prea putem permite să primim musafiri, așa-i?

– Încetezi odată să-ți mai faci griji cu banii? înălță Lainie din sprâncene, înainte de a se apleca să-i depună un sărut ușor pe obraz. Am o rețetă foarte ieftină pentru o gustare ușoară.

– Lee Walters, medită încet mama ei, schimbându-și deja direcția gândurilor. Ăsta nu-i fiul lui Damian Walters?

– Ba da.

– Blond cu ochi albaștri. Acum mi-l amintesc. Mereu mi s-a părut că ținea la tine, îi zâmbi nostalgic doamna Simmons fiicei sale. Dar niciodată nu l-am încurajat să se apropie. Tatăl lui e destul de bogat, însă are idei din-alea ciudate cum că e mai bine să-și lase copiii să se descurce singuri. Cred că fiul lui chiar lucrează în firma imobiliară a familiei, comis voiajor, nu?

– Zău că nu știu, mamă.

– Te-ai fi așteptat să-i dea măcar un post administrativ. Țin minte când mi-a spus doamna Walters că nu le dau copiilor lor altceva decât o mică alocație și o mașină, după care trebuie să trăiască din ce muncesc. Păi, nici măcar un cont în bancă nu le-au făcut! Nu m-aș mira dacă Damian Walters și-ar lăsa averea moștenire vreunei fundații de binefacere, după moarte.

Își rezemă capul pe pernă, ca și cum scurta ieșire indignată ar fi epuizat-o.

– Motiv pentru care nici n-am prea vrut să te încurci cu fiul lui, deși au o familie atât de prestigioasă. Dar, având în vedere actuala noastră situație, nici nu mai prea contează. Sunt aproape recunoscătoare că trece pe la tine băiatul ăsta. Îmi dă senzația că n-am fost excluși din societate.

– Mă bucur că nu te deranjează. Acum, e timpul să mă pregătesc. Îmi mai poți face o favoare, mâncând totul până mă schimb.

– Îți promit.

Lainie îi trimise o bezea mamei sale, în timp ce ieșea pe ușă, spre dormitorul ei, alăturat. Banii! își spuse ea, furioasă. De ce trebuia neapărat ca toate conversațiile să se întoarcă la problema banilor? Sau era numai ea hipersensibilă, din cauza telefonului de după-amiază, care ar fi putut rezolva atâtea probleme dacă nu și-ar fi lăsat mândria încăpățânată să intervină? Potrivi apa, înaine de a deschide dușul din baia cu ornamentații negre și aurii. În câteva momente, se dezbrăcă și intră sub torentul cu stropi ca acele, întorcând robinetul la maximum, ca s-o înțepe din plin, cu speranța că avea să-i alunge deprimarea rebelă care o stăpânea.

După ce opri apa, Lainie ieși din boxa dușului și se înfășură cu prosopul mare alb, flaușat, luând în picioare niște pâslari albi. Simțindu-se mai înviorată, cu pielea usturând-o după bombardamentul stropilor de apă, Lainie trecu în fața oglinzii. Își dădu la o parte din față o șuviță de păr rebelă, prinzându-și-o la loc sub agrafa uriașă din creștet, înainte de a lua borcanul cu cremă hidratantă pentru față.

Auzi soneria de la parter și se uită scurt la ceasul de aur pus pe masa de toaletă. Era prea devreme ca să fi venit Lee – doar dacă nu cumva se grăbise. Nervoasă, își luă capotul, a cărui culoare verde înspicată îi accentua albeața tenului. Tocmai începea să-și desfacă părul, când soneria răsună din nou.

Numai dacă i-ar mai fi acordat un sfert de oră înainte de a sosi, își spuse ea fără rost, în timp ce ieșea din cameră, coborând grăbită scara. Forma deja în minte cuvintele de scuză, când deschise ușa din față.

Rămase cu gura căscată, incapabilă să scoată o vorbă, când dădu cu ochii de chipul ca granitul al lui Rad. Flacăra provocatoare inconfundabilă din ochii lui o făcu să se dea la o parte, lăsându-l să intre în casă.

– Observ că nu ești surprinsă să mă vezi, spuse el tărăgănat, plimbându-și ochii peste materialul subțire al capotului, cu un amuzament sarcastic. Greg Thomas mi-a transmis mesajul tău.

Lainie ridică mâna ca să-și strângă mai tare capotul la piept, știind prea bine că materialul i se lipea de pielea încă umedă, accentuându-i și mai mult formele trupului. Se întoarse, parcă cedând dorinței de a fugi din fața lui, înainte de a se răsuci iarăși spre el. Aruncă o privire ezitantă în susul scării, spre ușa mamei sale.

– Dacă mi-ai primit mesajul, nu înțeleg ce cauți aici, își păstră ea vocea scăzută, nedorind ca doamna Simmons să le audă glasurile, recunoscându-l pe al lui Rad. Credeam că am vorbit foarte clar. Nu mai avem nimic de discutat.

– Aici greșești.

Din declarația lui răspicată se simțea cu câte eforturi își stăpânea nervii.

Lainie înghiți în sec, convulsiv, în timp ce ochii îi treceau cu nervozitate peste costumul lui albastru croit impecabil și cămașa albă lucitoare ce contrasta accentuat cu bronzul auriu al pielii. Rad încă o mai putea face să se simtă vulnerabilă și stânjenită. Emana acel aer de autoritate care întotdeauna îi zădărnicîse toate argumentele.

– Atunci, spune ce ai de spus și pleacă.

Dar cuvintele îi erau înecate, trădând capacitatea lui Rad de a o tulbura.

– Aici? ridică Rad sprâncenele, întrebător-ironic. N-ar fi mai bine să mergem în living, de unde glasurile nu ni s-ar auzi atât de ușor până sus?

– În living nu, se repezi Lainie, ar... ar fi mai bine în cabinet.

– Prefer în living.

Rad trecu pe lângă ea, înainte ca Lainie să găsească o scuză ca să-l împiedice.

Oprindu-se lângă ușa, îl privi cum studia camera. La prima vedere, era un interior victorian elegant, cu fotolii tapițate cu trandafiriu, și canapea din aceeași garnitură, dar ochii lui ageri observară imediat pe pereți petele dreptunghiulare unde zugrăveala era mai deschisă decât în jur. Lainie ridică bărbia, cu o mândrie sfidătoare, în timp ce Rad se întorcea spre ea.

– Parcă-mi amintesc că pe peretele de-acolo erau niște tablouri impresioniste.

Pentru oricine altcineva, comentariul lui Rad ar fi vădit doar o curiozitate oarecare, dar Lainie îl cunoștea mai bine.

– Le-am schimbat locul.

– Și sculptura lui Robbins de pe consolă?

– Am pus-o la păstrare. Ne plictisiserăm de ea.

– Înțeleg, se arcuiră batjocoritor colțurile gurii lui. Te-ai plictisit și de vaza aia cu care se mândrea atât de mult mama ta, cea primită în dar de la soțul ei?

Apoi, cu un zâmbet înfumurat, comentă:

– Presupun că s-a spart.

– Da, replică tăios Lainie.

– Ar fi interesant să facem un inventar, ca să vedem câte obiecte valoroase și-au schimbat locurile, au fost puse la păstrare ori s-au spart.

Pleoapele lui coborâră alene, pentru a ascunde scânteile din priviri, în timp ce o studia insuportabil de pătrunzător.

– Cred că mai întâi ai vândut bijuteriile, nu?

Lainie se înroși în obraji, întorcându-i spatele, cu brațele strânse în jurul trupului.

– Da, șuieră ea, pe ele le-am vândut mai întâi.

– Știi cât de mult datorezi? Ai idee cât de îndatorată ești?

Rad se apropie, cu chipul plin de o furie rece.

Lainie încercă să-i expedieze întrebarea cu o ridicare din umeri, dar el n-o lăsă. Așa că înșiră toți creditorii și sumele pe care le datora, cu o corecti-

tudine înspăimântătoare. Când întoarse iar capul spre el, ochii o usurau de lacrimi, strălucind anormal.

– Ți-a făcut plăcere să auzi câte datorii avem? nu întârzie ea să-și arate enervarea, deși bărbia îi tremura de umilință. Te-ai simțit superior descoperind cum am sărăcit?

– Lua-te-ar dracu', Lainie! ridică Rad vocea, pentru a fi pe măsura ei. Încerc să-ți ușurez situația!

– Cum? îl privi ea, sarcastică. Vârându-ne pe gât pomeni pe care nu ți le-a cerut nimeni? Înjosindu-ne și mai mult?

– Și ce-ai vrea să fac? o privi el încruntat, cu riduri de exasperare brăzdându-i chipul. Să aștept până ajungi falită? Până când tu și mama ta veți fi aruncate în stradă? Vrei să vă tratez ca pe niște străine de doi bani, complet neclintit de nenorocirea voastră?

– Vai, ce nobil ești! îl ironiză Lainie. Te amuză să devii binefăcătorul nostru? Și cum va trebui să mă achit față de tine?

– Nicicum! Nu aștept nici o compensație din partea ta, scrâșni Rad, printre dinții încleștați. Ai nevoie de bani, iar eu sunt pregătit să ți-i dau. Nimic mai simplu și mai puțin complicat!

Lainie strânse pumnii pe lângă trup.

– Cu tine nimic nu e simplu și necomplicat. Nu neg că avem nevoie de bani, dar de la tine n-am să primesc nici un cent. Auzi ce-ți spun?! N-am nevoie de banii tăi!

– Vrei să stau cu mâinile-n sân, să te văd umilită și făcută de râs în fața tuturor prietenilor, să mă uit cum îți pierzi toată mândria și respectul de tine însăți, asta vrei?

– Ce, ți-e frică să nu dau vina pe tine? îl provocă Lainie. Crezi c-au să te condamne că n-ai intervenit ca să mă ajuți? Ei bine, nu-ți face griji. Voi avea grijă să le vorbesc tuturor despre generozitatea ta.

– Nemernică smintită!

Rad o apucă de umeri, zgâlțâind-o din răsputeri, ceea ce-i făcu lacrimile agățate precar pe gene să se rostogolească pe obraji.

– Crezi că-mi pasă de ce vorbește lumea? Mă doare-n cot. Pentru tine îmi fac griji.

Agrafa care-i ținea părul strâns în creștet se desprinse, lăsându-i buclele să se reverse ca o cascadă abundentă în jurul feței. Zgâlțâitul se opri, dar umerii îi rămaseră în strânsoare, pe când mâinile i se rezemau de musculatura dură a pieptului lui. Rad îi privea lacrimile șiroind pe obraji. Buzele lui Lainie se întredeschiseră să protesteze, dar îi era imposibil să vorbească. Asprimea privirii lui o reducea la tăcere, în timp ce pe dinăuntru toate simțurile îi vibrau din cauza apropierii lui.

– De ce, Lainie? întrebă Rad, cu glas răgușit. Mi-ai luat numele. M-ai primit în patul tău. De ce nu poți primi și banii mei?

– Rad, te rog, dă-mi drumul, șopti ea, privindu-l rugătoare cu ochii săi migdalați.

Îi văzu fruntea înseninându-se, iar expresia întrebătoare din ochi deveni sarcastică. Speriată, inima ei o luă la galop. După o ușoară clătinare a capului, Rad o trase brusc spre el. O apucă de ceafă dureros de strâns, în timp ce-și cobora cealaltă mână pe spatele ei, lipindu-i cu forța trupul de al lui. Lainie se zbătu zadarnic, reușind doar să-l facă să râdă.

– Mă dorești, o ironiză Rad. Ți se citește în ochi. Întotdeauna a fost așa, între noi. Ne certam la fel de violent cum făceam și dragoste.

– Nu-i adevărat...! murmură ea sufocată, chiar în timp ce pulsul îi tresărea în așteptarea sărutării.

Rad n-o dezamăgi. Gura lui coborî peste a ei cu o cruzime autoritară, agresând-o, poruncitoare, posesivă, până ce îi smulse în sfârșit răspunsul dorit. Când mâinile sale o îndepărtară ferm, fu necesară doar o privire spre lucirea satisfăcută din ochii lui, pentru ca Lainie să-și aplece capul, umilită, cu inima frântă de durere că nu fusese destul de tare ca să-i reziste.

– N-ai mai avut pe nimeni de-atunci încoace, așa-i?

Întrebarea retorică a lui Rad o făcu să ridice bărbia, privindu-l acuzator cu ochi ce luceau de durere și rușine.

Nu avea nici o replică pregătită, iar în minte nu-i veni nici o minciună. Dar o scuti de răspuns clopoțelul mamei sale. Rad nu făcu nici un efort

s-o țină pe loc, în timp ce Lainie se îndepărta, cu picioare tremurânde. Totuși, îi auzi pașii ușori în urma ei, pe când ieșea în hol, urcând apoi treptele. La jumătatea scării, se opri un moment să întoarcă privirea spre el. Ochii lui întunecoși și enigmatici o fixau în tăcere, iar Lainie urcă în fugă până sus, unde intră în dormitor, lăsând ușa deschisă.

– Vrei ceva, mamă?

– Cine-a sunat la ușă, băiatul lui Walters? Mă gândeam că poate vrea să stea de vorbă cu mine. Lainie, nu ești îmbrăcată! se auzi vocea ei, cu o limpezime surprinzătoare.

– Mă îmbrac imediat, zâmbi cu dificultate Lainie, luând tava cu farfurii de pe pat. Lee încă n-a venit, dar când va sosi, am să-l trimit la tine pentru câteva minute.

Nedorind să mai prelungească discuția, porni grăbită spre ușă.

– Atunci, cine-a fost?

Lainie se opri în ușă, pentru a privi în jos spre capătul scării, unde Rad stătea nepăsător, studiindu-și țigara din mână, dar auzind fiecare cuvânt.

– Doar un comis voiajor, răspunse ea pe un ton aspru. Mi-e cam greu să scap de el.

– Păi, spune-i că n-ai nevoie de nimic.

– Așa voi face.

Și închise ușa în urma ei.

Coborî încet scara, evitând cu deliberare să privească licărul adânc din ochii lui Rad. Ajunsă la parter, trecu pe lângă el, cotind spre bucătărie. Acolo, puse tava pe bufet și începu să mute vasele în chiuvetă, înfruntându-și imboldul de a i le arunca lui în cap. Rad nu făcu decât să se rezeme nonșalant de bufet, la câțiva pași distanță.

– Deci, Lee Walters mai dă târcoale pe-aici?

În glasul lui batjocoritor se simțea un tăiș ascuțit ca briciul, făcând-o pe Lainie să ridice privirea. Indiferența înghețată din privirea lui îi amintea de un șarpe.

– Nu „dă târcoale", replică ea, nervoasă. Acum l-am revăzut prima oară, după ani de zile. Deși nu văd cu ce te privește.

– Legal, încă mai ești soția mea.

– La dorința cui? se răsuci Lainie în loc, furioasă. Nu a mea, poți fi sigur. Poate m-am săturat de toate amenințările tale cu false acuzații de adulter la adresa mea, dacă încercam să intentez acțiune de divorț. Poate m-am hotărât să le adeveresc.

O străpunse un junghi rece de teamă, când îl văzu pe Rad pornind spre ea, încordat ca un arc, cu ochii sclipindu-i de furie. Se opri la câțiva pași. Lainie îi văzu mușchii mișcându-se când își încleștă fălcile, reușind să-și controleze mânia.

– Îți pierzi vremea cu amenințările, Lainie. Nu eu aș fi cel care ar suferi consecințele unei asemenea fapte, replică el cu un dispreț înghețat.

Descoperise de mult adevărul amarnic al acestei declarații. Ea ar fi fost înjosită, nu el. Zădărnicia completă a situației o copleșea.

– De ce nu pleci, Rad? Nu mai avem ce să ne spunem.

Dintr-o dată, se simțea frântă de oboseală. Îi era greu până și să vorbească.

– Ți-am refuzat oferta. Deși, probabil, sunt ridicol de nobilă, măcar o urmă de mândrie lasă-mă să-mi mai păstrez.

– N-ai decât să-ți păstrezi mândria. Nu știu cât timp îți va asigura mâncarea, sau îngrijirile de care are nevoie mama ta. Oferta nu rămâne în picioare. Dacă pe viitor voi dori să mai vin cu o propunere similară, poți fi sigură că va fi în alte condiții.

Privirea îi cutreieră ochii ei înlăcrimați și expresia bătăioasă, cu indiferență.

– Nu-ți cer să mă conduci la ușă. Găsesc și singur drumul.

Capitolul 4

Scoțând din cuptor chiftelele savuroase preparate din șunca rămasă, Lainie le puse pe un platou cu încălzitor electric. Sosul de tomate, brânză și ceapă era încălzit deja și-și răspândea aroma ispititoare din castronul de ceramică. Puse sosiera pe platou și duse totul în living, unde cubulețele de pâine crocantă așteptau lângă farfurii și furculițe. Revenind la bucătărie, își dezlegă șorțul care-i protejase costumul crem cu pantaloni și-și potrivi cordonul multicolor în jurul mijlocului.

Tocmai ieșise din bucătărie, aducând platoul cu chiftele condimentate delicat, când se auzi soneria. De data asta trebuia să fie Lee, își spuse Lainie. N-ar mai fi rezistat încă unei vizite a lui Rad. Noroc că nu avea de ce să-și facă griji: când deschise ușa, văzu chipul zâmbitor al lui Lee Walters.

– Credeam că eu ar trebui să fiu cel care aduce cadourile, glumi el, mirosind cu admirație aroma înmiresmată pe care o emana platoul din mâna ei.

– Am pregătit o gustare, explică fără rost Lainie, tocmai duceam chiftelele astea în living, când ai sunat la ușă.

– Crezi că vinul rosé merge? întrebă Lee, arcuind cu umor sprâncenele, în timp ce scotea de la spate sticla de vin.

– Mama mea spunea întotdeauna că niciodată nu greșești când aduci vin rosé. Du-l în living, până merg eu după pahare, râse Lainie și îi dădu platoul. Poftim, ia-l și pe ăsta.

Lee îl acceptă îndatoritor. Conversația banală îi relaxa lui Lainie nervii, încă întinși la limită după vizita lui Rad. Deși nimic n-ar fi ajutat-o să uite că venise. Parcă ar fi cerut luna de pe cer. În timp ce lua paharele de vin din dulapul bucătăriei, se simți ușurată că în seara aceea urma să-i țină de urât Lee. Dezvăluirea că, în ceea ce-l privea pe Rad, emoțiile ei continuau să fie vii, avea un efect traumatizant. Era înspăimântător să descopere că Rad încă mai putea s-o facă să reacționeze atât de lasciv. Lainie ezita să insiste asupra motivelor acestui lucru. Nu voia să facă față ideii că era posibil să-l mai iubească.

Din acest motiv se și lăsase atrasă de frivolitatea veselă a lui Lee. Când reveni în living, îl găsi gustând deja chiftelele stropite din belșug cu sos. Avea pe chip o expresie atât de fermecător de vinovată, ca un băiețel surprins în timp ce șterpelea din glazura de pe un tort, încât o făcea să se simtă tânără și lipsită de griji.

– M-ai prins cu mâța-n sac! recunoscu Lee, întinzând mâna după pahare și tirbușon.

– O iau ca pe un compliment, în sensul că nu te-ai putut abține în fața artei mele culinare, râse Lainie, privindu-l cum destupa abil sticla de vin.

– Foarte adevărat.

Lee turnă două porții egale de vin roșu slab în paharele cu picior, întinzându-i unul lui Lainie. Apoi, îl ridică pe al său într-un toast.

– Pentru cât mai multe gustări delicioase, mult mai multe sticle de vin și chiar mai multe seri cu tine.

Îi era greu să-i înfrunte privirea ochilor albaștri scăpărători. Lainie ridică și ea paharul, primind urarea, conștientă că Lee o făcuse sincer dar fără a ști cât de mult dorea ea să se adeverească. Lee păru să simtă acest lucru și, cu puterea lui de înțelegere pe care Lainie i-o admira atât de mult, schimbă imediat tonul cam prea serios. În câteva minute, atacau amândoi mâncarea ușoară, înmuind în sos cuburile crocante de pâine.

Mai târziu, sătui, se relaxară împreună pe canapea, Lee bătându-se pe burtă cu satisfacție. Scoase din buzunarul sacoului o tabacheră de argint. Deschizând-o, i-o oferi lui Lainie.

– Nu, mulțumesc, refuză Lainie. Nu fumez.

Lee privi cu subînțeles spre gheridonul cu intarsii de marmură din apropiere, unde într-o scrumieră de cristal se vedeau două mucuri de țigară. Fără voie, Lainie îi urmări și păli ușor când văzu la ce se uita. Dându-și seama că Lainie îi observase motivul nedumeririi, Lee se simți dator să explice, pe un ton glumeț:

– Mă gândeam că poate ai deprins năravul ăsta nesuferit.

Expresia lui spunea clar că nu era nevoie să-i spună cine trecuse pe la ea.

Aranjându-și eventualele șuvițe de păr răzlețe, Lainie făcu un efort să-și controleze tensiunea crescândă. Părea o prostie să ascundă vizita lui Rad. Și totuși, la fel de inutil ar fi fost și să i-o dezvăluie lui Lee. Cinci ani încercase să-l alunge pe Rad din gândurile și din viața ei. Nu reușise. Poate că cel mai bine era să trateze subiectul cu nepăsare.

– Cred că Rad le-a lăsat...

Își făcu de lucru cu strânsul furfuriilor și al furculițelor, simțind privirea lui Lee ațintită asupra ei și încă nefiind pregătită să i-o înfrunte.

– A trecut ázi pe-aici.

Încerca să vorbească pe un ton firesc, dar Lee, care fusese la concert, știa el ce știa. Mâna i se întinse spre a ei, încurajatoare. Îi văzu pe chip efortul de a încerca să-și exprime sentimentele. Lainie îi zâmbi liniștitor, pentru a-i da de înțeles că scăpase din confruntare aproape nevătămată.

– Cred că e mai bine să schimbăm subiectul, spuse încet Lee. Sunt convins că ar fi de prost gust din partea mea să-mi exprim antipatia față de omul cu care ai fost măritată cândva. Deci, ce spui? Ce-ar fi să te ajut la vase?

– Nu e nevoie. Plănuiam să le pun în chiuvetă, unde să le las până dimineață.

– Nu e cel mai romantic mod de a ne petrece seara, recunoscu Lee ridicându-se de pe canapea, cu mâna întinsă spre Lainie. Dar putem pune puțină muzică în timp ce spălăm vasele, ca să mai înveselim atmosfera.

Lainie ezită, înainte de a se lăsa în voia zâmbetului lui cuceritor.

– Alege tu un disc, până dau eu o fugă sus să văd ce face mama.

Numele lui Rad nu mai fu menționat în tot timpul serii. Lee, care își impusese să fie amuzant, reuși s-o facă pe Lainie să râdă în hohote. Trecuse atâta timp de când nu mai râsese așa, încât la sfârșitul serii îi păru rău. N-o făcuse deloc să se simtă stânjenită, acceptând fără o vorbă nevoia de a se duce să vadă de mama ei în

câteva rânduri, dar fără a aduce vorba despre starea doamnei Simmons și fără a-i cere să-i povestească detalii despre boală. Astfel, dacă la despărțire Lainie păru să-l sărute peste măsură de cald și să zăbovească în brațele lui, o făcu din recunoștință. Abia mai târziu, rămasă singură în camera ei, se întrebă dacă recunoștința se putea transforma în dragoste.

Orele de lumină a soarelui se împuținau, iar vântul sufla dinspre nord-vest și dinspre Munții Stâncoși. Vara se apropia de sfârșit. Plopii-tremurători deveneau aurii, atât de asemănători cu metalul prețios care se extrăgea din munți. Mama Natură își satisfăcea ultimele capricii, pictând peisajul cu pete împrăștiate de stacojiu, galben auriu și ruginiu oranj, înainte de a-i ceda locul Babei Iarnă. Zilele deveneau răcoroase, iar aerul înviorător de la altitudinile montane începea să înroșească sănătos nasurile și obrajii.

Era vremea recoltei, a pregătirilor pentru iarnă. Lemnele tăiate, care zăcuseră în uitare cât fusese vara de lungă, erau aduse dintr-o dată în case, pentru a fi folosite drept combustibil al focurilor jucăușe și vesele. Copiii începeau să viseze la fantome, vrăjitoare și spiriduși. Dovlecii se transformau în felinare, iar merele roșii și lucioase erau acoperite cu caramel și înfipte în bețe.

Hainele de bumbac și fibre sintetice erau puse la păstrare, iar puloverele, hainele de tweed și de lână erau scuturate de naftalina cu care dormiseră în anotimpul cald. Partidele de tenis și înot erau înlocuite cu discuții despre fotbal, vânătoare și perspectivele zăpezii. Zăpezile veșnice de pe culmile Stâncoșilor se îmbogățiseră deja cu un strat nou. Iarna însăși se afla doar la o suflare distanță.

Pentru Lainie, toamna nu fusese o perioadă de sărbătoriri vesele. Nu avea timp să se bucure în așteptarea lunilor reci care urmau. Existaseră ore însuflețite de prezența lui Lee sau a lui Ann, dar în majoritate grijile ei crescuseră. Atât de treptat, încât la început nici chiar ea însăși nu observase, dar starea mamei sale se înrăutățise. Vizitele medicului deveniseră mai frecvente, iar chipul acestuia se alungise. Se încercaseră noi tratamente, fără nici un rezultat. Lainie începea să simtă că singurele care progresau erau datoriile. Nu mai putea face nicicum ca venitul lunar să corespundă cu cheltuielile lunare. Oferta lui Rad îi tot revenea în minte, dar mândria ei îi închidea mereu ușa în față. Deși se așteptase s-o mai caute, Rad n-o făcuse. Încerca să se bucure, însă nu reușea.

Pașii de pe scară îi întrerupseră meditația. Când ajunse la ușa bucătăriei, văzu în hol silueta trupeșă a doctorului Henderson. Zâmbea amar, cu ochii plini de

compasiune. Îi puse mâna pe umăr, cu un gest părintesc, întorcând-o pe Lainie înapoi spre bucătărie.

– Fă-mi o cafea, te rog, Lainie, cu cât mai mult zahăr.

Doctorul își instală făptura masivă pe un scaun, la masă, în timp ce Lainie îi îndeplinea rugămintea.

Își umplu și ea ceașca și le aduse pe amândouă la masă. Îl cunoștea pe doctorul Henderson dinainte de îmbolnăvirea mamei sale, de pe vremea când tată[1] ei trăia, așa că știu mai mult din intuiție că vestea pe care avea să i-o dea era neplăcută. Îi privi linguriță făcând mai multe drumuri până la zaharniță, în timp ce cafeaua se transforma într-un fel de sirop.

– Tare și dulce, zâmbi el sorbind din cafea, după care plescăi din buze cu satisfacție; apoi o privi pe Lainie, îngândurat. La fel ca tine, micuță Lainie, dar desigur, tu nu mai ești atât de mică. Vorba bunicii mele: „Prea repede ajungem bătrâni și prea încet deștepți". Dar deviez, oftă el. Starea mamei tale s-a degradat rapid, în ultimele două luni. Nu ai decât două variante. Probabil că amândouă vor cere spitalizarea, sau cel puțin asistența medicală la domiciliu, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– Și care ar fi cele două variante? se interesă Lainie, cuprinzând strâns în mâini ceașca, de a cărei căldură avea nevoie pentru a-i alunga fiorii neașteptați.

– Știi de multă vreme că boala ei e incurabilă. Ai fost prea mult timp fiică de medic, ca să ne mai ascundem după deget. Mama ta e la un pas de faza finală. Există o șansă, doar o șansă, nu-ți fie cu supărare, ca dacă e internată, să se încerce vreun tratament nou care i-ar mai putea prelungi viața cu câteva luni, poate reducându-i parțial și durerile de care suferă.

– Și cealaltă variantă? insistă Lainie.

– Cealaltă variantă ar fi să lăsăm boala să-și urmeze cursul. Durerile vor crește, astfel încât sedativele nu i le vor mai alunga. Iar rezultatul va rămâne același. O să moară.

Cuvintele lui atât de directe o făcură pe Lainie să-și plece capul în piept, ascunzându-și privirea.

– N-aș suporta să văd fața mamei mele schimonosindu-se chinuită de durere, murmură Lainie. Nu știu de unde voi lua banii ca să plătesc, dar vreau să urmeze tratamentul ăsta nou.

Mâinile medicului le acoperiră pe ale lui Lainie.

– Aș vrea să nu fii atât de singură, oftă el strângându-i mâinile, înainte de a se ridica de la masă. Voi face pregătirile necesare pentru a o interna în spital poimâine.

Capitolul 5

Coridorul spitalului forfotea de surori, infirmieri și ajutoare. Costumul de tweed verde cu auriu al lui Lainie, atât de perfect croit, sugera o avuție pe care nu o poseda, în timp ce mergea pe lângă fotoliul rulant al mamei sale. După plecarea doctorului Henderson, lipsa de speranță a întregii situații o izbise cu forță. Dorința de a fugi de răspunderile pe care le implica decizia ei era foarte puternică. Dar fusese o frică trecătoare, pe care o putuse învinge. Coborând privirea spre fața pierdută a mamei sale, Lainie știu că decizia ei plină de compasiune fusese corectă. Mama ei era slabă; prin urmare, ea trebuia să fie puternică.

Ajunseseră la ușa salonului. Unul dintre infirmieri o deschise. Lainie îl urmă, privindu-i stânjenită pe ceilalți pacienți. Una dintre femei îi zâmbi în semn de bun venit. O alta, mai bătrână, dormea. Cei doi infirmieri începură s-o transfere cu grijă pe mama ei, din fotoliul rulant în patul de spital. Mișcarea păru s-o

smulgă din starea letargică în care căzuse, iar Lainie îi văzu ochii albaștri șterși contemplând împrejurimile. Apoi, privirea speriată și întrebătoare a doamnei Simmons se întoarse spre cei doi infirmieri.

– Asta nu e camera mea, insistă ea, cu un aer slăbit, dar totuși poruncitor. M-ați dus în alt salon.

– Îmi pare rău, doamnă. Aici mi s-a spus să vă aduc.

– E o greșeală, își mișcă agitată doamna Simmons capul pe pernă. Cineva a făcut o greșeală. Lainie, trebuie să rezolvi imediat.

– Da, mamă, am să rezolv.

Lainie se apropie, pentru a-i potoli degetele nervoase care frământau pătura de pe pat.

– Știi că întotdeauna stau în rezervă, se plânse tânguitor mama ei.

– Puteți trage perdelele despărțitoare, îi sugeră cu blândețe un infirmier.

– Sunteți atât de amabil? răspunse Lainie, zâmbind cu recunoștință.

Perdelele bej fură trase, dar nu prea reușiră să alunge nefericirea bolnavei. Infirmierul mai tânăr îi zâmbi înțelegător lui Lainie, înainte de a scoate amândoi fotoliul din salon.

Lainie știuse că mama ei avea să fie necăjită descoperind că trebuia să stea în același salon cu alte paciente. Dar, când Lainie ceruse o rezervă, funcționara de la internări nu se înduplecase. Notele de plată pentru spitalizările anterioare ale doamnei Simmons încă nu fuseseră achitate, deși Lainie plătise rate lunare. Funcționara îi spusese că, după părerea

conducerii spitalului, n-ar fi fost corect nici față de Lainie, nici față de spital, să adauge costul extrem de scump al unei rezerve.

Era un argument atât de logic, încât Lainie nu-l putuse contrazice. Sperase s-o convingă pe mama ei să se împace cu prezența celorlalte paciente în salon, dar privirile furișe pe care doamna Simmons le arunca spre persoanele nevăzute din afara perdelelor îi dădea de înțeles că era o speranță deșartă.

– Nu suport să se uite la mine atâta lume, șopti ea.

– Nu te vede nimeni, răspunse calmă Lainie.

– Dar nu ne despart decât niște perdele. N-am idee cine sunt. Nu cunosc pe nimeni de-aici.

Îi strânse mâna cu putere.

– Trebuie să faci ceva.

Înainte ca Lainie să poată răspunde, perdelele fură despărțite și intră o soră cu uniformă albă ca zăpada și bonetă apretată. Cu un instinc dezvoltat prin îndelungatele relații cu pacienții epuizați, simți imediat tensiunea din atmosferă. Îi aruncă lui Lainie o scurtă privire, înainte de a se întoarce cu un zâmbet vesel spre femeia firavă din pat.

– Eu sunt sora Harris, se prezentă ea pe un ton prietenos, menit să liniștească pacienții. Văd că v-ați instalat în cuibușorul dumneavoastră personal.

– S-a comis o greșeală, soră. Era vorba că primesc o rezervă.

Declarația insistentă, aproape plângăreață, a bolnavei, o făcu pe soră să se uite surprinsă spre Lainie, care clătină din cap scurt, negativ.

– Să vedem, medicul dumneavoastră e doctorul Henderson, spuse sora, consultând fișa de la picioarele patului. Poate ar fi mai bine să discutați cu dumnealui despre această eroare. Nu peste mult va veni la vizită. Sunt sigură că se va ocupa de toate.

Aceste cuvinte părură s-o îmbuneze puțin pe doamna Simmons.

– Nu poți ști niciodată cu cine stai în aceeași cameră.

Tonul ei cam snob făcu surâsul surorii să devină înțepat, pe când Lainie se înroșea în obraji.

– Toate sunt ființe omenești care au nevoie de îngrijiri, replică sora Harris, destul de tăios. Acum, dacă mă scuzați, mai am și alte treburi. Medicul va veni curând.

– Tare mai vreau să vină Lawrence, scânci doamna Simmons, referindu-se la doctorul Henderson, după ce sora ieși din separeu.

Lainie se așeză pe scaunul de lângă pat. Dar doctorul Henderson sosi abia peste aproape un sfert de oră. Îl însoțea un bărbat înalt și slab, cu chelie și ochelari cu rame negre, pe care îl prezentă ca fiind doctorul Gordon, specialist în domeniul din care făcea parte boala mamei ei. Cei doi abia începuseră examenul medical, când doamna Simmons începu să se plângă că stătea în același salon cu alte paciente. Doctorul Henderson încercă să-i alunge temerile cu câteva glume, dar nu reuși decât s-o neliniștească și mai mult.

Lăsându-l pe doctorul Gordon s-o examineze în continuare, doctorul Henderson îi făcu semn lui Lainie să iasă din salon împreună cu el. Ea îi explică în câteva cuvinte atitudinea spitalului, iar medicul dădu din cap, înțelegător dar trist. Peste câteva minute, doctorul Gordon li se alătură și el.

– Care e problema? îi întrebă. Cu siguranță, în spitalul ăsta trebuie să se găsească o rezervă liberă?

– Se găsește, confirmă doctorul Henderson. Dar poate reușim s-o convingem pe doamna Simmons de contrariu.

Și începu să-i explice doctorului Gordon situația.

Reacția specialistului fu nefavorabilă.

– Vă înțeleg problemele, i se adresă el lui Lainie. Dar, din nefericire, dacă starea de agitație a mamei dumneavoastră persistă, s-ar putea să împiedice orice posibile progrese datorate noului tratament.

Sosi ora amiezii; începu și după-amiaza; se anunța înserarea. În ciuda afirmației doctorului Henderson că nu existau rezerve libere, doamna Simmons devenea din ce în ce mai deznădăjduită. Medicul fu nevoit s-o tranchilizeze puternic, înainte ca nervozitatea să-i cauzeze o recădere agravantă. Lainie își dădea seama că singura soluție a problemei era banul – dar puținele lucruri cât de cât valoroase care mai rămăseseră în casă n-ar fi ajuns ca să acopere nici

măcar parțial suma datorată spitalului. Dacă ar fi acceptat oferta lui Rad... dar încercă din nou să-și alunge gândul.

Revista zăcea închisă în poala ei, în timp ce încerca să găsească o ieșire. Holul spitalului era aproape gol. Dar pe Lainie n-o interesau ceilalți ocupanți, nici plantele din jardiniere, care ar fi trebuit să risipească atmosfera de clinică, și nici canapelele acoperite cu vinil, antiseptic de curate. Era atât de absorbită în dilema ei, încât nu observă când intrară Ann și soțul ei Adam, urmați de Lee Walters, iar atingerea mâinii lui Ann pe umăr o făcu să tresară.

– Cum se simte mama ta? se interesă Ann, așezându-se alături.

– Nu prea bine. Doarme, dar a trebuit să-i dea un sedativ.

Lee îi depuse pe obraz un sărut ușor, pe care Lainie abia îl observă.

– Bine că am venit noi, decretă Ann, ca să te mai smulgem din starea asta mohorâtă.

– S-a întâmplat ceva grav?

Privirea din ochii lui Lee reflecta îngrijorarea tuturor față de expresia serioasă a lui Lainie.

– Cu mama, oftă ea. E foarte nervoasă că stă în același salon cu niște necunoscute, iar banii nu ne ajung ca să-i plătim o rezervă. Specialistul se teme că asta i-ar putea dăuna la tratamente.

De pe buze îi scăpă un râs amar.

– Cred că speram să materializez un copac care face bani!

Ann și Adam schimbară o privire mohorâtă. Lainie regretă pe loc că adusese vorba despre un subiect nu numai deprimant ci și, deocamdată, fără soluție. Nu era corect să-și împovăreze prietenii cu problemele ei.

– Cred că ar trebui să plecăm până nu începe să toarne din norii de furtună care se-adună deasupra noastră, zâmbi Lainie, cu o veselie cam forțată. Coborâm până la bufet?

Lee îi oferi brațul.

– E o idee excelentă.

Stătură la bufet aproape o oră, dar râsetele și încercările de conversație veselă erau cam false. Perioadele de tăcere încordată deveneau tot mai frecvente, în timp ce Lainie era din ce în ce mai trasă la față, frământată de probleme și griji. După o asemenea tăcere prelungită, mâna lui Lee o găsi pe a ei, pe sub masă. Era încurajator să știe că-i stătea alături la nevoie.

– Adam, tu ești avocat! izbucni dintr-o dată Ann. De ce n-ar putea Lainie să vândă casa?

O privi cu teamă, gândindu-se că poate, impulsivă cum era, își băgase nasul unde nu-i fierbea oala.

– Vreau să zic, în fond, e o casă mare și încăpătoare. Probabil că întreținerea ei costă groaznic de scump, cu căldura și cu toate celelalte. Este într-un cartier select, deci n-ar fi greu de vândut. Și cred că e cea mai proastă propunere, încheie ea jalnic.

– Ba nu e deloc, îi dădu dreptate Lainie, cam nesigură, în timp ce analiza ideea, încălzindu-se treptat. I-am mai sugerat-o și înainte mamei. Nu se putea îndura să se despartă de ea, dar acum...

Nu fu în stare să adauge că era foarte posibil ca mama ei să nu mai iasă niciodată vie din spital.

– Ar fi posibil, Adam?

– Teoretic da, confirmă el ezitant. Casa e numai pe numele mamei tale?

Lainie dădu din cap afirmativ.

– Fără să aflu alte amănunte, continuă Adam, aș spune că trebuie fie să obții permisiunea ei, fie să obții un certificat medical că este incapabilă fizic să-și rezolve singură problemele. În acest caz, probabil că instanța ți-ar da dreptul să acționezi în numele ei.

– Atunci, se poate face, gânguri încântată Ann; ochii ei albaștri și grăitori sclipiră vesel spre Lainie. Ce noroc că avem aici și un avocat, și un agent imobiliar! Cât de repede ai putea vinde casa? se întoarse ea nerăbdătoare spre Lee.

Emoția lui Ann era contagioasă. Lainie simți cum îi renășteau speranțele. Parcă ar fi răsărit prima stea pe cerul unei seri întunecoase. Aceea părea să fie soluția neașteptată a problemei. Se întoarse și ea spre Lee cu speranță, așteptându-i nerăbdătoare opinia. Dar Adam nu terminase.

– Înțelegi că va fi necesară o anumită perioadă de timp.

Cuvintele lui prevăzătoare nu erau deloc binevenite și fură gratificate cu o privire încruntată din partea soției sale.

– Nu luni, dar câteva zile cu siguranță.

Timpul era un factor important, recunoscu în sinea ei Ann. Nu voia să amâne mai mult decât era necesar

găsirea unei soluții. Fără a i-o spune nimeni, știa că era esențial ca mama ei să fie mutată într-o rezervă cât mai curând posibil. Se întoarse din nou spre Lee, așteptându-i încurajarea.

– Mi-ar plăcea să-ți spun că pot vinde casa mâine, îi susținu el privirea, cu o expresie plină de compasiune. Dar nu pot. E vorba de cerere și ofertă, iar în momentul de față oferta depășește cererea.

– Adică nu poți să vinzi casa?! exclamă Ann, știind că, involuntar, îi trezise lui Lainie speranțe false.

– Nu mă îndoiesc că aș putea-o vinde – în timp.

Luceafărul de seară deveni stea căzătoare, mistuindu-se în întuneric. Totuși, privirea lui Lainie nu părăsea chipul încurcat al lui Lee, încercând să impună prin forța voinței redeșteparea visului.

– Ar fi o cruzime să-ți spun altceva, continuă Lee. Poate dura o zi, o săptămână, o lună sau chiar mai mult. Pur și simplu nu am cum să prevăd.

– Și cu asta, ai spus cam totul, replică mohorât Adam, apăsând pe comutatorul care adusese câteva secunde de lumină în viața întunecată a lui Lainie.

– Eu refuz să mă dau bătută! își bosumflă Ann buzele, trăgându-și soțul de mânecă, nervoasă. Putem vorbi cu părinții noștri, ca să-i convingem să cumpere casa, ca pe o investiție.

– Nu! respinse categoric Lainie un asemenea plan. Refuz să-mi las prietenii să-și asume un risc ca ăsta. Găsesc eu altă cale de a face rost de bani.

– Dar altă cale nu există, protestă Ann. Ce fel de risc zici că și-ar asuma? La urma urmei, ar cumpăra casa.

– Și ar putea reieși că e o iluzie, la fel cum a fost și pentru mine.

Hotărârea ei era luată. Nici unul dintre celelalte proteste, în majoritate din partea lui Ann, nu-i mai putu schimba atitudinea pe care o știa ca fiind justă. Micile riduri de ușurare din jurul ochilor lui Adam, când decizia ei fu în sfârșit acceptată, o făcură să se bucure că nu abuzase de generozitatea lor. Ca să nu întristeze și mai mult atmosfera, Lainie schiță prima gestul de a pleca, luându-și poșeta de piele și ridicându-se de la masă. Ceilalți trei nu putură decât să-i urmeze exemplul.

– Nu te mai uita la mine ca la un pisoi rătăcit, aruncat în viscol, o tachină ea pe Ann, care o privea abătută.

– Dar ce vei face? insistă prietena ei.

Lainie nu-i putu susține privirea rugătoare. În minte i se forma o altă decizie, dar încă nu era destul de fermă pentru a suporta contraatacurile verbale ale lui Ann. Mândria o mai oprise o dată, însă în alte împrejurări. Acum, situația era critică. Și se punea întrebarea dacă-și putea lăsa mândria să-i stea din nou în cale. Numai ea singură era capabilă să dea răspunsul.

– Vreau să mai văd o dată ce face mama. Nici nu știu cum să vă mulțumesc pentru tot ce-ați încercat.

– Vorbești de parcă ți-am fi oferit cine știe ce mare sacrificiu, fu rândul lui Ann s-o tachineze pe Lainie pentru expresia solemnă de pe fața ei. Când e vorba de oameni la care ții, nici un sacrificiu nu-i prea mare.

– Dacă vă apucă melodramatismele femeiești, eu mă duc acasă, anunță Adam.

– Bărbații ăștia! oftă exasperată Ann, dându-și ochii peste cap. Cred că trebuie să-l duc eu.

Brațul lui Lee o cuprinse pe Lainie pe după talie, în timp ce-și lua rămas bun de la Ann și Adam. După plecarea lor, Lainie își rezemă un moment capul pe umărul lui. Când ridică privirea spre ochii albaștri și blânzi ai lui Lee, văzu în expresia lor o adorație fără margini. Un moment, își dori să-i fi dăruit una dintre acele sărutări calde și tandre pe buze, dar știa că buna creștere nu i-ar fi permis să facă un asemenea gest într-un loc public.

– Cum vei ajunge acasă? o întrebă el.

– Sunt cu mașina, răspunse încet Lainie.

– Vrei să vin și eu?

– Nu, nu știu cât mai stau pe-aici.

Printr-un acord nerostit, ieșiră din bufet și porniră spre ascensorul care urca înapoi la etaj. Lee apăsă pe buton, iar ușile liftului se deschiseră aproape în aceeași clipă. Lainie intră în cabină, după care se întoarse cu fața spre Lee. Mâna lui se ridică și-i prinse o șuviță castanie, stăruind un moment pe obraz.

– Dacă ai nevoie de mine... spuse el încet.

Zâmbind, Lainie dădu din cap. Mâna lui Lee se retrase, iar ușile ascensorului se închiseră.

Perdelele erau încă trase, învăluind-o pe doamna Simmons într-un cocon nesigur, dar Lainie știa că somnul nervos provocat de medicamente nu era deloc odihnitor. Stătu mult timp în tăcere la picioarele

patului, privind forma feminină măruntă și ridurile de durere care încreţeau acele trăsături cândva perfecte.

Ieșind încet din salon, Lainie poposi la oficiul surorilor, pentru a se asigura că aveau numărul ei de telefon în caz că era nevoie de ea pe parcursul nopții. Cu picioare grele ca plumbul, coborî și ieși în parcare, unde își lăsase mașina. Ființa care se așeză la volan era un automat, executând mecanic manevrele care o duceau acasă, în timp ce partea conștientă a minții rămânea lângă mama ei. În timp ce introducea cheia în broască, Lainie știa că nu avea cum să-și înăsprească inima față de calvarul mamei sale.

După ce intră în casă, se rezemă de ușa masivă de stejar, fără a se deranja să aprindă lumina din antreu. Porni prin penumbră spre ușa cabinetului, o deschise, intră și aprinse lampa. Ochii i se opriră asupra telefonului de pe birou, în timp ce-și scotea haina și o punea pe canapeaua de piele, împreună cu poșeta. Fără a-și lua ochii de la aparatul negru, ocoli biroul de nuc și se așeză. Inima îi tot spunea „mâine", iar mintea o contrazicea: „acum". Întinse mâna încet, apoi aproape că smulse receptorul din furcă. Tremura toată și îi vâjâia sângele în urechi, când își sili degetele să formeze numărul lui Rad. Curajul pentru care luptase atât de mult fu cât pe ce s-o părăsească la auzul vocii Sondrei, dar își adună de undeva puterile ca să ceară cu Rad.

– Cine să-i spun că-l caută? o zgârie pe creier dispreţul rece din vocea secretarei.

– Cineva într-o problemă personală, răspunse Lainie, la fel de rece.

Simţi ezitarea de la celălalt capăt al firului şi-şi dădu seama că vorbise cu exact atâta autoritate încât s-o facă pe Sondra să se simtă nesigură.

– Să văd dacă domnul MacLeod poate vorbi.

Se lăsă tăcerea, cu excepţia unui murmur îndepărtat de voci. Secundele părură să devină minute, timp în care Lainie îşi înfruntă din nou dorinţa de a închide telefonul.

– MacLeod la aparat.

Inima îi sări în gât, la auzul glasului masculin.

– Alo? repetă Rad, când Lainie nu răspunse.

Un moment, se temu că n-avea să poată vorbi. Apoi, în sfârşit, spuse în şoaptă:

– Sunt Lainie.

De astă dată, la celălalt capăt al firului se făcu linişte. Lainie se temu că Rad închisese telefonul.

– Da?

Glasul îi răsuna rece şi impersonal.

– Voiam... aş vrea să discut ceva cu tine, se bâlbâi ea.

Urmă o nouă pauză.

– Sunt liber într-o jumătate de oră. Am să-ţi trimit o maşină.

– Nu!

Strigătul ei izbucni instantaneu. Dintr-o dată, îi era teamă să apară în faţa lui. Avea nevoie de un timp de gândire, înainte de a-l revedea.

– Vreau să zic, nu e chiar atât de important. Poate aștepta până mâine.

– Peste o jumătate de oră, repetă ferm Rad.

Apoi, tonul telefonului o anunță că închisese. Timp de zece minute, Lainie încercă să-i telefoneze din nou, dar suna ocupat. Un simț interior îi spunea că Rad lăsase telefonul deschis, ceea ce o înfuria și mai mult. Rad o cunoștea mult prea bine, așa că nu i-ar fi dat posibilitatea să se răzgândească, o dată ce ea făcuse primul pas. Parcă-i și vedea zâmbetul încrezut de pe buze, când o auzise prezentându-se. Probabil îi dădea o satisfacție imensă faptul că ea era cea care alerga la el, după ce înainte îi aruncase în față oferta. Dacă își închipuia că urma să vină în fața lui ca să-și pună cenușă în cap, se înșela amarnic! N-avea de gând să se milogească. Lainie își privi taiorul elegant, și știu imediat că nu-i asigura sofisticarea și prestanța necesare pentru a-l înfrunta pe Rad.

Nu-i mai rămăsese mult timp până la sosirea mașinii. Cunoscându-l pe Rad, aceasta avea să ajungă punctual. Alegea deja în minte rochia pe care urma s-o poarte, în timp ce urca grăbită scara spre camera ei. Era o piesă tricotată de culoare ocru-aurie, cu mâneci lungi și guler rulat. Croiala ei atenua unghiurile cauzate de slăbire, transformându-le în curbe. Și putea lua pe deasupra haina din imitație de leopard cu guler și tiv de blană neagră, hotărî Lainie, scoțând-o din dulap-o dată cu rochia. Cu iuțeala fulgerului, își schimbă hainele și-și retușă machiajul. Tocmai se întreba dacă să-și strângă părul, când auzi soneria. Nu

mai avea de ales: trebuia să și-l lase desfăcut. Oricum, așa îi stătea mai bine. Luând pe umeri haina cu pete de leopard, se repezi în jos pe scară. Trase adânc aer în piept, pentru a-și calma bătăile înnebunite ale inimii, înainte de a deschide ușa. Se așteptase să-l vadă pe Rad, dar nu era el.

– Doamna MacLeod? se interesă necunoscutul în uniformă albastră.

– Da, răspunse Lainie, cam cu sufletul la gură.

Omul îi întinse legitimația care confirma că era Ralph Mason, salariat la MacLeod Incorporated.

– Domnul MacLeod mi-a spus să vă duc la el, îi explică, retrăgându-se într-o parte pentru a-i face loc să treacă spre limuzina neagră parcată pe alee.

Înfrigurarea care-i înfiora pielea nu avea nici o legătură cu aerul răcoros al serii. O cauza exclusiv apropiata întâlnire cu Rad MacLeod. În chip pervers, își dorea să fi venit chiar el s-o ia, nu să trimită pe altcineva. Se așeză pe canapeaua din spate, dând din cap politicoasă spre șofer, în timp ce acesta închidea portiera în urma ei. Lumea din afara ferestrelor mașinii părea străină, cu lucirile intermitente ale semafoarelor, farurile orbitoare de pe contrasens și firmele de neon care clipeau. Din când în când, pe trotuare se vedeau trecători, mișcându-și gurile în conversație, dar nici un sunet nu pătrundea în mașina luxoasă. Lainie se ghemui și mai strâns în colț, cu haina adunată în jurul feței astfel încât blana fină și mătăsoasă îi mângâia obrajii.

De ce se ducea la Rad? Nu-i spusese el că era posibil ca oferta să nu rămână în picioare? Ar fi preferat să discute prin telefon, motiv pentru care, probabil, Rad o și întrerupsese. Fără îndoială, găsea o plăcere sadică în a o obliga să facă acel drum tensionat prin oraș, pentru a putea refuza s-o ajute, la sosire. O cuprinse un nou fior de teamă, când își aminti un alt lucru spus de el: „S-ar putea ca nici condițiile să nu rămână aceleași". Ce însemnase asta? Dacă dorea un gaj, Lainie trase concluzia că putea să garanteze oricând cu casa. Mașina coti brusc, făcându-i gândurile să revină la realitate.

– Unde mergem? privi ea în jur, fără să recunoască împrejurimile. Nu pe-aici e drumul spre vilă.

– Vilă? o privi curios șoferul, în oglinda retrovizoare. Domnul MacLeod nu stă într-o vilă. Locuiește într-un apartament. E la câteva străzi mai încolo, doamnă.

– Înțeleg...

Lainie nu-și putu stăpâni roșeața jenantă care-i colora obrajii.

– Locuiește de mult timp aici? întrebă ea, surprinsă de vestea că Rad nu mai stătea în casa lor de la periferia orașului Denver, la poalele Munților Stâncoși.

– Dinainte de a veni eu, răspunse șoferul, adică de peste trei ani.

În colțul gurii îi juca un zâmbet amuzat, ca și cum s-ar fi distrat în sinea lui că Lainie nici măcar nu știa unde locuia soțul ei. Dar mai tare o deranja să afle că Rad nu se ostenise să-i spună că se mutase. Ar fi scutit-o de o situație penibilă.

Ținându-se de cuvânt, peste câteva minute șoferul opri mașina sub copertina de la intrarea unei clădiri înalte. Lăsă motorul în mers, coborî de la volan, ocoli până în partea de lângă Lainie și-i deschise portiera. În ochi i se zărea o infimă licărire de amuzament, când îi făcu semn spre ușile mari de sticlă.

– Liftul e în dreapta, doamnă, spuse el. La mansardă.

Lainie strânse cu putere buzele, dând din cap. Șoferul își atinse cascheta, ocoli înapoi mașina și plecă. Încet, Lainie porni spre ușă, o deschise și coti spre dreapta, unde era ascensorul. Acolo ezită, știind că putea să se întoarcă și să plece acasă, dacă voia. Dar nu pentru asta venise. O dată ce intră în lift și ușile se închiseră în urma ei, privi fără să clipească butonul de sus, care avea s-o ducă la apartamentul lui Rad. Îl apăsă grăbită, detestând tremurul mâinii și chiar mai mult palpitațiile din stomac. În tăcere, fu urcată rapid și oprită ușurel la ultimul etaj.

Ușile ascensorului se deschiseră, iar Lainie ieși într-un hol cu lambriuri din lemn fin, accentuate de ușile duble de nuc negru cu încrustații. Avu senzația că se lansa într-o cursă cu obstacole. Genunchii îi tremurau când le impuse s-o poarte spre ușă. Apăsă butonul de alamă al soneriei și auzi semnalul în apartament. Dacă Sondra mai era acolo, își spuse ea, rebelă, avea să se răsucească pe călcâie și să iasă din apartament.

Se auzi un declic, după care ușile se deschiseră.

Capitolul 6

În fața lui Lainie apăru alt necunoscut. Fu cât pe ce să ofteze, exasperată. I se prezentă omului în costum negru, iar acesta făcu imediat un pas într-o parte, lăsând-o să intre. Cel puțin, conchise ea, Rad n-avea s-o lase să aștepte în hol. Ușile negre de nuc se închiseră în urma ei și din nou se auzi declicul încuietorii. Aruncă o privire surprinsă spre omul care-i deschisese.

– Ținem încuiat tot timpul, doamnă, îi explică el. Altfel, oricine ar putea să ia liftul și să urce până sus, intrând în apartament fără știrea noastră.

Lainie știa că ar fi trebuit să înțeleagă logica unei asemenea măsuri, dar avea impresia că i se tăiase orice cale de salvare. Nu avu timp să stăruie asupra acestei descoperiri, întrucât omul o luase deja înaintea ei, făcându-i semn să-l urmeze. În dreptul arcadei deschise a unei camere, se opri.

– Domnul MacLeod vine imediat, spuse el.

Deci, iar trebuia să aștepte. Lainie oftă, intrând în cameră. Tocurile încălțărilor nu scoteau aproape nici un zgomot, afundându-se în mocheta albă plușată. Ochii ei cutreierară camera, uluiți de combinația neobișnuită de culori, aproape modernistă. Și totuși, mobila nu avea nimic modernist, ci numai culorile folosite – alb, gri și negru.

Pereții erau de culoarea untului, cu grinzi din lemn de nuc negru și bârne încrucișate pe tavan, tot din nuc negru. În centrul peretelui opus, încadrat între draperii albe lungi din plafon până-n podea, se afla un enorm șemineu din piatră cenușie lustruită. Două canapele cu perne de pluș stăteau față-n față în dreptul căminului, tapițate cu catifea de aceeași culoare, peste care erau aruncate perne mari negre și gri. Între ele se găsea o masă joasă de cafea, rectangulară, tot din nuc negru. Alte fotolii, cu perne adânci, într-o nuanță cenușie mai închisă, stăteau lângă alte mese de nuc negru. Prin cameră erau răspândite statui, combinând modelele vechi și contemporane, dar toate din metal. În grinzile tavanului erau camuflate lămpi cu lumină indirectă, sporind luxul și eleganța dezinvoltă a încăperii. Decorul îndrăzneț o fascina pe Lainie, desfătându-i privirea cu spațiul larg, accentuat de culorile deschise și opulența materialelor elegante. Și totuși, fațada estetică a frumuseții era străpunsă de amintirea faptului că aceea era o cameră, în esență, bărbătească. Domnea un sentiment seducător și viril, imperceptibil ca argintul viu, care-i trezea teama.

Începu s-o furnice ceafa. Deși nu auzise nici un sunet, Lainie știu că Rad intrase în cameră. Se hotărî să-și păstreze calmul, în timp ce se întorcea spre el. Când îi întâlni privirea tenebroasă, îndârjirea i se înmuie la fel de rapid ca oasele picioarelor. Arăta atât de chipeș, așa cum stătea acolo lângă arcadă, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri strânși pe coapse.

Dar cea care-i completa trăsăturile oacheșe, conferindu-i un aer de aventurier chipeș, era cămașa din mătase de culoare corai intensă, descheiată la gât. Culoarea caldă a cămășii trezea dintr-o dată camera la viață, îmbibând-o de vitalitatea lui. Lainie se întoarse spre șemineu, în timp ce o parte a gurii lui Rad se arcuia într-un zâmbet lipsit de veselie. Știa că-i fugise culoarea din obraji, la fel cum știa că Rad o tulburase mai mult decât îi convenea să recunoască. Trebuia să se controleze, sau să fugă.

Din nou fu conștientă de mișcările lui. Fără a-l privi, știu că Rad nu mergea în direcția ei. Profită de aceste momente de respiro. Se auzi un clinchet de gheață în pahare, apoi clipocitul lichidului turnat din sticlă. Cu ochii minții, revăzu micul alcov cu barul de nuc negru în fund, pe care-l zărise la trecerea prin arcadă. Apoi, se lăsă tăcerea. Lainie blestemă în sinea ei mocheta care amortiza complet sunetul pașilor, încât nu avea cum ști unde anume se afla Rad, dacă nu se uita. Noroc că auzi clinchetul cuburilor de gheață într-un pahar, la câțiva pași în spatele ei, și știu că se apropia. Acum, când era

conștientă că trebuia să-și stăpânească emoțiile în prezența lui, se putu întoarce spre sunet, controlându-se strict.

– Păreai să ai nevoie de o tărie, îi întinse Rad un pahar clasic de simplu, cu lichid incolor însuflețit de o felie de lămâie.

Lainie luă ezitant paharul, evitând cu grijă să-i atingă mâna. Licărirea din ochii lui îi exprima amuzamentul față de gestul ei pueril. Se retrase, sorbind repede din băură și lăsând tăria vodcii să-i readucă roșeața în obraji.

– Ei?

– E o cameră foarte frumoasă.

Lainie știa că nu acest răspuns îl dorea Rad, dar altceva nu putea spune. Încă nu era pregătită să-i expună motivul vizitei, deși își dădea seama că Rad îl ghicise.

– Mă bucur că n-o găsești incoloră, se distră Rad pe seama ei.

Pașii nervoși o purtaseră până lângă șemineu, unde fu nevoită să se întoarcă. Rad se așezase pe canapea, cu un braț întins peste spătar, în timp ce o studia amuzat. Era stăpân pe situație și complet relaxat, iar conștiința acestui fapt o făcea pe Lainie să se simtă și mai stânjenită. Dintr-o dată, camera păru sufocant de călduroasă, ceea ce îi atrase atenția că rămăsese cu haina pe ea. Încercând să pară mai calmă decât se simțea, își descheie nasturii și-și lăsă haina mai în jos pe umeri.

– Domnule Dickerson! strigă Rad.

Aproape imediat, în arcadă apăru omul care o primise pe Lainie.

– Vrei te rog să iei haina doamnei MacLeod?

Cu un zâmbet încordat de jenă, Lainie își scoase haina și i-o dădu valetului. Oare atenției lui Rad nu-i scăpa chiar nimic? se întrebă ea, iritată. În timp ce omul ieșea cu haina din cameră, și-o dori înapoi. Îi crease un sentiment fragil de securitate, la gândul că putea să plece oricând dorea, și ridicase încă o barieră din calea privirii pătrunzătoare a lui Rad.

– Asta e tot pentru azi, Dickerson, spuse Rad când acesta reveni în arcadă, iar Lainie îi aruncă o privire temătoare; de ce îl elibera, când ea încă nu plecase? Cred că nu vrei ca servitorii să asculte conversația noastră, îi răspunse Rad la întrebarea nerostită, cu perspicacitatea lui dintotdeauna.

Tăcerea se prelungi, făcând tensiunea să crească. Împotriva propriei voințe, Lainie se așeză pe canapeaua din fața lui. Era clar că o aștepta să deschidă discuția, iar ea nu avea idee cu ce să înceapă. Rulă nervoasă între palme paharul de vodcă, pe jumătate gol.

– Mama s-a internat azi în spital, începu ea, cu vocea șovăitoare. Doctorul Henderson bănuiește că unele tratamente noi i-ar putea face bine. A chemat un specialist să-l asiste.

Se opri, privind expresia indescifrabilă de pe chipul lui Rad. Lipsa lui de cooperare o înfuria. Un mic zâmbet înțelegător sau o privire plină de compasiune i-ar fi ușurat incomparabil sarcina, dar Rad nu avea asemenea intenții. Împinse paharul pe masa din nuc negru, făcând lichidul să sară peste margini.

– Nu-ți ajunge că am venit aici?! strigă ea, cu enervarea ieșindu-i dintr-o dată la suprafață. Și știi bine de ce am venit.

Sprâncenele lui înălțate o făcură să se ridice imediat în picioare. Porni grăbită spre șemineu, unde se opri în fața vetrei înnegrite, ca pentru a se încălzi de la cenușa stinsă. Ochii o usturau de lacrimi și respira gâfâit. Nefericirea, umilința și mândria se războiau cu latura logică și rațională a minții ei, care afirma necesitatea ajutorului lui Rad. Lângă ea apăru o pată de culoare. Lainie își întoarse privirea într-acolo.

– Ai venit să afli dacă oferta mea mai e valabilă, spuse el calm.

– N-am nevoie de banii tăi! aruncă Lainie cuvintele, într-o izbucnire de mândrie.

– Nu, dar mama ta are nevoie de ei, replică el calm. Altfel, n-ai fi acum aici.

– Ești nesuferit de arogant!

– Asta nu-i tocmai atitudinea potrivită, când încerci să obții bani de la un bărbat.

– Și ce să fac? întrebă Lainie, sarcastică. Să mă târăsc la picioarele tale sau să-ți pup mâinile?

– Ar fi o experiență inedită, răspunse el, cu același calm dinainte, neclintit de atacul ei feroce.

– Ei bine, n-am s-o fac. N-am s-o fac!

Lainie se răsuci în loc, cu disperarea risipindu-i convingerea din voce.

– Nu vreau de la tine decât un simplu „da" sau „nu". Sau mă ajuți, sau nu mă ajuți.

– Dar eu nu vreau numai atât de la tine, murmură încet Rad.

Strania lui declarație o făcu pe Lainie să întoarcă brusc capul, privindu-l peste umăr. În ochii lui se zărea o licărire indescifrabilă, care-i tăie respirația. Luminița aceea părea născută din furie și cruzime, dar mai era și altceva, ceva ce o electriza. Mâna lui Rad se întinse, răsucind pe deget o șuviță din părul ei.

– Dacă... dacă e vorba de o garanție... șopti Lainie, cu vocea răgușită, aș putea aranja să trec casa pe numele tău.

De pe buzele lui Rad scăpă un chicotit acru.

– Asta nu ți-ar acoperi nici pe departe datoriile. Am să te-ajut, Lainie...

Lăsă fraza în aer, neterminată. Lainie se întoarse cu fața spre el, ușurată. În clipa următoare, modul posesiv cum o privea și cuvintele nerostite îi crispară mușchii stomacului. Privirea lui Rad o absorbea în adâncimile sale de nepătruns. Fu nevoită să coboare ochii ca să scape, deși magnetismul lui continua s-o atragă.

Pe sub gulerul descheiat al cămășii lui Rad se vedea părul creț de pe piept, trezindu-i lui Lainie dorința de a-și strecura mâinile pe sub mătase, pentru a-i simți căldura pielii și tăria mușchilor, așa cum făcuse cu atât de mult timp în urmă. Era un gând îmbătător, care-o făcu să se clatine, îndepărtându-se de el. Dar distanța rămase totuși doar de câteva degete.

– Atunci, ce vrei de la mine?

Întrebarea era de fapt o rugăminte de a-o elibera din starea aceea copleșitoare.

– Doresc înapoi ceea ce mi-a aparținut întotdeauna. Ceea ce am cumpărat și plătit deja, o dată. Și, ca un prost ce sunt, plătesc și a doua oară.

Cuvintele îi erau aspre și răspicate. Totuși, când Lainie ridică privirea, văzu că Rad studia calm șuvița de păr din mâna lui. Simțindu-i ochii surprinși ațintiți spre fața lui, Rad înălță capul spre ea, gânditor și hotărât.

– Te vreau pe tine, Lainie.

Lainie făcu un pas înapoi, întorcându-și capul pentru a-și smulge părul din mâna lui.

– Dar e absurd! gâfâi ea, clipind din ochii dilatați.

Replica păru să-l amuze.

– Legal, încă mai ești soția mea, îi aminti el. Nu-ți cer decât să te achiți încă o dată de acele îndatoriri.

Ideea era ridicolă, își spuse Lainie, înnebunită. Ar fi trebuit s-o respingă pe loc. De ce mai ezita? De de nu răspundea nimic? De ce nu-i spunea că în veci n-ar fi acceptat o asemenea condiție?

– Iar tu, în schimb, ai să...

Ghiar era vocea ei, vorbind atât de calm?

– Am să-ți achit datoriile și toate cheltuielile viitoare legate de boala mamei tale, spuse el, privindu-i fața străbătută de emoții contradictorii.

Faptul de a ști că Rad avea toate bucătăresele, servitoarele și valeții pe care și-i putea dori nu-i lăsa decât un singur post liber. Lainie nu-și dăduse niciodată seama că o privea cu un asemenea dispreț. Cum putea fi atât de crud? se întrebă ea. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu!

Vocea îi era înecată, dar limpede.

– Nu încerca să mă convingi că mă găsești respingător.

Rad întinse mâna, apucând-o de încheietură pentru a o trage spre el, astfel încât mâinile amândurora, cu degetele îndoite, i se lipiră de piept.

– Tremuri ca un pisoi speriat în brațele mele, dar ești la un pas de a începe să torci.

Era un adevăr pe care Lainie îl știa prea bine, ceea ce o făcea cu atât mai vulnerabilă.

– Te-ai săturat dintr-o dată de Sondra? ripostă ea cu singura armă care-i mai rămăsese – limba veninoasă.

Rad, însă, părea să se fi așteptat. În ochii săi negri juca o luminiță drăcească.

– Sondra a fost întotdeauna foarte satisfăcătoare – din toate punctele de vedere.

– Atunci, ce nevoie mai ai de mine? se tângui ea, simțind cum o zguduia un șoc al vechii gelozii.

În colțul gurii lui Rad tresări involuntar un mușchi.

– Nu e evident? Încă te mai găsesc dezirabilă.

– Of, Rad, murmură Lainie, privindu-i rugător chipul. Chiar atât de mult mă urăști, încât să mă înjosești în halul ăsta?

– Cu siguranță, e o propunere mult mai ispititoare decât să te vinzi pe stradă, o ironiză el, strângând mâna când Lainie încercă să se smulgă, rușinată.

– Știi că n-am intenționat nici un moment asta, șopti ea, lăsând capul în piept.

– Desigur. Și mai știu și că o parte din tine vrea să fii din nou soția mea.

– Nu!

Șoapta ei de protest era însoțită de înfricoșătoarea descoperire că ceea ce spusese el era adevărat.

Fu strânsă zdrobitor la pieptul lui, peste ai cărui mușchi cămașa forma valuri lucioase. Sângele îi vuia prin cap, în timp ce se lupta să-și stăpânească imboldul de a-l cuprinde cu brațele pe după gât și a-și îngropa fața lângă umărul lui, cu supunere. Jinduirea era negrăit de intensă; închise ochii, ca să și-o alunge. Trecură câteva secunde, în timpul cărora privirea lui îi studie fața speriată, după care Rad îi dădu scurt drumul și se îndepărtă, aprinzându-și țigara cu o brichetă.

– Asta-i oferta mea. O primești sau pleci.

În timp ce vorbea, rămase cu spatele. Nu întoarse capul pentru a-i vedea reacția. În schimb, își luă paharul gol și porni spre bar.

Lainie îl privi cum își umplea din nou paharul și și-l turna pe gât. Mintea ei se declară mulțumită că Rad se îndepărtase, dar trădătoarea de inimă plângea. Era sfâșiată în două; o parte arunca săgeți în spatele lat acoperit cu cămașa de mătase, în timp ce celeilalte îi venea să se repeadă și să se arunce cu brațele pe după gâtul lui. Ce proastă fusese, să nu-i accepte oferta de data trecută! Dar acel refuz fusese dictat de mândrie. Acum, necesitatea înlocuise mândria. Ceea ce o speria cel mai mult era faptul că acea nevoie de Rad nu avea nimic de-a face cu mama ei. Încă îl mai iubea. Și începea să se întrebe dacă încetase vreodată să-l iubească.

– Pentru cât timp? răsună întrebarea articulată calm, din haosul gândurilor ei.

Rad își turnă încă un rând, se întoarse, rezemându-se de bar, și o privi cinic, cu paharul în mână. Ochii lui aveau o intensitate sfredelitoare care părea să-i spulbere toate stavilele ridicate cu atâta grijă. Nu-și dorea nici o limită de timp, nici o zi stabilită în care să fie nevoită să renunțe la dragostea pentru el. Judecând după expresia lui încruntată, întrebarea îi ridica probleme.

– Până mă satur de tine, cred.

– Și asta când va fi – peste o zi, o săptămână, o lună, un an?

Durerea îi făcea cuvintele să sune tăios.

– Ai prefera să folosesc ziua funeraliilor mamei tale ca termen limită al acordului nostru? mârâi Rad. S-ar putea să se potrivească. De vreme ce pentru ea te sacrifici. Atunci, te vei putea bucura că scapi de doi tirani.

Cruzimea cuvintelor lui o făcu să tresară.

– Ești nedrept! șopti ea.

– Nedrept! Stau departe la o lungime de cameră, așteptând să te hotărăști

Lainie se întoarse, sub privirea lui disprețuitoare.

– Aș fi putut profita de tine acum un minut. Nu era nevoie decât să te sărut de câteva ori, să-ți murmur la ureche cuvintele potrivite, și mi-ai fi rezistat doar atâta timp cât să-ți îndulcești abandonul. Asta doreai să fac, să-ți ușurez sarcina de a-mi accepta pretențiile, pentru ca pe urmă să-mi poți arunca în față acuzația că te-am sedus. Dacă accepți să rămâi cu

mine, asta nu se va datora nici unei influențe fizice din partea mea.

Se opri, privirea sa calmă și măsurată susținând-o pe a lui Lainie.

– Deci, cum rămâne? Stai aici, sau chem un taxi?

Lainie fu nevoită să-i dea dreptate. Cu câteva momente în urmă, dacă începea să facă dragoste cu ea, ar fi acceptat orice, fără a fi niciodată sigură că decizia îi aparținuse ei. Acum, stăpână pe propria-i voință, știa că trebuia să se întoarcă la Rad. El, însă, își declarase intențiile atât de rece și indiferent, încât Lainie nu știa dacă o putea face.

– Faci ca totul să pară atât de ieftin și degradant!

Se întoarse pe jumătate, ridicându-și ochii împăienjeniți spre un cer nevăzut.

– Accepți? se auzi glasul lui Rad, de la doar câțiva pași distanță.

– Doamne iartă-mă, da!

În voce i se simți un suspin înfundat, pe când se întreba la ce fel de purgatoriu se condamna singură.

Atingerea mâinii lui pe umeri fu ușoară dar fermă, când o întoarse ușor cu fața spre el. Lainie refuză să ridice privirea, pentru a-i vedea licărul triumfător din ochi. Totuși, când mâna lui o apucă de bărbie, silind-o să-l privească, se pomeni față-n față cu două lacuri negre de apă încremenită în care se simțea tandrețea.

– N-am să te înjosesc, spuse el încet. Ești singura femeie pe care mi-am dorit-o vreodată de soție și vei primi onorurile și tot respectul cuvenit acestei poziții.

O cuprinse încet în brațe, cu mâna pătrunzându-i în desișul părului ei castaniu. Lainie își dorea să fi vorbit despre dragostea pe care i-o purtase cândva, dar fu nevoită să se mulțumească doar cu restituirea unui minim dram de demnitate. Rad o strânse cu putere la piept, până când rigiditatea i se risipi întrucâtva, iar căldura trupului lui topi gheața care-i înconjurase inima. Lainie nu se opuse când gura lui îi coborî pe păr, peste ochii închiși, pentru a se opri asupra buzelor. Ba chiar, mâinile ei reușiră să-i încercuiască gâtul și să se agațe de el cu o insistență dulce-amăruie, în timp ce Rad o ridica de pe picioare, pentru a o duce în brațe spre dormitor.

Întrezări fugar niște draperii de un albastru regal bogat, contrastând cu mocheta albă, înainte ca Rad să stingă lumina. Se opri lângă pat, continuând s-o țină în brațe, cu o expresie indescifrabilă în întuneric. Apoi, o depuse ușurel pe cuvertura de culoare închisă. Foarte încet, îl auzi murmurându-i numele, înainte de a i se alătura.

Cearșafurile de satin îi mângâiau lin pielea, iar Lainie se cuibări și mai adânc în acel lux neobișnuit. Apoi, pe la nas îi pluti o aromă slabă de colonie bărbătească. Se dezmetici, clipind din ochi, în timp ce-și reamintea unde se afla. Privirea i se îndreptă imediat spre spațiul gol de lângă ea și adâncitura pernei alăturate, unde zăcuse capul lui Rad. Întinse mâna și

atinse cearșaful neted, amintindu-și sentimentul de împlinire pe care-l avusese în timpul nopții. Se întoarse pe spate, întinzându-și brațele deasupra capului, și studie camera care-i aparținea numai ei și soțului său. La acest gând, degetele de la picioare i se încârligară.

Și aici, pereții erau la fel de albi ca mocheta, dar de astă dată existau pete vii albastre, care adăugau camerei vitalitate și energie.

Însă nimic nu se putea compara cu însuflețirea care revenise în existența ei. Faptul de a iubi pe cineva îi insufla în trup o viață cu totul nouă. Simțurile i se ascuțiseră, eliberate de apatia dinainte. Mintea îi era mai conștientă de aspectele minunate ale vieții, acele splendori inestimabile pe care preferi să le prețuiești decât să le posezi. Dar, mai presus de orice, avea inima împlinită și fericită.

Limbile ceasului de pe scrin arătau ora opt și jumătate. Lainie se întrebă unde era Rad, sperând să nu fi plecat la birou. Dragostea făcută în timpul nopții o înștiințase că nu era complet imun față de ea. Se maturizase mult de la ultima încercare dezastruoasă de a-și salva căsnicia, iar acum știa că lăsase în urmă posesivitatea copilăroasă care o ruinase înainte. Poate că, dacă de data asta căuta să-i arate că era o femeie iubitoare și înțelegătoare, putea să câștige iubirea lui Rad.

O bătaie din ușă o smulse din meditație. Presupunând că era Rad, își aranjă repede perna, rezemându-se de tăblia patului, cu cearșaful ridicat

peste piept. Cu voce nerăbdătoare, îi strigă să intre. Dar, când ușa se deschise, apăru o femeie spre cincizeci de ani, cu o rochie verde scrobită acoperindu-i silueta solidă, în timp ce o privea pe Lainie cu o expresie vioaie și autoritară. Intră în cameră, aducând o tavă.

– Domnul MacLeod s-a gândit că poate doriți micul dejun.

Vorbele ei sunau repezit, indicând clar că femeia era în ofensivă.

– În mod normal, nu e de datoria mea să servesc micul dejun la pat.

– În mod normal, nici eu nu țin să iau micul dejun în pat, o liniști Lainie pe servitoarea ofensată. Dar e foarte drăguț din partea lui Rad că a propus asta. Vrei să pui tava pe masa de lângă fereastră?

Menajera scoase un pufnet disprețuitor, care îi aduse lui Lainie un surâs pe buze. Își dădu seama că personalul casei nu era obișnuit cu prezența femeilor. Era improbabil ca servitorii să vorbească amabil cu o femeie apărută din senin, care se declara doamna MacLeod. Trebuia să-i ia cu binișorul.

– Nu știu cum te numești, spuse ea, în timp ce menajera se pregătea să iasă.

– Doamna Dudley, replică femeia.

– Încântată de cunoștință, doamnă Dudley, zâmbi Lainie.

Servitoarea dădu din cap, întinzând mâna spre clanță.

– Soțul me... Rad a plecat la birou?

– Nu, doamnă, sclipiră viu spre ea ochii doamnei Dudley. Domnișoara Gilbert a venit la opt fără ceva. Acum e cu ea, în cabinet.

Și, cu aceste cuvinte, femeia ieși. Lainie simți un nor coborându-i deasupra capului. Pe un scaun din apropiere era pus un halat de satin albastru deschis. După mărime, părea să-i aparțină lui Rad. Lainie întinse mâna din așternut și îl trase spre ea. Îl îmbrăcă grăbită, suflecând mânecile prea lungi. Ocoli patul până la masa unde aștepta tava cu micul dejun. Împingându-și părul lung după urechi, își turnă o cafea, fără să ia în seamă ouăle, șunca și chiflele de pe farfuria de porțelan cu margini aurite. Duse ceașca la gură, cu o mișcare involuntară, în timp ce trăgea la o parte perdeaua de pânză topită albastră, pentru a privi orașul de jos.

Momentul de însuflețire trecuse. Lainie era din nou soția lui Rad, dar vechile obstacole rămăseseră la locurile lor, inclusiv Sondra Gilbert. Rana din inimă, pe care o crezuse vindecată de dragostea tandră și arzătoare a lui Rad, părea să se fi redeschis. Nimic nu era atât de simplu pe cât își imaginase ea mai devreme. Adevărat, devenise mai înțelegătoare, mai conștientă de cerințele pe care i le impuneau lui Rad afacerile, mai matură în privința relației dintre ei. Orașul, cu toate clădirile sale înalte și străzile asfaltate, o privea expunându-i realitățile aspre ale vieții. Numai de-ar fi putut înțelege de ce o dorise

Rad înapoi! Dacă doar pentru satisfacția fizică, atunci ce șanse avea să facă din căsnicia lor o relație durabilă? Ce se întâmpla dacă Rad avea să se plictisească de ea?

– Bună dimineața; doamna Dudley mi-a spus că te-ai trezit.

Lainie privi peste umăr, pentru a-l vedea pe Rad intrând în cameră. Cu doar zece minute în urmă, s-ar fi repezit în întâmpinarea lui. Acum, privindu-i silueta impozantă, în costumul închis la culoare, se temu de respingerea pe care i-ar fi putut-o aduce în ochi un asemenea gest.

– Bună dimineața, murmură ea la rândul ei.

Simplitatea răspunsului îl făcu s-o privească întrebător.

Lainie reveni la fereastră, sorbind din cafea, pentru a nu-i lăsa ochii să-i iscodească emoțiile momentan confuze. Ocolind patul, Rad se opri în dreptul mesei cu tava.

– Ți se răcește micul dejun.

– Nu prea am poftă de mâncare în dimineața asta.

Cuvintele și vocea ezitantă îi trădau incertitudinea cu privire la noua lor relație.

Nu ajungea nicăieri. Conversau politicos, ca doi străini. Lainie lăsă perdeaua să cadă la loc, ascunzând imaginea orașului.

– Rad, de ce-ai vrut să mă întorc?

Întrebarea care-i stătuse în primul plan al minții îi țâșni de pe buze fără nici un efort conștient.

– Tu de ce crezi? sosi tăios răspunsul.

– Nu știu.

Ochii i se înceţoşară, în timp ce privea ceaşca de cafea din mână.

– Poate ai vrut să te răzbuni, pentru acea fată cu care te însuraseşi, care nu se maturizase. Ştiu că, în urmă cu atâția ani, te-am rănit şi te-am dezamăgit. Şi mai ştiu că, fizic, încă mă mai doreşti.

Vocea îi tremura şi încercă să-şi păstreze calmul.

– Şi nici tu nu-mi eşti complet indiferent.

Mai bine nu s-ar fi întors, să-i vadă chipul. Era rece şi nesimțitor ca piatra.

– Dar lasă-mă să termin eu în locul tău, intervèni Rad tăios. Ce metodă mai bună de a mă răzbuna aş fi avut, decât să te iau înapoi ca soție şi să te supun umilinței de a-mi fi îndatorată?

– Ăsta-i adevăratul motiv?

Privirea ei îl implora să nege.

– Eşti o fată destul de deşteaptă, Lainie, ca să înțelegi totul de una singură.

Tonul lui sarcastic era inconfundabil.

– Ce alt motiv aş fi putut avea? Presupun că m-aş fi putut îndrăgostit de tine cu atâta disperare, încât să te doresc înapoi în orice împrejurări.

– Dar nu m-ai iubit niciodată, recunoscu Lainie, împotriva propriei voințe.

– Nu, niciodată, aşa-i?

Confirmarea lui rece îi sfâşia inima.

– Şi acum, când am lămurit toate neplăcerile astea, putem să ne apucăm de treabă?

– De treabă? repetă Lainie, înclinând capul într-o parte, cu uimire.

– Da, de treabă, se răsti Rad. Sondra a venit aici în dimineața asta, ca să-i dau o listă a tuturor creditorilor care trebuie plătiți. Uite-o, îi întinse el o coală de hârtie. Vezi dacă n-am omis pe cineva.

Lainie luă hârtia, cu o expresie cam năucă.

– Evident, prima escală o va face la spital. Cred că se punea problema dacă mama ta își poate permite sau nu o rezervă privată.

Cu mâini tremurătoare, Lainie îi restitui hârtia. Își dorea să nu fi adus niciodată vorba despre motivul pentru care revenise la el. Preț de-un ridicol moment, crezuse că era altul decât pretextul declarat. Dar Rad îi dăduse de înțeles că afecțiunea nu făcuse parte din decizia lui. Îi simți ochii coborând spre halatul albastru de pe ea. Obrajii palizi i se îmbujorară, în timp ce privirea lui stărui asupra decolteului prin care i se vedea brazda dintre sâni.

– Următorul punct pe ordinea de zi, continuă Rad, e să te duc la tine acasă, de unde să-ți iei unele lucruri.

Toate speranțele că arăta seducătoare în noua ținută i se spulberară.

– Dacă n-ai de gând să mănânci micul dejun, îți propun să te îmbraci, ca să putem pleca.

– Azi nu trebuie să te duci la birou? întrebă Lainie, surprinsă să afle că urma s-o însoțească.

– Unul dintre avantajele de a avea firmă proprie e acela că, rareori, îți poți lua liber, delegând pe alții în locul tău. Probabil vrei să trecem și pe la spital, așa că îi voi spune doamnei Dudley că n-o să ne întoacem la masă.

– De ce vii cu mine? nu se putu ea stăpâni să-l întrebe.

– Sincer să fiu, Lainie, iar asta pare să fie o dimineață a sincerității, am impresia că te-ai cam dezumflat. Să zicem că te însoțesc ca să fiu sigur că îți respecți partea din învoială.

– Ți-am spus aseară că am să rămân, ridică ea bărbia, mândră. Eu mă țin de cuvânt.

– Uneori, lumina zilei face oamenii să se răzgândească. Îmi mai amintesc un jurământ pe care l-ai depus odată – „până când moartea ne va despărți".

– Și tu ai jurat același lucru, Rad, plus că mă vei iubi și prețui, aruncă imediat Lainie cuvintele, pentru a sfârși într-un suspin înăbușit.

– Tu ești cea care a plecat. Decizia asta ți-a aparținut numai ție.

Ușa se închise zgomotos în urma lui.

Capitolul 7

Lui Lainie îi venea să se arunce pe pat și să dea frâu liber lacrimilor care se adunaseră într-însa. Părea să nu aibă nici o cale de a ajunge la o comunicare cu Rad. Nu-i venea să creadă că se putuse îndrăgosti atât de profund de un om care n-o privea decât cu dispreț și amuzament.

„Unde e curcubeul, tăticule?" striga fetița din sufletul ei. „Când trece furtuna?"

Un prosop rece făcuse minuni, înviorându-i ochii și readucându-i roșeața în obraji. În materie de farduri, nu avea în poșetă decât un singur ruj, dar prospețimea feței se potrivea cu sarea ei de spirit. Își tapă capetele șuvițelor de păr, recunoscătoare pentru suplețea naturală care-l ținea înfoiat.

Mulțumită de înfățișarea ei, ieși din dormitor, purtând rochia aurie tricotată din seara trecută. În living se opri, aproape așteptându-se să-l vadă pe Rad acolo. Mișcările ei nu aveau nimic nehotărât, iar pașii

dezvăluiau sofisticarea controlată pe care și-o antrenase ca să pară naturală. Își dădea seama că, probabil, Rad era în cabinet, și nu avea de gând să deschidă toate ușile, în căutarea lui. Nici nu intenționa să aștepte cu un câine răbdător până când stăpânul venea s-o cheme. Trecu hotărâtă pe sub arcadă, spre micul hol care ducea la ușile de nuc negru și ascensor. Aproape imediat, apăru omul care o întâmpinase în seara trecută.

– Dickerson, nu? întrebă ea pe un ton autoritar, absolut potrivit cu postura de nouă stăpână a casei. Te rog, adu-mi haina și spune-i domnului MacLeod că sunt gata de plecare.

Peste câteva minute, Dickerson reveni cu imitația de leopard.

– Domnul MacLeod vine imediat.

Cu un zâmbet rece și politicos, Lainie îl lăsă pe Dickerson s-o ajute la îmbrăcat. Își fixase ferm masca pe față și nu-și putea permite s-o lase știrbită nici de cea mai mică undă de căldură. Dar omul nici nu părea să se aștepte la așa ceva, și se retrase tăcut prin hol.

După câteva momente, Rad apăru. Politețea lui ironică o călca pe nervii deja întinși la limită, când îi deschise ușa, lăsând-o să intre înaintea lui în lift. Lainie refuză să-l lase să ocupe măcar un colț din vederea ei periferică. Nu-l învrednici nici cu o privire când, ajunși afară, el îi deschise portiera autoturismului său Mercedes Benz. Numai când se așeză și el la volan, Lainie risipi tăcerea pe care singură și-o impusese.

– Aș dori să trecem mai întâi pe la mama mea, spuse ea, calmă.

– Cum vrei, ridică din umeri, indiferent, Rad.

Doamna Simmons era deja instalată într-o rezervă personală, la alt etaj, iar atitudinea i se schimbase aproape spectaculos. Zâmbea veselă și nu mai arunca priviri temătoare peste umăr.

Ameliorarea stării ei era atât de vizibilă, încât Lainie nici nu se gândea să discute cu ea despre schimbarea relației cu Rad. Explicația grăbită că avea de rezolvat unele probleme acasă păru s-o mulțumească pe mama ei. Se putu retrage din cameră înainte de a sosi și Rad. Vremea explicațiilor avea să vină mai târziu.

Deși tocurile îi bocăneau sonor pe coridorul spitalului, Lainie nu era conștientă de cei din jur. Glasul care o strigă să se oprească parcă ar fi răsunat de pe altă lume. În clipa următoare, fi apucată brutal de umeri și răsucită în loc.

– Lainie! O, Doamne, unde-ai fost?

Ochii albaștri ai lui Lee Walters îi cutreierau fața și partea de sus a trupului, ca pentru a se asigura că era nevătămată.

– Mi s-a făcut rău de grija ta!

Lainie îi privi părul incredibil de ciufulit, ca și cum și l-ar fi răscolit cu degetele. Abia atunci observă că alături era și Ann.

– Ce-i cu voi aici? Ce s-a întâmplat? întrebă ea, observând expresia preocupată care se citea și pe fața lui Ann.

– Încercam să te găsim, se răsti prietena ei.

– Mi-am ieșit din minți de îngrijorare, repetă Lee, cu glas tremurător.

– Nu înțeleg, se uită Lainie de la unul la altul, nedumerită. De ce mă căutați?

– Te-am sunat aseară, ca să mă asigur că ajunseseși cu bine acasă, începu Lee să-i explice, dar la telefon n-a răspuns nimeni.

Îngrozitoarea revelație începea să se facă simțită.

– La început, nu m-am îngrijorat, gândindu-mă că ai mai întârziat un timp la spital, dar am continuat să te sun și tot degeaba. M-am interesat la spital și mi-au spus că plecaseși, spuse Lee.

– Iar pe noi nu ne-a putut găsi, interveni Ann, fiindcă nu avem numărul în cartea de telefon.

– Mi-am spus că poate te duseseși la ea, ca să nu stai singură în casă, continuă Lee.

– Așa că, azi dimineață la ora opt, era la ușa noastră, râse nervos Ann, încercând să ia totul în glumă. Abia atunci s-a alarmat de-a binelea – și eu la fel, dacă vrei să știi.

– Îmi pare foarte rău că v-am făcut să treceți prin asta, se scuză sincer Lainie.

– Bine că n-ai pățit nimic, îi zâmbi Ann cu căldură. Cum ai reușit s-o muți pe mama ta într-o rezervă? Am fost așa de șocați când am ajuns aici și am aflat că o mutaseră!

– Unde-ai fost azi-noapte? insistă Lee cu întrebările lui.

Lainie se uită de la unul la altul, cu o expresie destul de speriată. Se cereau niște explicații și încă nu

era pregătită să le dea. Lee o ținea posesiv de braț, iar Lainie se desprinse din strânsoare, incomodată.

– Unde-ai fost, Lainie? repetă el, observându-i roșeața din obraji.

– Când... când... aseară când am ajuns acasă, începu ea să se bâlbâie, l-am... l-am sunat pe Rad.

Pe chipurile amândurora se așternu uimirea, însoțită în cazul lui Lee de indignare. Făcu o mișcare bruscă spre ea, apoi se opri. Lainie ezită, căutând o cale de a le da vestea.

– M-am gândit că poate avea să mă ajute.

– MacLeod! pufni cu dispreț Lee. Cum te-ai putut umili să te duci la el?

Lainie își înclină capul pe spate, în defensivă.

– Rad îmi mai oferise o dată ajutorul. Prima oară am fost prea mândră ca să accept, dar acum aveam mare nevoie.

– Judecând după faptul că mama ta are o rezervă privată, interveni Ann, care-și regăsise prima calmul, cred că a fost de acord să te ajute.

– Într-adevăr.

Era momentul să le spună că se întorsese la el, dar cuvintele nu voiau să se articuleze.

– Dacă ai vorbit cu el la telefon, de ce n-ai răspuns când te-am sunat eu? nu se lăsă Lee.

– I-am telefonat, da, dar a trebuit să mă duc la el acasă ca să discutăm.

Lee o apucă iarăși de umeri.

– Ce-ai făcut?!

– Lee! îi puse Ann o mână pe braț.

– Mă rog, mârâi el, dându-i drumul imediat, puteai să aștepți până dimineață. Nu era cazul să te duci acolo în toiul nopții.

– N-am fost în toiul nopții, interveni repede Lainie. Era pe înserat.

– Atunci, unde-ai fost până dimineața? Cât ai stat la el, pentru numele lui Dumnezeu?

Atitudinea lui posesivă începea s-o calce pe nervi.

– Nu te privește! replică ea, tăios.

Zgomotul solitar al unor palme aplaudând risipi tăcerea de pe culoar. Toți ochii se întoarseră într-acolo. Rad se oprise la câțiva pași, privindu-i amuzat.

– Mă întrebam cât timp vei mai evita întrebarea asta, Lainie, râse el, apropiindu-se.

– Ce cauți aici, MacLeod? aproape că strigă Lee.

Rad arcui o sprânceană spre el, dar nu-i răspunse la întrebare.

– Poate te interesează să știi, Walters, că Lainie a plecat din apartamentul meu azi dimineață după ora nouă.

Pe chipul lui Lee apărură pete roșii de furie, în timp ce se întorcea spre Lainie, acuzator.

– E adevărat?

Lainie nu putu decât să dea din cap afirmativ.

Lee începu să se plimbe încoace și-ncolo ca un leu în cușcă.

– Dacă mi-ai fi spus cât de disperată erai – dac-aș fi știut că...

Ridică mâinile spre ea, într-un gest deznădăjduit.

– Doamne Dumnezeule, Lainie, voiam să te iau de soție!

– Întrucât de mine n-a divorțat, ăsta ar fi fost un mic miracol, interveni Rad, făcându-l pe Lee să se uite urât la el.

– Cred că nu e cazul să te mai întreb dacă e adevărat, o străpunse el pe Lainie cu niște ochi reci ca două cristale de gheață. Și cât de virtuoasă te credeam!

– Dacă vrei să ieși din spitalul ăsta pe picioarele tale, fă bine și prezintă-i soției mele scuze! se răsti sălbatic Rad.

Lainie nu fu singura care ridică privirea, surprinsă de bărbatul care se burzuluia alături de ea.

– Îmi voi prezenta scuzele, dar nu pentru că mă amenințI tu, MacLeod.

Cu ochii mai îmblânziți, Lee se întoarse spre Lainie.

– Cuvintele astea au fost rostite de un om care tocmai a pierdut-o pe singura femeie pe care a dorit-o în viața lui. Am vrut să mă răzbun. Loialitatea și grija față de mama ta nu meritau să te atac așa.

– Înțeleg, murmură Lainie, recunoscând durerea prin care trecea Lee.

– Sper. Fiindcă, dacă ai vreodată nevoie, privi el ostil-provocator spre Rad, poți apela la mine oricând, Lainie.

Se răsuci brusc pe călcâie și ieși. O privire piezișă spre Rad, care se uita după el, îi dezvălui lui Lainie furia mocnită care încă îl mai frământa. Ann făcu un pas înainte, nesigură.

– Ascultați, cred că e mai bine să plec și eu. Caută-mă peste câteva zile.

– Îți promit, răspunse Lainie.

Și astfel, ea și Rad rămaseră singuri. Rad scoase din buzunarul sacoului un pachet de țigări, oferindu-i și ei una, iar Lainie o luă, cu mâini tremurânde. Când se apleçă spre flacăra brichetei, îi simți privirea arzătoare și se simți cu atât mai stingherită.

– Ce face mama ta? întrebă Rad.

– Bine.

– Cum a reacționat când i-ai spus că suntem din nou împreună?

– Nu i-am spus.

– Și când ai de gând să-i dai vestea cea minunată? se interesă el, sarcastic.

– Curând, oftă Lainie, aruncându-i o privire piezișă.

– Ești gata să mergem? se răsti Rad, strivind țigara în scrumieră.

Când Lainie scoase cheia din poșetă, Rad i-o luă din mână, introducând-o el în broască, descuie ușa și vârî cheia în buzunar.

– Ai să întârzii mult?

– Nu, nu prea mult, îi evită ea privirea, grăbindu-se spre scară.

– Eu am de dat niște telefoane. Mă găsești în cabinet.

Primul lucru pe care-l făcu Lainie, ajunsă în cameră, fu să-și schimbe rochia aurie cu un costum ruginiu cu pantaloni. Apoi, scoase valizele din dulap și începu să-și împacheteze hainele. N-avea să-și lase

mintea să stăruie asupra altui gând decât gesturile mecanice ale împachetatului, împăturind cu precizie fiecare articol și depunându-le pe rând în geamantanele deschise.

Rad apăru în ușă și porni cam nervos prin cameră, cu o încordare care i se transmitea și ei. Se opri în fața mesei de toaletă, examinând obiectele de deasupra.

– Nu e nevoie să ți le iei pe toate. Am deschis conturi de credit la diverse magazine din oraș, pe numele tău. Va trebui să-ți actualizezi garderoba.

– Nu era necesar, murmură Lainie.

– Lasă-mă să judec eu asta.

Emana o violență biciuitoare, care o făcea să tremure.

– Fără îndoială, ți-ai format părerea idioată că te voi încuia în dormitor ca pe un giuvaier de mare preț, dar te asigur că vei avea de participat la diverse întâlniri mondene, unde trebuie să te îmbraci elegant, așa cum se cuvine pentru soția mea.

– Îmi voi da toată silința să nu te pun în situații neplăcute.

Critica lui implicită îi scosese lui Lainie la lumină nemulțumirea și înverșunarea.

– Atunci, îți propun să ți-o pui la loc pe asta.

Silențios ca o panteră la pândă, Rad apăru lângă ea, pentru a-i lua mâna stângă, împingându-i brutal verigheta pe degetul inelar. Ochii lui Lainie se repeziră spre cutia de bijuterii de pe toaleta lângă care se oprise el.

– Mă mir că până acum n-ai vândut-o.

– Aveam de gând să ți-o trimit înapoi.

– Îmi pare bine că nu mi-ai trimis-o, se răsfrânseră cinic buzele lui. Mă scutește să-ți cumpăr una nouă.

– N-am putea să nu ne mai tot împungem așa?

Cu un efort, Lainie se eliberă din cătușele privirii și ale mâinii lui, închizând valiza și încuind-o.

– Asta-i tot?

Cuvintele lui tăioase îi retezaseră întrebarea dinainte.

– Aproape. Mai am...

– Trimit eu pe cineva să ia și restul, o întrerupse Rad. Am rezervat o masă pentru ora unu. E timpul să plecăm.

Restaurantul era relativ nou, cu un decor de bun gust și mâncare excelentă, deși conversația inexistentă de la masă nu-i prea stimula lui Lainie apetitul. Se bucură când Rad îi făcu semn ospătarului să vină cu cafelele, știind că sfârșitul neplăcutei mese se apropia.

– E clar că te-ai văzut mult cu Lee Walters în ultima vreme.

Declarația lui Rad o făcu să ridice brusc capul, nu atât pentru că punea capăt tăcerii, cât din cauza calmului amenințător din glasul lui.

– Într-adevăr, trase Lainie adânc din țigară, suflând anume fumul astfel încât să formeze un nor între ei.

– Știai ce sentimente avea pentru tine?

– Da, răspunse ea răspicat, mușcând cuvântul ca și cum ar fi ghicit scopul acelui interogatoriu.

– Iar tu ce simți pentru el?

Fumul de țigară începea să se împrăștie în aer, lăsând-o fără nici o barieră între ochii ei și ai lui.

– Are vreo importanță? replică ea cu înverșunare.

Expresia lui Rad se întunecă, severă. Pe buzele lui Lainie se formau deja cuvintele cu care să nege că Lee însemna pentru ea mai mult decât un prieten. Apoi, își aminti cât de sigur fusese Rad de ea în seara trecută, cât de convins că doar câteva minute în brațele lui aveau s-o facă să capituleze, acceptând orice-i cerea.

– Am ajuns să țin foarte mult la Lee. E o afecțiune care a crescut în etape.

Se minună de ușurința cu care îi putea susține privirea.

– În timp, probabil că s-ar fi maturizat până la dragoste.

În colțul gurii îi apăru un mic surâs, dulce-amărui.

– O dragoste liniștită, comodă, cum e căldura focului într-o lume friguroasă, lângă care să te poți cuibări. Cu Lee m-am simțit întotdeauna în siguranță. Era pentru mine un liman de nădejde, mereu prezent când aveam nevoie de el. Puteam oricând să fiu sigură că mă apără, că-mi ține partea.

Lucirea din ochii lui îi aminti că de curând Rad îi luase apărarea, Lee fiind cel care o atacase. Își regretă imediat cuvintele.

– Și crezi că eu nu te-aș apăra? o ironiză el fățiș.

– Cu tine, am mereu senzația că stau pe marginea unei prăpăstii și nu e nimeni care să mă salveze, refuză Lainie să se lase intimidată de amuzamentul lui. Ești perfect capabil să mă ocrotești de orice, numai de tine nu.

– Și, după cele de aseară...

Ochii lui întredeschiși îi studiară partea de sus a trupului, cu o meticuloziate care părea s-o dezbrace de haine. O roșeață fierbinte îi îmbujoră obrajii.

– După cele de-aseară, încă mai vrei să fii apărată de mine?

Cu o mișcare cam smucită, Lainie se ridică de la masă, simțindu-se ca o sălbăticiune încercând să fugă din fața unei fiare de pradă. Își înhăță haina de piele maro pe care o luase în locul imitației de leopard și ieși grăbită, știind că pe Rad avea să-l întârzie achitarea notei. Afară, se uită înnebunită după un taxi, dar nu se vedea nici unul. Făcuse doi pași spre stația de autobuz, când fu apucată violent de braț. Rad o răsuci în loc, împingând-o în direcția parcării, fără a slăbi strânsoarea ca de menghină. Lui Lainie îi venea să urle, să-l zgârie și să se zbată, dar știa că n-ar fi avut nici un rost. Se supuse vlăguită, în timp ce el o ducea spre mașină.

Rad nu porni imediat motorul. O privi lung pe Lainie, care se uita drept înainte, fără să clipească. O cuprinsese o amorțeală ciudată, așteptând repercusiunile. Mâna lui se întinse și îi întoarse bărbia spre el, iar această atingere îi trezi simțurile la viață. Se retrase să scape, înainte de a se topi în brațele lui.

– Cred că ai vorbit serios, spuse el încet. Dar îmi ceri imposibilul. Deocamdată, ar fi mai bine să-ți ștergi din minte orice gând despre Lee Walters.

– De ce te-ai întors în viața mea, Rad?

Vocea îi tremura necontrolat.

– Tu ești cea care s-a întors în viața mea. Ai venit să-mi ceri ajutorul.

– Puteai doar să-mi dai banii și să mă lași să plec.

– Puteam, confirmă el calm, studiind-o cu o intensitate pârjolitoare. Și probabil că aș fi făcut-o, dacă...

– Dacă ce?

Îi luă mâna și o trase încet spre el, până ajunse aproape în brațele lui. Apoi, îi strecură mâna sub mantoul său, peste cămașa cu dungi albastre. Vrând, nevrând, Lainie îi simți bătăile repezi ale inimii, care-i contraziceau expresia netulburată.

– Dacă n-ai mai fi putut avea efectul ăsta asupra mea, spuse el. Probabil ești scorpia din poveste, dar de data asta n-am să te mai las să mi te vâri sub piele.

Lainie se retrase, iar Rad nu mai făcu nici o încercare de a o reține. Părea să accepte faptul că discuția lor luase sfârșit.

– De ce nu mai locuiești în casa noastră?

– Era prea mare și incomodă, răspunse el tăios. Am vândut-o la un an după plecarea ta.

– Ai vândut-o!

– Doar nu credeai c-aveam s-o păstrez din motive sentimentale? Puține lucruri bune s-au întâmplat în casa aia, o privi el cinic.

Lainie îi dădea dreptate, dar numai în sinea ei. Singura fericire pe care o cunoscuseră fusese în cabana din munți, unde-și petrecuseră luna de miere.

Ajunseră la blocul de apartamente peste câteva minute. Rad îi descărcă valizele din mașină și le puse pe trotuar. Lainie îl aștepta lângă ușile de sticlă, dar el se întoarse la mașină.

– În după-amiaza asta am câteva întâlniri, îi aruncă, peste umăr. Mă întorc la timp pentru cină. Trimite-l pe Dickerson jos după bagaje.

Capitolul 8

După-amiaza fu lungă și lipsită de evenimente. Seara, când intră în living, Lainie găsi ziarul de seară împăturit cu grijă pe masa de cafea. Dickerson apăru aproape imediat, oferindu-i un pahar cu vin de Xeres și informând-o că cina avea să fie servită imediat ce sosea domnul MacLeod acasă.

Rad ajunse peste câteva minute. Lainie continuă să răsfoiască ziarul, refuzând să-și manifeste interesul față de sosirea lui, deși inima ei își accelerase bătăile.

– Te-ai instalat? se auzi glasul lui din spatele canapelei.

– Da, mulțumesc. Cum au mers întâlnirile? își păstră ea intenționat vocea indiferentă, refuzând să muște momeala din tonul lui.

– Destul de satisfăcător, dacă chiar te interesează.

– Și pe tine chiar te interesa dacă m-am instalat sau nu? i-o întoarse ea.

– Spre deosebire de întrebarea ta convențională, pe mine mă interesa.

– De ce? Nu voiai să-ți petreci seara singur?

Lainie își regreta tensiunea interioară care o făcea să fie atât de sarcastică, dar părea singura reacție sigură în prezența lui.

– Eu îmi aleg serile pe care le petrec singur.

– Ce comod, să fii bărbat și să-ți poți alege când vrei compania preferată!

– Într-adevăr, răspunse calm Rad. Înțeleg că cina e gata. Mergem la masă?

O aștepta în arcadă, indicând clar că, dacă Lainie nu venea, avea să mănânce singur. Ridicându-se încet de pe canapea, porni spre el, neluându-i în seamă privirea nerăbdătoare și autoritară care-i ordona să se grăbească.

– Certurile fac rău la digestie, așa că n-ar fi mai bine să ne lipsim de conversații la masă? propuse el tărăgănat, înainte de a intra în sufragerie.

– O sugestie excelentă, pe care o susțin din toată inima, încercă Lainie să răspundă pe același ton melodios.

Pentru ea, însă, tăcerea era încordată, deși pe Rad nu părea să-l deranjeze deloc. Durerea din piept nu prea lăsa loc pentru mâncare. Știa că avea două variante. Una, să rămână tăcută, ceea ce ar fi creat un precedent pentru viitoarele lor seri împreună. Sau putea să risipească tăcerea, discutând nimicuri, cu speranța de a înlătura animozitatea. Alese a doua soluție.

– Mă gândeam ca mâine să merg la spital, spuse ea. Aș dori să vorbesc cu doctorul Henderson, când își

face vizita de dimineață. Iar mama mă așteaptă să stau un timp cu ea.

Rad înălță sprânceana, surprins de intervenție. Lainie coborî ochii spre farfurie, pregătindu-se pentru sarcasmul care avea să urmeze, neîndoielnic.

– Vei avea nevoie de o mașină, spuse el. Cheile de la Mercedes sunt pe masa din hol.

– Credeam că aia e mașina ta?

– Sigur că e a mea. Altfel, cum aș putea să ți-o dau? îi zâmbi el, cu un amuzament îngăduitor.

– Nu asta am vrut să spun.

Vorbea cu vocea puțin cam sufocată, plăcându-i blândețea cu care o mângâiase privirea lui.

– Mai am o mașină, dacă te preocupă deplasările mele la birou.

– De fapt, la asta mă gândeam, zâmbi Lainie ezitant.

– Mă rog, oricum ai nevoie de un mijloc de transport. Cred că și Ann voia să vă întâlniți săptămâna asta.

– Nu te opui?

Lainie își dori imediat să nu-i fi pus această întrebare.

– Ți-am spus că n-aveam de gând să te țin prizonieră aici. Dar ți-aș fi recunoscător dacă nu ți-ai lua nici un angajament de seară, fără a te consulta mai întâi și cu mine. N-aș dori să încurce promisiunile pe care s-ar putea să le fi făcut eu mai întâi.

– Nu, firește că nu, murmură grăbită Lainie, bucuroasă că întrebarea ei nu-l supărase.

Dintr-o dată, masa devenise mai plăcută. Mâncărurile preparate cu multă artă erau mai

savuroase. Spuma de ciocolată era delicată și ușoară. Toată starea de spirit părea să se fi schimbat, iar Lainie se desfăta în căldura atmosferei. Mai târziu, în living, se putu rezema de spătarul canapelei, relaxându-se, în timp ce Rad punea niște discuri cu durată lungă în instalația stereo. Pe buzele lui Lainie se ivi un zâmbet încântat, când îl văzu pe Rad încruntându-se nemulțumit de apariția lui Dickerson.

– Ce este? întrebă el, cam răstit.

– Vă caută domnișoara Gilbert. Are niște hârtii.

– La ora asta? exclamă Lainie, zâmbetul risipindu-i-se, dar Rad o potoli cu o privire.

– Nu durează mult.

Ba nici pomeneală, dacă avea și Sondra un cuvânt de spus, își zise ea cu dușmănie. Ceasul ticăia, arătând orele nouă, apoi zece, iar Rad continua să întârzie.

Un imbold interior îi purtă pașii prin arcadă, până în hol, fără a fi măcar conștientă de ceea ce făcea. Era aproape ca o formă de somnambulism lucid. Abia când auzi voci din spatele unei uși închise își dădu seama că plecase din living.

– Nu va dura mult. Câteva luni, maximum.

Glasul bine modulat al lui Rad răsuna limpede.

– Totuși, pare atât de mult timp.

Vocea feminină risipea orice îndoială că Sondra mai era acolo.

– Și te deranjează, întrebă Rad.

– Sigur că da. Credeai că n-o să mă deranjeze?

Rad nu răspunse la întrebarea Sondrei. Secundele treceau, fără să se mai audă nici un sunet. Apoi, glasul

lui Rad răsună din nou, dar prea încet pentru ca Lainie să-i distingă cuvintele. Întinse mâna spre clanță. Ce spera să găsească dincolo de ușă? Știa că nu voia să se supună umilinței supreme de a vedea altă femeie în brațele lui Rad.

Se întoarse și reveni grăbită în living, de unde trecu în dormitor. Peste câteva minute, când sosi și Rad, Lainie îl putu privi cu o trufie de care înainte n-ar fi fost capabilă. Rad își scosese cravata, al cărei capăt îi ieșea din buzunar. Chipul îi era tras de oboseală, făcând-o pe Lainie să se întrebe, cu o satisfacție răutăcioasă, dacă nu cumva îi fusese greu s-o împace pe Sondra cu schimbarea survenită.

– Nu mă așteptam să dureze atâta, spuse el, în timp ce începea să-și golească buzunarele pe scrin.

Lainie se ridică de pe pat, mergând să-și pună peria de păr lângă restul articolelor de toaletă. Nu se deranjă să comenteze declarația lui Rad, folosind izolarea ca pe o pavăză.

– Ce-i cu tine? îi tăie el calea înapoi spre pat.

– Nimic.

Îl privi calmă, simțindu-se ca un manechin lipsit de emoții, izolată de electricitatea scânteietoare din privirea lui.

– A trebuit să rezolv cu Sondra unele dificultăți.

Auzindu-l, în ochii ei se aprinse fugar o luminiță.

– Privitoare la afaceri, adăugă Rad, sumbru.

– Nu e nevoie să-mi dai explicații, Rad.

– Nu? mârâi el.

– Fidelitatea nu făcea parte din înțelegere, replică lin Lainie, ocolindu-l, pentru a-și continua drumul spre pat.

Dacă ar fi fost într-o stare de spirit mai rațională, ar fi recunoscut semnalele de avertisment. În loc de a fi satisfăcută auzindu-l cum trântea ușile și sertarele, s-ar fi speriat. Scoțându-și halatul, se strecură în așternut, fără să observe furia pe care o provocase.

– Noapte bună, Rad, murmură ea când lumina se stinse, cufundând camera în întuneric.

– Bună pe dracu'!

Cearșafurile și păturile fură smulse de pe pat. Lainie ridică privirea, cu un țipăt surprins, întinzând mâinile să oprească pieptul gol care cobora asupra ei. Înainte de a urla, gura îi fu blocată de un sărut feroce. Toată sensibilitatea euforică se risipise.

Lainie se săltă în capul oaselor, încercând să identifice sunetul care o trezise – sau, mai degrabă, încetarea unui sunet. Cineva închisese dușul, în baia alăturată. Se strâmbă când întinse mâna după capotul verde oliv, ca să-și acopere goliciunea. Vânătaia de pe braț, în locul unde Rad își înfipsese degetele în carnea ei, începea deja să se înnegrească.

Cămașa de noapte zăcea pe jos, lângă pat, ruptă la subsuoară. O învălui o ceață de lacrimi, când Lainie auzi din nou glasul răgușit al lui Rad șoptind în timp ce-i mușca ușor urechea: „Iubește-mă". Era o poruncă inutilă, de vreme ce-l iubea deja mai mult decât ar fi crezut vreodată că ar fi fost posibil. Își apăsă pe buze cămașa sfâșiată, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji.

– N-am vrut să te trezesc.

Rad stătea în ușă, cu un prosop albastru înfășurat pe mijloc. Lainie întoarse repede capul în altă direcție, ca să nu-i vadă obrajii brăzdați de lacrimi.

– Nu m-ai trezit. Sau, cel puțin, nu tu, ci dușul. Oricum nu sunt obișnuită să dorm dimineața până târziu.

Cuvintele se rostogoleau năvalnic, pentru a-i ascunde tulburarea la vederea trupului lui aproape gol. Își șterse lacrimile de pe față.

– Dacă ai terminat, cred că fac și eu un duș.

Încercă să se strecoare pe lângă el, dar mâna lui se repezi, apucând-o de brațul deja învinețit. Durerea îi smulse de pe buze un țipăt involuntar. Rad îi dădu drumul brusc, smulgându-i din mână cămașa de noapte, pentru a privi un moment rupturile înainte de a o arunca pe pat cu o violență abia stăpânită.

– N-am vrut să iasă așa, scrâșni el.

Lainie își strânse halatul în jurul gâtului, simțind că o cuprindea o înfrigurare cumplită.

– Nu. Nu mai continua, îi ceru ea încet. Îl iubea cu atâta dispeare.

Mâna lui i se îndoi în jurul gâtului, ridicându-i bărbia cu degetul mare pentru a-i vedea fața. Lainie avea genele lipite sub forma unor țepi uzi de lacrimi, coborâți peste ochii căprui.

– Ieri ai spus că nu te-aș putea ocroti de mine însumi, dar o voi face.

Strânse un moment degetele pe ceafa ei, apoi, la fel de repede, îi dădu drumul.

– Ceea ce s-a întâmplat azi-noapte n-o să se mai repete.

– Rad, te rog...

Strigătul i se smulsese din adâncul inimii. Lainie nu voia să piardă acele momente de extaz în brațele lui, singurele ocazii când el era centrul lumii ei. Nici nu mai conta din ce motive o dorea acolo.

– Nu te las să pleci! explodă el, înțelegându-i greșit strigătul neterminat. Restul înțelegerii rămâne în picioare.

– De ce? gemu ea, neajutorată.

– Fiindcă mă distrează, râse dușmănos Rad.

Sunetul nesuferit continuă să-i reverbereze în urechi, pe când fugea în baia alăturată și lăsa lacrimile fierbinți de rușine și disperare să-i scalde obrajii.

– Draga mea, te așteptam.

Buzele doamnei Simmons atinseră obrazul lui Lainie, în semn de bun venit.

– Tocmai l-ai pierdut pe Lawrence. Acum un minut a trecut pe-aici.

– Ba nu l-am pierdut. M-am întâlnit cu domnul doctor Henderson pe culoar, zâmbi Lainie. Văd că arăți mult mai bine.

– Am dormit toată noaptea, fără urmă de dureri, se lumină la față mama ei. O noapte de somn adânc face minuni.

– E clar că arăți mai bine, repetă Lainie involuntar, cuprinsă de o stânjeneală teribilă.

– Ai mai spus-o o dată, Lainie, râse mama ei, cu un sunet limpede și cristalin ca al unui clopoțel plăcut la auz.

– Cred că fiindcă mă bucur atât de mult, își reveni Lainie repede.

– Mare zarvă ai stârnit ieri dimineață prin spital, nu-i așa? o tachină doamna Simmons.

Fața lui Lainie fu umbrită de o expresie temător-nedumerită.

– Am auzit surorile vorbind despre tânărul acela blond, incredibil de chipeș, care se dădea de ceasul morții să te găsească.

– A, era Lee, cred. A fost ieri aici.

Ochii albaștri ai mamei sale încă mai aveau capacitatea de a o face să se simtă ca o fetiță, care nu-i spunea decât jumătate din adevăr.

– S-au înverzit de invidie, mai ales când Lee a plecat singur, iar tu ai plecat cu un bărbat brunet. Cred că o soră l-a descris ca fiind criminal de atrăgător, iar alta, elegant-foc.

Lainie inspiră adânc, pregătindu-se să dezvăluie întreaga poveste.

– Observ că ți-ai pus iar verigheta, comentă mama ei, privind-o cum își atingea ușor inelul gravat, ca pe un talisman. Ceea ce ar însemna că bărbatul celălalt era Rad.

– Da, el era.

Își aruncă părul înapoi peste umăr, cu o mișcare bruscă a capului, în timp ce își aduna puterile pentru a-și privi mama drept în ochi.

– În ultimele luni l-ai văzut de mai multe ori, nu-i așa?

– Da.

– Mi se părea mie că te frământa ceva, dar eram prea preocupată de mine însămi ca să-mi pese.

Pe buzele doamnei Simmons apăruse un ușor zâmbet.

– Dar, în fond, eu mi-am petrecut aproape toată viața numai cu gânduri egoiste.

– Vrei să spui că nu ai nimic împotriva faptului că m-am întors la Rad?

Lainie se așteptase la o furtună de proteste și reproșuri. Acea acceptare calmă o surprindea.

– Nu, oftă mama ei, desprinzându-și pentru prima oară privirea de fața lui Lainie. Cred că mă bucur.

– Dar parcă nu-l plăcuseși niciodată?

– Probabil că nu. Nu e genul care să suporte o soacră băgăreață.

Se rezemă de pernă, cu privirea în tavan.

– Când v-ați căsătorit, erai atât de fericită și radioasă. Rad era centrul lumii tale. Dintr-o dată, eu păream să nu mai contez – și l-am urât pentru asta. Țin minte că tatăl tău obișnuia să-mi ia mâna și să recite vechile versuri:

„Fiul îmi rămâne fiu până își ia o soție,
Însă fata, fiica mea toată viața o să fie".

Mă asigura că Rad avea să ne umple în curând casa cu nepoți.

Ochii i se întoarseră spre Lainie, cu o expresie de scuză.

– Dar, de cele câteva ori când tatăl tău a adus vorba în prezența ta, și te-am văzut privind cu teamă spre

Rad, mi-am dat seama că-ți otrăvisem mintea din punctul ăsta de vedere.

Lainie lăsă capul în piept, nevoind să recunoască față de mama ei cât de mult rău îi făcuse acel sfat.

– Când în fine l-ai părăsit, m-am bucurat. Credeam că urma s-o primesc înapoi pe fetița mea, dar când colo, tu ai fugit la Colorado Springs. Oare eu am fost motivul? Lucrurile pe care ți le-am spus înainte de a te mărita... Din cauza lor l-ai părăsit?

– Au contribuit și ele, mamă. M-au făcut să-mi pierd încrederea în el. Totuși, nu asta a fost principala cauză, fiindcă peste acele lucruri aș fi putut trece. A fost cu totul altceva, răspunse Lainie cu sinceritate, știind că adevăratul motiv pentru care fugise de Rad fusese descoperirea faptului că el n-o iubea; clipi din ochi, înghițindu-și lacrimile.

– Aș vrea să fi putut sta de vorbă așa mai înainte.

– Și eu. Dar niciodată n-am fost o mamă prea bună. Și nici acum nu sunt, fiindcă... Lainie, nu cumva te-ai întors la el din cauza banilor pe care îi datorăm? Îl mai iubești?

– Da, îl iubesc foarte mult.

Vocea îi era înecată de cumplita durere de a ști cât de zadarnică era dragostea ei. Nu se opuse când mama ei o strânse la piept, unde putu plânge până-i trecu o parte din suferință.

Vitrinele magazinelor începeau deja să se umple cu podoabe de Crăciun.

Pentru Lainie, acea sărbătorire conținea o mare ironie. Progresele mamei sale îi uimiseră pe medici, dându-le de înțeles că tratamentele putuseră opri temporar evoluția bolii. Dar o mare parte din fericirea doamnei Simmons se baza pe credința că fiica ei își găsise în sfârșit fericirea. Nu avea cum să-și lase mama să descopere că relația ei cu Rad era oricum, numai perfectă nu.

În seara aceea avea loc încă o petrecere, iar Lainie își cumpărase o rochie nouă. Venise în oraș ca s-o ia de la modificat, iar un glas familiar se făcu auzit prin rumoarea străzii. Privi în jur, pentru a-l vedea pe Lee Walters despărțindu-se de un bărbat. Lainie ezită, dar pierdu ocazia de a pleca grăbită ca și cum nu l-ar fi văzut, când Lee o zări.

Se apropie de ea încet, murmurând amândoi câte un salut calm, în timp ce Lee o lua de mâini și o trăgea spre o vitrină, la adăpost. Ochii lui albaștri îi studiară fața.

– Mi-a fost dor de tine, spuse el cu simplitate. De-o mie de ori am ridicat receptorul să te sun, înainte de a-mi aminti că nu aveam dreptul.

– Nu cred că m-ai fi găsit. Între vizitele la mama mea și diversele dineuri la care particip cu Rad, n-am stat prea mult pe-acasă.

Își dădea seama cât de ușor îi era să se lase atrasă în afecțiunea înțelegătoare a lui Lee – situație pe care trebuia s-o evite.

– Ești fericită cu Rad?

– Viața nu-ți dă voie să fii fericit tot timpul, dar de cele mai multe ori sunt fericită, da. Și tu? Cum o duci

– Bătrânul meu recunoaște încet-încet că mă pricep totuși cât de cât la afaceri.

În glasul lui Lee nu se simțea reproșul, numai o acceptare amuzată a ceea ce nu putea să schimbe.

– Unde mergeai acum? Pot să-ți ofer ceva de băut, o cafea sau altceva?

Lainie își privi ceasul-brățară elegant.

– Mă tem că nu am timp, am de luat o rochie de la croitoreasă, după care trebuie să mă pregătesc pentru petrecerea de la familia Fredrickson.

– La Fredrickson? zâmbi radios Lee. Și pe mine m-au invitat. Înseamnă că diseară am să te revăd.

– Da, venim și noi, sublinie intenționat Lainie pronumele „noi", fără a face să pălească adorația din ochii lui Lee.

Acesta se aplecă să-i depună un sărut pe obraz, cu o expresie de încântare sfioasă, adolescentină. Dar, când Lainie se întoarse să plece, nimeri cu privirea spre o pereche de ochi verzi care sclipeau de triumf înfumurat. Sondra stătea la câțiva pași distanță, de unde asistase la toată scena. Făcu un pas înainte, deschizând gura să vorbească, însă Lainie trecu grăbită mai departe.

– Îți stă foarte bine rochia asta, comentă Rad. E nouă?

– Da, murmură Lainie, mulțumită în secret că o învrednicise cu un compliment.

– Credeai să ai s-o porți la Fredricksoni, diseară?

La auzul sublinierii cuvântului „credeai", capul lui Lainie se ridică brusc.

– Da.

– Ai cumpărat-o anume pentru petrecerea asta?

O ataca iarăși? Nu-și prea putea da seama. Glasul lui era aproape prea indiferent.

– Am cumpărat-o fiindcă garderoba mea e încă limitată. Nu se potrivește pentru diseară?

– Ba da, e foarte potrivită. Păcat că Walters nu va putea să te vadă cu ea.

De astă dată, prin masca rece a indiferenței, în ochii lui scăpără o luminiță.

– Vrei să spui că nu mai mergem la petrecere? se revoltă Lainie, auzindu-i aluziile neîntemeiate.

– Ești dezamăgită? mârâi Rad. Cu siguranță, îți dă peste cap planurile de a te întâlni cu Walters în seara asta.

– Ce minciuni ți-a îndrugat Sondra? M-am întâlnit cu Lee întâmplător – mergeam să iau rochia de la croitoreasă.

– Mi-am schimbat planul.

– Ce drăguț din partea ta, că mă anunți abia acum, replică Lainie.

– Nu prea am avut când, toată ziua ai fost plecată.

Glasul lui era tăios, retezându-i răspunsul indignat.

– Azi dimineață am hotărât să mergem în weekend la Vail.

– La Vail? Să schiem?

– Da, plănuiam să închiriem niște schiuri, cât suntem acolo, dar am și un proiect de construcție pe care vreau să-l verific. Plecăm dimineața la prima oră.

Lainie nu putea suferi acel ton autoritar.

– Asta nu-mi explică de ce nu mergem diseară la petrecere.

Colțul gurii lui Rad tresări involuntar – batjocoritor sau de furie, Lainie nu-și putea da seama.

– Am presupus că ai nevoie de timp ca să-ți faci bagajele.

Un hohot de râs isteric amenința s-o înece. Ce crezuse? Că Rad era gelos pe Lee? Pentru asta, ar fi trebuit să aibă vreun sentiment la adresa ei, dar era clar că Rad nu simțea nimic.

– Dacă e o deplasare de afaceri, de ce mă iei cu tine? întrebă ea ca o ripostă copilărească.

– M-am gândit că ar fi o diversiune plăcută, zâmbi Rad cu un amuzament cinic. Poți să vii sau nu, cum vrei. Pentru mine nu contează.

Ochii ei se încețoșară, învinși. Știa că n-ar fi trebuit să aștepte nici un jurământ că-voia să fie cu ea.

– Unde vom sta? îl întrebă.

– De ce?

– Mă întrebam, doar... mă gândeam...

Expresia îi deveni rugătoare.

– Cabana nu e pe undeva pe lângă Vail?

– Care cabană?

Unele cuvinte puteau reteza scurt orice conversație, risipindu-i ultimele speranțe. Întrebarea lui Rad făcea parte dintre ele. Lainie ridică din umeri și se retrase în dormitor.

Capitolul 9

Fără a-și lua ochii de la drumul din fața lor, Rad îi întinse un pachet de țigări.

– Aprinde-mi și mie una, îi ceru el.

Lainie ezită, înainte de a ridica filtrul alb la buze. Aprinderea țigării altcuiva era o acțiune extrem de intimă. Îl privi cum lua țigara și se întrebă dacă putea să simtă căldura lăsată de gura ei. Dar, după chipul lui nepătruns, îi era imposibil să-și dea seama.

– Mâine voi fi ocupat cu unul din inginerii mei. Am aranjat să stai cu soția lui, care în prezent locuiește la Vail, doar dacă nu cumva preferi să-ți petreci ziua singură, o gratifică Rad cu o privire cinică.

– Nu, oftă Lainie.

Ce importanță avea în seama cui o lăsa? Totuși, nu putu să nu adăuge cu amărăciune:

– Pe ziua de azi, cum intenționezi să scapi de mine?

Din ochii lui negri țâșni o flacără, anunțând pericolul.

– Mă gândeam să te port toată după-amiaza pe pârtiile de schi, până te epuizez. Poate doar oboseala să-ți mai tocească tăișul limbii.

– Nu sper decât să te bine-dispună pe tine, ripostă Lainie.

Rad își dădu la o parte părul de pe frunte, cu un gest istovit.

– Și ce vrei să fac? Să joc rolul îndrăgostitului adorator? Până și tu știi că mi-ai cere prea mult.

– Cred că ți-ar veni foarte firesc, ținând seama de toate călătoriile de afaceri pe care le-ai făcut cu Sondra.

– Scoate-ți din cap prostia asta! o fulgeră Rad cu o privire rece.

Apoi, se rezemă de spătar, inhalând adânc și flexându-și degetele cu care strânsese volanul. Lainie fu uimită de oboseala reală de pe chipul lui.

– În ultima lună, continuă Rad mai calm, am avut o rundă întreagă de petreceri și întâlniri de afaceri, și câteva ore de somn pe apucate. Știu că ești supărată că te-am răpit de lângă neprețuitul tău Lee Walters, dar dacă tot ești aici, măcar prefă-te că te simți bine. Să uităm trecutul, viitorul și toate celelalte – fie și doar pentru câteva zile.

Îi simți ochii privind-o îngândurați, dar nu ridică privirea spre el.

– Ne-am înțeles?

Tonul lui îmbietor îi smulse o încuviințare șoptită.

În aceeași stare de apatie, Lainie se lansă după Rad, pe pârtie. La început, ochii ei urmăriră silueta neagră din față, admirându-i agilitatea mlădioasă a mișcărilor. Apoi, muntele cerându-i să-și folosească mușchii care dormitaseră timp de peste un an, îi reveniră și ei, automat, propriile reflexe.

Când își ridică ochelarii pe frunte, ochii îi străluceau viu. În obraji și pe vârful nasului îi apăruse o roșeață veselă. Toate inhibițiile i se risipiseră.

– Vrei să-ți tragi sufletul înainte de a urca din nou? o întrebă el.

Și de pe chipul lui se risipiseră norii, alungați de aerul îmbătător al muntelui și înviorarea coborârii.

– Am să mă odihnesc în telescaun, gâfâi Lainie, întrebându-se cât de mult din sufocare se datora efortului, și cât căldurii surâsului lui.

A doua coborâre decurse mai lent decât prima. Rad nu mai schia în față, mulțumindu-se să încetinească, alături de Lainie. La jumătatea pistei, Lainie se întoarse să-l întrebe dacă vor mai urca o dată, când nimeri peste o porțiune denivelată și, cu o forță incredibilă, căzu cu fundul în zăpadă. În clipa următoare, Rad îngenunchea alături, privind-o vesel.

– Ai pățit ceva?

Strâmbându-se, Lainie încercă să-și schimbe poziția.

– Cine-ar crede că zăpada poate fi așa de tare! își frecă ea ușor locul lovit.

– Ce te doare mai rău, demnitatea sau posteriorul? o tachină el.

– Prima e făcută praf, iar al doilea, bușit, clătină din cap cu jale Lainie, îmbujorată la auzul tonului glumeț.

Rad o cuprinse de talie ca s-o sprijine. Se simțea cumplit de stângace, când încercă să-și îndrepte schiurile pentru a parcurge scurta distanță rămasă până la poale.

– Cred că stau pe tușă o tură, spuse ea.

– Nu te superi dacă eu mai fac o coborâre, nu?

– Nu, firește că nu, se grăbi Lainie să-l asigure. Te aștept la bufet.

– Bine, atunci ne vedem pe urmă.

Rad schiță un mic gest de salut și porni spre telescaun. Era mai bine că fusese readusă pe pământ atât de brutal, conchise Lainie. Avea nevoie să rămână cu mintea limpede, pentru a nu-i dezvălui lui Rad cât de mult însemna pentru ea. Deși nu încăpea nici o îndoială că farmecul lui era îmbătător.

Nu-și putu stăpâni tresărirea inimii, când îl văzu apropiindu-se prin mulțime, peste aproape o oră.

– Acum, zâmbi el, că tot am risipit pânzele de păianjen, mă gândeam să bem ceva.

Zâmbetul lipsit de orice sarcasm sau cinism îi confirma sinceritatea cuvintelor. După ce ochii lui Lainie se adaptară la lumina scăzută, constată că salonul barului nu era atât de întunecat cum i se păruse la început. În șemineu ardea un foc vesel, iar prin jur râdeau oameni în echipamente de schi multicolore.

– Cum te simți? o întrebă Rad, în timp ce Lainie se așeza delicat pe un scaun.

– Bine, răspunse ea, potrivindu-se astfel încât să nu stea cu toată greutatea pe locul lovit.

Rad comandă grog fierbinte pentru amândoi. După ce terminară, propuse să plece imediat.

Amurgul își arunca văpaia purpurie peste munții înzăpeziți. Când ieșiră din restaurantul local unde mâncaseră de cină, cerul era spuzit de stele, accentuând lucirea palidă a semilunii.

– Ești obosită? o întrebă Rad, la auzul oftatului ei prelungit, când opri mașina în fața casei.

– Nu, sunt mulțumită, îi zâmbi ea cu seninătate.

Aproape mulțumită, se corectă în sinea ei, știind că, pentru ca ziua să fie împlinită, Rad trebuia s-o ia în brațe.

O tăcere nervoasă amenința să-i cuprindă când intrară în apartament – ceea ce Lainie dorea să evite cu orice preț.

Peste câteva minute, stăteau în fața șemineului, sorbind din cafeaua neagră și fierbinte. Flăcările galbene lingeau flămânde butucii din cămin. Rad nu se

deranjase să aprindă alte lumini, lăsând să domnească o atmosferă de intimitate calmă.

– Vorbește-mi despre perechea cu care ne întâlnim mâine, îi ceru Lainie, silindu-și ochii să se desprindă de flăcările cu efect hipnotic.

– Soții Hanson? răspunse Rad, rămânând cu privirea la foc. Steve Hanson și cu mine am fost colegi de facultate. După absolvire, i-am fost cavaler de onoare la nuntă. A primit un post în firma noastră, care pe-atunci era a tatălui meu și a partenerului lui. Și întrucât am făcut și eu același lucru, e firesc să ne fi văzut des pe parcurs.

– Nu-mi amintesc să fi pomenit vreodată de el.

– Când ne-am căsătorit noi, Steve era în Louisiana, la construirea unei mari rafinării.

În mod surprinzător, referirile la nunta lor nu aduceau nici o înverșunare în glasul lui Rad.

– Al treilea copil al lor s-a născut în Louisiana.

– Câți au?

– Patru. Trei fete și un băiat – băiatul fiind cel mai mic. E finul meu.

Îi aruncă o privire, zâmbind.

– Sean are patru ani și greu găsești un strengar mai mare ca el. Când avea doi ani, din toate întâlnirile ieșeam invariabil cu urme de mușcături. La trei, îmi dădea șuturi în fluierul piciorului, iar Linda – soția lui Steve – mi-a spus că acum are mania westernurilor. Probabil înseamnă că de data asta voi fi scalpat.

Lainie râse, încântată de acea latură a lui Rad pe care n-o cunoscuse niciodată.

– Știi că nu-mi amintesc să te mai fi auzi vreodată râzând? o privi el lung, cercetându-i fața cu o atenție care-i tăie respirația. Neluând în seamă sunetele politicoase pe care le scoteai la diverse petreceri, asta-i prima oară când aud de la tine un râs sincer, în toate săptămânile de când suntem din nou împreună.

Nu știa ce să-i răspundă, cu atât mai mult cu cât Rad avea dreptate.

– Se face târziu, continuă el. Cred că ești obosită. Ce-ar fi să te culci?

– Rad.

Numele lui era un sunet dureros, smuls din adâncul inimii. Rad cătină din cap negativ, cu colțurile gurii arcuite într-un mic surâs de regret, și-i atinse în treacăt buzele cu o sărutare ușoară.

– Culcă-te – de data asta.

Lainie se supuse, desfătându-se în căldura făgăduielii lui.

Steve Hanson era la fel de înalt ca Rad, însă mai solid. Avea părul drept, de culoarea mătăsii porumbului, cu breton căzându-i peste fruntea bronzată. Soția sa, Linda, era mult mai scundă, cu părul de un blond-cendré care tindea să se onduleze natural.

După ce făcu prezentările, Rad mai întârzie cu Steve în apartamentul familiei Hanson, ceea ce-i dădu

lui Lainie timp să se familiarizeze cu Linda. Deși tăcută, aceasta nu era deloc timidă. În câteva minute, orice convenționalism se risipi, conversația devenind amicală pentru amândouă.

Cele două fete mai mari ale soților Hanson erau plecate cu un grup la schi, iar cea de șapte ani stătea la o prietenă, ceea ce făcea ca acasă să nu rămână decât Sean, finul lui Rad.

Băiatul își petrecu aproape toată dimineața repezindu-se înăuntru și afară din apartament, pentru a-și ține mama la curent cu evoluția omului său de zăpadă. Avea părul fin și drept, de aceeași culoare cu al tatălui său, dar fără nimic de înger pe chipul într-ai cărui ochi strălucitori ardea continuu o luminiță vie.

– Vorbește-mi despre tine și Rad.

Cererea o încurcă pe Lainie. Nu se simțea destul de sigură pe noua prietenie pentru a dezvălui adevărata stare a căsniciei lor.

– Nu sunt prea multe de spus.

– Dar de cât timp vă cunoașteți? întrebă Linda, deloc descurajată de ambiguitatea răspunsului.

– De șase ani, recunoscu Lainie.

– Înseamnă că ai cunoscut-o pe prima lui soție! exclamă Linda. Steve și cu mine eram în Louisiana, așa că n-am apucat s-o cunoaștem.

Această afirmație o ului pe Lainie atât de tare încât, un moment, nu putu scoate o vorbă. Apoi își aminti că Rad o prezentase doar ca „Lainie", fără să precizeze că era soția lui.

– Da, o cunosc, spuse ea, evitând ochii Lindei.

– Mie mi-a făcut întotdeauna impresia unei demimondene răzgâiate, oftă Linda. Sigur, Rad a ales oricum cel mai prost moment ca să se căsătorească.

– Ce vrei să spui?

– Păi, tatăl lui tocmai cumpărase partea asociatului său în afaceri, când el a cunoscut-o pe fata aia. Știa că preluarea acțiunilor avea să însemne un supliment de muncă și responsabilități, așa că a preferat o căsătorie grăbită. Într-un fel, îmi cam părea rău pentru ea, continuă Linda. Vine Rad și-o ia pe sus, își petrece toate momentele libere cu ea înainte de nuntă, iar apoi o părăsește, practic, pentru afaceri. Rad nu e ca Steve, care-și aduce întotdeauna munca acasă cu el. Pentru soția lui trebuie să fi fost o perioadă dificilă de adaptare.

– Da, nici nu mă îndoiesc.

– Desigur, când i s-a destrămat căsnicia, Rad s-a amărât îngrozitor. Azi, cu tine, a fost prima oară când i-am văzut o lumină pe față – cu excepția cazurilor când e vorba de copii. Îl adoră pe Sean.

– Și secretara lui? nu se putu abține Lainie. Sondra fusese întotdeauna principala cauză a geloziei sale.

– Sondra sirena? Îl tachinam teribil în legătură cu ea, râse Linda; apoi o privi piezișpe Lainie cu ochii ei albaștri. Nu cred că ai vreun motiv de îngrijorare. Dacă era ceva între ei, sunt sigură că Rad i-ar fi spus lui Steve, iar de la Steve aș fi aflat și eu, fără îndoială. Nu vreau să spun că Sondrei nu i-ar plăcea să fie mai mult decât secretară...

Lainie trase adânc aer în piept, întrebându-se cât de mult ar fi contat dacă o cunoștea pe Linda cu câțiva ani în urmă.

– Și crezi... înghiți ea în sec, pentru a-și drege vocea dintr-o dată răgușită. Crezi că Rad și-a iubit soția?

– Nu știu. Nu vorbește niciodată despre ea. Nu mi-l pot imagina însurându-se cu o femeie la care să nu țină enorm, dar în locul tău nu mi-aș face asemenea griji, îi zâmbi ea încurajator. Rad nu e omul care să repete o greșeală cu aceeași persoană. Indiferent cine a fost, nu-l văd primind-o înapoi.

Această declarație nu reuși decât să-i stârnească lui Lainie și mai mult curiozitatea. Rad o primise înapoi, deși bănuia că adevăratul lui motiv fusese răzbunarea. Cu abilitate, îndreptă conversația spre alte subiecte.

Era aproape ora trei când Sean se trezi din somnul de după-amiază. Linda pregătea un pui fript pentru cină, așa că Lainie se oferi să-l ajute ea cu canadiana.

– Tu câți copii ai? se interesă el îndrăznet, în timp ce Lainie îi potrivea fularul.

– Nici unul. Dar sper să am, într-o zi, îi zâmbi ea.

– Și câți vrei?

– Cred că trei e cel mai potrivit număr.

– Toți băieți, anunță ferm Sean.

– De fapt, mă gândeam că ar fi bine doi băieți și o fată, răspunse solemn Lainie, auzind din spatele ei chicotitul scăzut al Lindei.

– Da, ar merge, confirmă Sean, după o scurtă ezitare.

Apoi se lumină la față, zâmbind larg.

– Unchiule Rad! strigă el, repezindu-se pe lângă Lainie.

Cu o tresărire, Lainie se întoarse. Rad stătea în ușă, privind-o – și nu numai cu amuzament.

– Te bucuri că mă vezi? întrebă el încet.

Lainie fu scutită de a răspunde, când se auzi glasul lui Steve:

– Rad, te caută cineva la telefon. Pe interurban.

Rad oftă, o strânse de umeri și ieși. Când se întoarse, puiul fusese deja pus în cuptor. Lainie îi zâmbi ezitant, dar expresia lui era sumbră și neîndu-plecată.

– Îmi pare rău, Linda, dar Lainie și cu mine trebuie să renunțăm la cină. A intervenit ceva și plecăm imediat.

– Ce s-a întâmplat?

Răspunsul lui i se adresă lui Lainie:

– M-au sunat de la spital. De mult încearcă să ne găsească. Mama ta a făcut o recădere și ne-au chemat să venim cât se poate de repede.

Lainie știa că pălise. Brațul lui se ridică imediat, sprijinind-o. Dădu din cap la auzul cuvintelor de compasiune din partea Lindei și a lui Steve, dar mișcările îi erau conduse de Rad, care o manevra rapid spre ușă.

Drumul până la Denver fu un coșmar, dar Lainie nu-și permitea să-și piardă controlul. În timp ce urcau

treptele spitalului, fu mirată să vadă o față familiară repezindu-se în întâmpinarea ei.

– Am sunat-o și pe Ann, spuse Rad încet. Mă gândeam că ai vrea s-o ai alături.

Astfel, în compania lui Ann, Lainie intră în rezervă. Rad plecase să discute cu medicii. Ce ciudat, își spuse Lainie, privindu-și mama. Cândva, ar fi crezut că anume își provocase criza, ca s-o aibă alături.

– Mi-a spus sora, anunță Ann, că dă semne de ameliorare.

Lainie nu putu decât să dea din cap, rugându-se să fie adevărat.

– De când e inconștientă?

– Nu e cu adevărat inconștientă, îi explică Ann. Sora spunea că e mai mult o somnolență provocată de medicamente.

Ca la un semnal, pleoapele doamnei Simmons tresăriră. Ochii ei albaștri se îndreptară spre fiica sa.

– Lainie?

– Da, mamă, sunt aici. Totul va fi bine.

– Le-am spus să nu te cheme, vorbi ea cu voce slabă. Voiam să stai liniștită cu Rad.

– Șșș, nu vorbi. Odihnește-te și fă-te bine.

– Da, așa voi face.

Ochii i se închiseră la loc, numai pentru a se deschide imediat din nou.

– N-am să mor de data asta, așa că nu-ți face griji pentru mine.

– Nu-mi fac.

Pe buzele mamei sale apăru o umbră de zâmbet, în timp ce închidea iarăși ochii. Peste câteva secunde, adormi.

– Ce-ar fi să mergem în sala de așteptare? propuse Ann. Sigur ți-ar prinde bine o cafea. În plus, Rad trebuie să vină din clipă-n clipă ca să ne comunice verdictul medicilor.

Când ieșiră, pe coridor tocmai se apropia Lee Walters. Se văzură în același moment.

– Am sunat la tine acasă, o privi Lee cu compasiune, iar servitoarea mi-a spus că mama ta se simte rău. Am venit ca să-ți spun că poți conta oricând pe mine.

– Frumos din partea ta.

Lainie era sinceră, dar descoperi că ar fi preferat ca Lee să nu fi venit.

– De fapt, se simte mult mai bine.

– Mă bucur.

Lee ar fi vrut să continue, dar Lainie îl întrerupse:

– Dacă mă scuzi, Lee, Ann și cu mine tocmai mergeam să ne întâlnim cu soțul meu. S-a dus să discute cu medicii.

Devenind rigid, Lee păși într-o parte. Probabil fusese prea tăioasă cu el, dar adevărul era că voia să-l vadă pe Rad – și nu numai din cauza mamei sale.

Lainie îi recunoscu silueta lângă oficiul surorilor. La apropierea lor, se întoarse, cu o expresie rece. Fără nici un preambul, confirmă prognoza optimistă a medicilor, apoi adăugă că trebuia să dea niște telefoane.

Un timp, Ann respectă dorința lui Lainie de a nu sta de vorbă, dar treptat pe față i se așternu hotărârea.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă ea.

La început, Lainie nu făcu decât să clatine din cap, încercând să evite răspunsul, dar Ann nici nu voia s-audă.

– Mie poți să-mi spui, oricum am să aflu până la urmă.

– N-ai văzut cum s-a uitat la mine? murmură Lainie, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. N-are nici un rost!

– De ce-a trebuit să te ciocnești de el, în seara aia, la concert?

– Totul a fost inevitabil, cred. Soarta. Nu poți iubi la comandă.

– Știe că-l iubești? I-ai spus?

În ochii lui Ann se oglindea profunda compasiune la adresa prietenei sale.

– Nu. Ce rost ar fi avut? Dacă-i spuneam, n-aș fi reușit decât să fiu și mai nefericită.

Din ușă se auzi un sunet slab, iar Lainie ridică privirea și văzu chipul lui Rad. În expresie i se citea atâta răceală și dispreț, încât îi tăie respirația. Deci, acum știa. O auzise recunoscând că îl iubea – și iată cum reacționase. O disprețuia cu adevărat.

– Vreau să-ți vorbesc între patru ochi.

Cuvintele lui erau sacadate și poruncitoare, pline de o aroganță care o pătrundea până la os.

Fără o vorbă, Ann ieși din încăpere.

Violența reprimată cu care Rad își aprinse o țigară o surprinse pe Lainie. Avea sentimentul ciudat că furia se îndrepta spre el însuși, nu spre ea. În expresie i se zărea o undă vagă de incertitudine, ceea ce o nedumerea. Acel Rad pe care-l cunoștea ea nu era niciodată nesigur.

– Poți considera învoiala noastră împlinită, se răsti el brusc, întorcându-se spre ea, cu ochi scăpărători. Voi continua să plătesc tratamentele medicale ale mamei tale, până când... până când nu va mai fi necesar. Tu, însă, ești liberă să pleci.

– Liberă? repetă cu tristețe Lainie.

– Da, liberă! Îți acord divorțul, scrâșni el. Asta ai vrut, de cinci ani încoace. Acum, poți să-l obții. Ți-aș fi recunoscător să-ți schimbi numele din nou în Simmons. Nu vreau să-mi amintească nimic că pe lumea asta există o fostă doamnă MacLeod.

Lainie închise ochii, sfâșiată de durere. Își înghiți nodul din gât. Rad voia să șteargă toate urmele existenței ei. Chiar atât de nedreaptă fusese cu el, ca s-o urască așa?

– Vor lua legătura cu tine avocații mei, continuă Rad, pornind spre ușă, iar Lainie știu că ieșea pentru totdeauna din viața ei. Involuntar, îl strigă pe nume, și îl văzu întorcându-se încet.

– Voiam să-ți mulțumesc, șopti ea, abia auzit.

– Pentru divorț? mârâi Rad. Îmi pare bine că te scot din viața mea!

Capul lui Lainie se smuci înapoi, ca și cum ar fi lovit-o.

– Nu, nu pentru asta.

Nici ea nu știa de unde, își găsi puterea de a continua.

– Pentru că m-ai adus aici azi, când mama se simțea atât de rău.

Rad expiră încet, cu umerii înmuindu-i-se doar puțin, dar suficient ca Lainie să simtă neliniștea pe care i-o provocaseră cuvintele ei.

– Regret afirmația aia ridicolă, că-ți redau libertatea la moartea mamei tale, spuse el rar. Mă bucur că se simte mai bine.

Lainie dădu din cap.

– Nici nu credeam că ai fi folosit-o ca pe o unealtă de răzbunare.

Colțurile gurii lui se arcuiră într-un zâmbet ironic.

– Pedeapsa lui Dumnezeu e mai aspră decât orice răzbunare a simplilor muritori.

Adevărul cuvintelor lui o făcu pe Lainie să-și plece capul, cu ochii încețoșați de lacrimi. Da, trebuia să trăiască toată viața fără iubirea lui. Când ridică privirea, Rad plecase.

Capitolul 10

Trecuseră două zile, până când Lainie avu tăria de a reveni la apartament. Din fericire, Rad îi lăsase valiza pe care și-o împachetase pentru sejurul în Vail, așa că avea haine.destule. Ann insistase să locuiască la ei, iar Lainie fusese prea deprimată ca să se împotrivească.

Strângând cu putere din buze pentru a-și stăpâni suspinele, coborî privirea spre plicul pe care-l ținea în mână. Înainte de a i se risipi hotărârea, introduse înăuntru cheia apartamentului, auzind clinchetul metalului în contact cu verigheta. Alături se mai afla și un scurt mesaj pe care-l scrisese cu mari chinuri, încercând să nu-și exprime emoțiile în cele câteva cuvinte.

„Îți restitui cheia și verigheta mea. Nu mai am nevoie de ele.

Lainie."

Părea anormal ca două propoziții scurte să conțină atâta durere nerostită. Puse repede plicul pe consolă, privind numele lui Rad scris pe partea din față. Își șterse lacrimile și intră în dormitor. Cu cât își strângea mai repede hainele, cu atât putea să plece mai curând.

Când reveni în living, avea vederea tulburată de lacrimi. Ochii ei căprui clipiră la vederea formei întunecate de pe canapeaua de catifea gri. Durerea de a-l revedea o înjunghie insuportabil de dureros, dar nu-și putea lua privirea dinspre bărbatul pe care-l iubea.

Ținea în mâna stângă scurtul ei mesaj. Strângea atât de tare hârtia, încât aproape o boțea între degete. Un moment, Lainie zări verigheta, înainte ca el s-o azvârle cât colo. Gestul violent îl făcu să se ridice în picioare și abia atunci o văzu.

O privi cu trăsăturile sale aspre schimonosite de durere și ochii roșii, hăituiți. Pe obraji îi șiroiau lacrimi. Dintr-o dată, izbucni cu furie:

– Ce cauți aici?

Dar ferocitatea din glas nu putea ascunde suferința. Rad păru să-și dea seama și se lăsă pe canapea, întorcând capul ca și cum ar fi fost o tortură s-o privească.

– Ce mai contează? continuă el, pe un ton învins, care stârni în inima lui Lainie o nouă durere. După tot iadul prin care ai trecut din cauza mea, cred că ți se cuvine o mică victorie.

Vorbea ca un om înfrânt. Un râs amar se smulse de undeva din adâncul lui, plin cu dispreț față de sine.

– Și când mă gândesc că cinci ani am încercat să mă asigur că nu vei ști niciodată cât te-am iubit. Am făcut până și eforturi umilitoare, ca să crezi că nu te-am iubit niciodată.

Își ridică ochii chinuiți spre fața ei, contemplându-i expresia uimită.

– Of, Lainie, te iubesc atât de mult. Iartă-mă că te-am silit... că te-am șantajat să te măriți din nou cu mine, îi ceru el, într-o șoaptă răgușită.

– Rad!

Numele lui izbucni fericit din pieptul lui Lainie, ca un balon de extaz.

– Să nu-mi plângi de milă! strigă Rad, ridicându-se în picioare, din cerșetor devenind iarăși autoritar. N-aș suporta.

– Rad, nu, se apropie Lainie grăbită. Când se întoarse, îl atinse pe braț.

– Pleacă! îi ordonă el. Nu mă îndoiesc că Walters te așteaptă – ca să-i faci doi băieți și o fată!

– Iubitule, șopti Lainie, simțind cum trupul lui se încorda la auzul acestui cuvânt. Lee nu pe mine mă așteaptă. Și în nici un caz pe cei trei copii *ai noștri*. Ca viitor tată al lor, s-ar putea să ai și tu ceva de spus.

De astă dată, Rad se întoarse, privind-o în adâncul ochilor care străluceau de iubire. Mâinile i se ridicară, pentru a o apuca de umeri cu ferocitatea unui om care prinde colacul de salvare. În ochii negri și în liniile aspre ale chipului neîncrezător i se mai vedeau umbrele îndoielii.

– Pe tine te iubesc, Rad, insistă ea. Întotdeauna te-am iubit.

Rad continua s-o privească fix, cu expresia îmblânzindu-i-se treptat, în timp ce-i citea convingerea de pe față. Pe buze i se așternu un surâs.

– Așa este, șopti el. Mă iubești cu adevărat.

Își aruncă pe spate capul, râzând.

– Credeam că pe Lee recunoșteai că-l iubești, când te-am auzit vorbind cu Ann la spital. Știam că tocmai vă întâlniserăți pe coridor, iar Ann spunea că mai bine nu l-ai fi văzut la concert.

O cuprinse în brațe, strângând-o atât de tare încât Lainie abia mai putu respira, dar puțin îi păsa. Îl simți cutremurându-se lângă ea și știu că se gândea la același lucru.

– Ce proști am fost, iubito, șopti el, cu buzele în părul ei. Aproape că ne-am distrus viețile.

– Dar n-am făcut-o, Rad.

Ridică mâinile spre chipul lui, atingându-i cu vârfurile degetelor lacrimile rămase pe obraji.

– Avem în față tot restul vieții.

Gura lui îi acoperi buzele, într-un sărut incredibil de tandru. Și, cu toate că Lainie ținea ochii închiși, pe cer părea să strălucească un curcubeu, străpungând norii de furtună.

Sfârșit

Editura ALCRIS, prin romanele colecției "NOSTALGIC" vă oferă în zilele de miércuri, de două ori pe lună, vise ce nu se destramă odată cu zorii, ci vise care se împlinesc zi cu zi și vă rămân alături o viață întreagă.

THE BEST

Lainie avea nevoie disperată de bani, pentru a plăti tratamentul mamei sale bolnave, și nu putea apela decât la o singură persoană: Rad, fostul ei soț, de care se despărțise în urmă cu cinci ani. Spre surprinderea ei, Rad acceptă s-o ajute, dar cu o condiție – Lainie să se întoarcă la el, ca soție. Spre binele mamei sale, ce altceva ar fi putut face ea decât să accepte, dar cum avea s-o poată scoate la capăt? Căci, deși încă îl mai iubea pe Rad, la fel de mult ca oricând, știa că el n-o iubise niciodată și nici acum n-o iubea. Iar secretara lui era aceeași superbă Sondra Gilbert...

ISBN 973-9405-60-6

PREȚ 12.900 LEI